

KOLÁČKY
a
SPIKLENCI

THEO ADDAIR

KOLÁČKY
a
SPIKLENCI

Koláčky a spiklenci

Copyright © Theo Addair, 2019

Illustrations © Ondřej David, 2021

All right reserved.

Veronice. Pozdě, ale přece.

1. KAPITOLA
pátek 30. června

„Prááááázdny!“ výskl Kit, když jako první vyběhl ze třídy a div nevrátil do čekajícího Daniela. Ten ho pozoroval s pobaveným úsměvem.

„Já vím. Už šest neděl.“ Kit mírně zkontroloval svoje nadšení.

„Nemůžu uvěřit, žeš doopravdy trčel půl druhého měsíce na intru jenom kvůli mně. Mohls už dávno...“

„Mohl jsem si už dávno užívat prázdniny v našem prázdném domě?“ pozvedl Daniel obočí. „Říkal jsem ti přece nejmní stokrát, že rodiče jsou na Bali a budou tam ještě skoro měsíc. Ale počkej, vlastně proč ne? Mohl jsem tam pořádat divoké večírky, plnit otcův bar a válet se v posteli s...“

„Dobře, dobře, беру zpátky. Máš sbaleno?“ Daniel přikývl. „Ale já ne!“ vykulil Kit oči, rozběhl se chodbou, hned se zase zastavil a otočil se. „Když mi pomůžeš, budu to mít rychlejc.“

Daniel se zasmál a potřásl hlavou. „Tady se někdo těší domů.“

„Bodejt by se někdo netěšil, když tam s ním někdo pojede,“ rozzářil se Kit. „Tak pojď, pojď už! Když si pospíšíme, stihneme vlak v deset padesát šest. O co, že v něm skoro nikdo nebude a budem mít kupéčko jen pro sebe.“

Kit si sbalil v rekordním čase a snažil se přitom ignorovat ne-souhlasný Danielův pohled mířený na chumel věcí naházených bez ladu a skladu v kufru. Vážně, ten kluk by si měl srovnat žebříček hodnot, pomyslel si Kit. Co je poskládané špinavé prádlo proti cestě vlakem, při které se nebudou muset mačkat s půlkou školy?

„Vidíš, měl jsem pravdu,“ neodpustil si, když hodili kufry do police nad hlavou a usadili se na odřená koženková sedadla v jednom z mnoha prázdných kupé.

„V taxíku bychom se taky nemačkali,“ namítl Daniel, „a stejně se s ním svezeme z nádraží, na tom budu trvat. Je to asi třikrát rychlejší... a minimálně sedmkrát pohodlnější, s těmi kufry.“

„Nemůžu se od tebe nechat vozit taxíkem. Nebo aspoň ne víc, než bude nutné. To je hrozná rozmařilost. A kromě toho jezdím vlakem rád. Voní to tu.“ Daniel pochybovačně nasál nosem vzduch.

„Vážně? A čím?“

„Vlakem,“ prohlásil Kit důležitě. „Pojedem o prázdninách někam na výlet.“

„Proč ne,“ souhlasil Daniel, „beztak si budeš muset občas odpochynout od všeho toho učení.“ Kit se zaúpěním obrátil oči v sloup. „Co jsem si to jenom vymyslel? Taková blbost!“

„To zvládneš. Pomůžu ti.“

„Leda bys na to přezkoušení šel za mě.“

„To by asi poznali.“

„Asi jo,“ uznal Kit malomyslně. „Pořád si to můžeš rozmyslet,“ nadhodil Daniel.

„Můžeš jít normálně do třetíku a nekazit si prázdniny.“

„Ani nápad!“ vyhrkl Kit, jako by sám před chvílí na něco podobného nemyslel, a popadl Daniela za ruku. „A kromě toho je nebudu mít zkažené, když tam budeš se mnou. Radši se s tebou budu učit, než abych bez tebe... asi tak cokoli.“

Daniel vypadal, že mu to tak úplně nevěří, ale usmál se, a to bylo hlavní. Když vystoupili z vlaku, taxi je svezlo přes město a vyložilo v klidné ulici plné zeleně. Kit se v Praze nijak zvlášť nevyznal, a kdyby cestou nekoukal z okýnka, klidně by byl řekl, že ani v Praze nejsou. Ze svých několika málo návštěv hlavního města znal především zdobené činžáky v centru v různých stádiích rekonstrukce a betonová sídliště na předměstích.

Tady měly domy kolem sebe zahrady se vzrostlými stromy, až by člověk hádal, že se ocitl někde na kraji malého města. Tedy podle zahrad. Podle domů samotných určitě ne.

Daniel položil kufr u nejbližší branky z bíle nalakovaných mříží. Kit přejížděl pohledem narůžovělou fasádu, obří garáž, dvoukřídle vstupní dveře nad schodištěm a okna ve třech řadách nad sebou.

„Ve kterém patře bydlíš?“ Daniel se po něm zaraženě podíval. „Ve všech,“ odpověděl suše po menší odmlce a vylovil z kapsy klíče. I těch pár drobných pohybů prozrazovalo napětí, jeho dobrá nálada z vlaku se během cesty přes město vytratila kdovíkam.

„Uh, no... jasně. To je váš dům... přece,“ vykoktal Kit a připadal si trochu jako idiot.

Daniel úsečně přikývl, jako by mu ta skutečnost byla nepříjemná, a otevřel branku dokořán. Kit ji za sebou zase zavřel, opatrně, skoro se bál nechat na lesklém laku otisky svých rukou. Daniel odemkl vchodové dveře a otočil se k němu.

„Chvilinku tu počkej. Musím odkódovat.“ Kit kývl. Odkódovat. Páni. Z předsíněse ozval táhlý pískot, pak několik krátkých pípnutí a poté ho Daniel zavolal dovnitř.

„Nezouvej se,“ prohodil přes rameno a pokračoval i s kufrem dál. „Tady se nezouvá. Tamhle je kuchyň, kdyžtak si dej něco k pití,“ mávl volnou rukou kamsi ke straně.

Nezouvej se říkala většinou máma, když měla doma doopravdický nepořádek. Kit chvílku zmateně koukal na naleštěnou dlažbu bez poskvrnky, ale pak pokrčil rameny, odložil kufr u dveří a vydal se směrem, kudy Daniel ukázal.

Posuvné dveře s panely mléčného skla vedly opravdu do obývacího spojení s kuchyní. Kit si připadal, jako by se kouzlem propadl do stránek katalogu interiérového designu. Zvenčí dům působil až skoro historicky, zato tady uvnitř to bylo samé sklo, chrom a zářivě lesklá dlažba.

Čisté linie nábytku vypadaly efektně, ale hraničilo to až s nepraktičností. Kit si třeba nedokázal představit, že by se na těch podivně zakroucených židlích dalo pohodlně sedět. Ale pěkně vypadaly, to zas jo.

Na okamžik ho zmátlo, že v kuchyni nevidí ledničku, než mu došlo, že asi bude vybavená vnějšími dvířky ladicími se zbytkem skříněk. Na druhé otevření ji opravdu objevil, vysokou od země až do míst, kam sotva dosáhl. Z lahví a krabic ve spodní části vybral tu nejobyčejnější, s jablečným džusem, a po krátkém hledání našel i sklenici. Dopil, uklidil po sobě, ale Daniel pořád nikde. Kit loudavě obešel obývací. Snad to bylo tím, že Danielovi rodiče odjeli na delší dobu, každopádně úzkostlivě uklizený prostor vonící leštěnkou umocňoval dojem obrázku v katalogu. Nikde neleželo nic zbytečného, vše bylo vyrovnáno v pravých úhlech, ani náznak informace o tom, jací lidé tu žijí. Nebo, když o tom Kit uvažoval, jestli tu vůbec nějakí lidé žijí.

Brzy se nakoukal dosyta. Vyšel zpět do haly a nerozhodně se zadíval na schodiště.

„Dani?“ zavolal tlumeně, přestože věděl, že dům je kromě nich prázdný. Nějak se mu ale přičilo pokřikovat tam jak někde v parku. Nikdo neodpověděl.

Kit si povzdechl a s pocitem nepatřičnosti vykročil po schodech nahoru. V prvním patře se zarazil. Rozhlédl se chodbou, ale všechny dveře byly zavřené, a kromě toho se mu zdálo, že slyší shora nějaký šramot. Vyšel až do podkroví. Do jedné z místností bylo vážně pootevřeno, ale teď už se odtamtud nic nezóvalo.

„Dani?“ zkusil to ještě jednou.

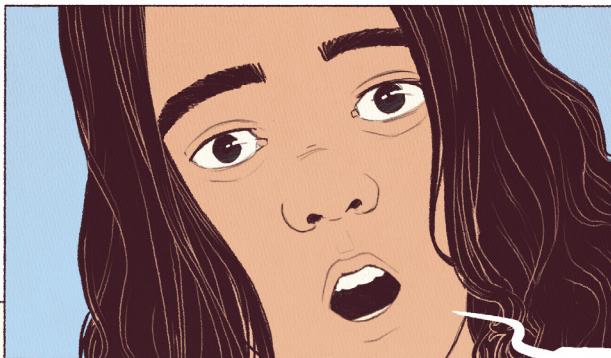
„Jsi tu někde?“

„Jsem,“ ozvalo se po kratší pauze. Kit tedy neohroženě vykročil po huňatém světlemodrém koberci, jímž byla celá chodba vystlaná jako pokoj v blázinci. Nebo jak si aspoň Kit představoval, že jsou vystlané pokoje v blázcích. V takových těch z hororů, kde někdo prchá před maniakem.

Protáhl se do místnosti, odkud se Daniel ozval, a zasekl se s pootevřenou pusou. Vlastně nevěděl přesně, jak čekal, že bude Danielův pokoj vypadat, ale určitě to nebylo takhle.

Neuvěřitelné, jak ta místnost dokázala zároveň vypadat až moc dětsky, a přitom vůbec ne. Celou jednu stěnu zabírala knihovna, jejíž poličky připomínaly spíš sbírku svazků v nějaké vědecké instituci. Vedle stál velký psací stůl se zaprášeným mikroskopem a o něco méně zaprášeným počítačem se dvěma monitory. Stěnu nad ním pokrýval velký plakát sluneční soustavy a nástěnka plná papírků s čísly, vzorci a záhadnými poznámkami. To byla ta nedětská část.

Zato ta druhá obsahovala postel s povlečením v havraspárských barvách a celou přilehlou stěnu pokrývala tapeta s obřím bradavickým hradem. Zpod peřiny napůl čouhal plyšák, Kit ho dobře neviděl, ale podle obřího ucha měl pocit, že je to domácí skřítek Dobby. Šatní skříň byla přímo posetá samolepkami s tematikou Harryho Pottera, od samotných postav v různých situacích přes košťata, kotlíky a huláky až po bradavický erb či symbol relikvií smrti.

Páni, tak
takhle vypadá
jeho pokoj.

Kit přistoupil blíž. „Dani? Děje se něco?“

„Cože?“ Daniel se k němu pomalu obrátil, pohled stočil jeho směrem až po chvíli, jako by jen neochotně opouštěl výhled na údolí Šáreckého potoka.

„Ale ne, nic. Jen jsem se zamyslel.“

Nevypadá jako někdo, kdo se zatoulal ke šťastným myšlenkám, pomyslel si Kit.

„Máš... zajímavý pokoj,“ podotkl s náznakem úsměvu. Daniel se rozhlédl, jako by sem přišel prvně. „No, totiž... vlastně jsem se nedostal k tomu to tu nějak předělat, co jsem odešel na internát.“

„Cvok do Harryho, hm?“

„Dneska už ani ne. Jenom – no, jak říkám.“

Kit se zasmál. „Nedostal ses k tomu tak moc, že máš pořád Dobbyho v posteli? Ale no tak, jen se za to nestyd!“

Daniel jen pokrčil rameny, přešel ke skříni a otevřel ji. Kit, najednou v rozpacích, se přestal smát a bez přemýšlení se usadil na postel. Při bližším pohledu si povšiml, že tahle část pokoje je ve skutečnosti dost opotřebovaná. Samolepky se odlupovaly, povlečení mělo dvě hajdalácky zaštupované díry, Dobbyho ucho viselo na několika nitkách. Ale nejhůř na tom byla tapeta. Takhle zblízka bylo vidět, že je roztrhaná na tři nebo čtyři kusy, znovu co nejpečlivěji sesazená dohromady a slepená průhlednou lepicí páskou.

„Co se tu stalo? Kouzelnický souboj?“

„Spíš nálet mozkomorů,“ odpověděl Daniel, aniž zvedl oči

„Myslíš, že budu potřebovat kravatu?“

Kit se nadechl k další otázce, ale při pohledu na Danielův uzavřený výraz pochopil, že se ze záhadného důvodu o pokoji nic víc nedozví.

„Pevně doufám, že ne,“ prohodil tedy místo toho a rozhovor se stočil k plánům na prázdniny.

Danielovy odpovědi však byly strohé a Kitovi po chvíli došla témata. Naštěstí měl Daniel během pár minut sbaleno a brzy už čekali dole v hale na taxi. Daniel stál vedle svého kufru bez pohnutí jako čestná stráž před Pražským hradem. Kit přecházel po hale, aby setřásl divný pocit, a okukoval, co se dalo.

„Máte to tu fakt moc...“ spustil bezmyšlenkovitě, když ho ticho začalo podvědomě rozčilovat. Daniel ho přerušil: „Neříkej to.“

„Eh? A co, teda jako proč? Cože?“ zakoktal se popleteně a zastavil se. „Neříkej, že je to tu hezké.“

Kit na to odpověděl: „A není snad?“

„Nenávidím tenhle barák!“ vyhrkl Daniel tak zprudka, až se Kit zarazil. A Daniel sám nejspíš taky, protože se ošil a sklopil oči k naleštěné podlaze. „Prostě to tu nemám rád. Vůbec.“

„A co takhle počkat radši venku?“ navrhl Kit, když se trochu vzpamatoval. „Když je tak pěkně.“ Daniel přikývl, mlčky spustil alarm, zamkl a vyšel až na ulici. Tam se zhluboka nadechl, jako by se právě vynořil z vody. „Nezlob se,“ řekl pak, „ani jsem ti nic nenabídl...“

„To je v pohodě, dal jsem si džus,“ řekl honem Kit.

„A já nejsem taková návštěva, aby se kolem mě muselo hopsat.“

„Naopak. Když už by se kolem nějaké návštěvy mělo hopsat, tak bys na to byl úplně nejvhodnější. Jenom prostě – jsem chtěl být radši pryč.“

Krátce nato dorazil taxík a za chvíli už se vezli na nádraží. Danielova nálada se zdála růst s každým ujetým kilometrem, a tak Kit radši na dům jeho rodičů už nezaváděl řeč. Cestou z Prahy do Jilemnice museli dvakrát přestupovat, ale počasí se vydařilo, vlaky nebyly nijak přečpané a na každém nádraží si dali něco studeného k pití. V Jilemnici už čekala Kitova máma s autem a hned začala lamentovat, jak to její děcko s vyraženým zubem vypadá.

Nakonec se ho Daniel zastal, že mu to sluší, což uznala a byl klid. „A doopravdy nevadí, že u vás budu...“ zkoušel to Daniel ještě před nádražím, ale rychle ho umlčela.

„Doopravdy nevadí. Víš, takhle mám naději, že se Kitty bude aspoň tu a tam vážně učit,“ koukla na Kita rádoby přísně.

„Když už tolik trval na tom, že mu musím podepsat tu žádost o přeskočení ročníku a ještě mu k tomu vyběhat nejružnější potvrzení. Takže pokud jde o mě, klidně zůstaň až do konce prázdnin.“

Kit musel nerad uznat, že na tom něco je. Když si Daniel usmyslí, že by se měl učit, jen tak ho od toho záměru neodradí.

A pomoc se mu koneckonců bude hodit. Pořád si tak úplně nevěřil, že to zvládne, ale aspoň to začínal považovat za možné. Zaparkovali před domem a máma se zatvářila tajuplně. „Možná byste se chtěli podívat do maringotky,“ nadhodila jakoby nic.

Kit vyskočil z auta a zamířil dozadu na svažitou zahradu. Ta stará maringotka tam stála už od dob, kdy tenhle dům koupili, a máma ho s pomocí Petra a Clary dávala dohromady. Sám si na ty časy nepamatoval, byl ještě prcek. Bydleli tehdy u Clary, ale někdy v maringotce všichni přespali, aby se nemuseli pořád vracet tam a zpátky.

Její kola byla za ty roky už snad rostlá do země a zakrývala je vysoká tráva, která pomaličku měnila celou zadní část zahrady v prales. Někdo v ní ale vyžal aspoň cestičku a plácek před třemi schůdky, které vedly ke dveřím. Okénka vypadala umytě.

Kit otevřel dveře a zkoprněl. Ještě o Vánocích byla maringotka plná různého haraburdí, které se nevešlo do kůlny, ukládaly se sem zimní věci v létě a letní zase v zimě, schovávaly se tu krámy, které bylo mámě líto vyhodit, že by je třeba mohla ještě někdy potřebovat. Teď bylo všechno to harampádí pryč. Zůstal tu vyklápěcí stůl mezi dvěma krátkými lavicemi s prošoupaným polstrováním,

přibyla nová knihovnička stlučená ze starých prken a na posteli široké na jedno a půl klasického lůžka byla přehozená Kitova stará patchworková deka. A na stolku stála rozsvícená lampička, nejspíš zapojená přes prodlužovačku až do domu. Za jeho zády skříply schůdky.

„Páni,“ protáhl Daniel překvapeně.

„Samozřejmě můžete spát i v domě,“ dodala máma. „Jenom jsem si říkala, že budete potřebovat klid na to učení, a víš, jak se tu pořád někdo motá...“

Kit se otočil. „Mami! To je boží!“

Potěšeně se usmála. „Petr s Clarou mi pomohli. I holky. Není to nic moc, ale je tu teď aspoň čisto.“

„Je to perfektní,“ řekl Daniel.

„Moc děkujeme, muselo to dát spoustu práce.“

„Člověk taky nemůže pořád zírat na monitor,“ mávla rukou. „Tak si dojděte pro věci a vybalte si. Jdu spíchnout nějakou rychlou večeři, musíte mít po cestě hlad.“

„Páni,“ zopakoval Daniel, když odešla.

„Vid?!“ zazubil se Kit od ucha k uchu a plácl sebou na postel. „Tady se nám to bude...“

„... učit!“ skočil mu Daniel do řeči a přisedl si.

Kit naschvál nasadil zklamaný obličej. „Jo, to jsem přesně chtěl říct, tyjo. Přivedl jsem si domů tyрана.“

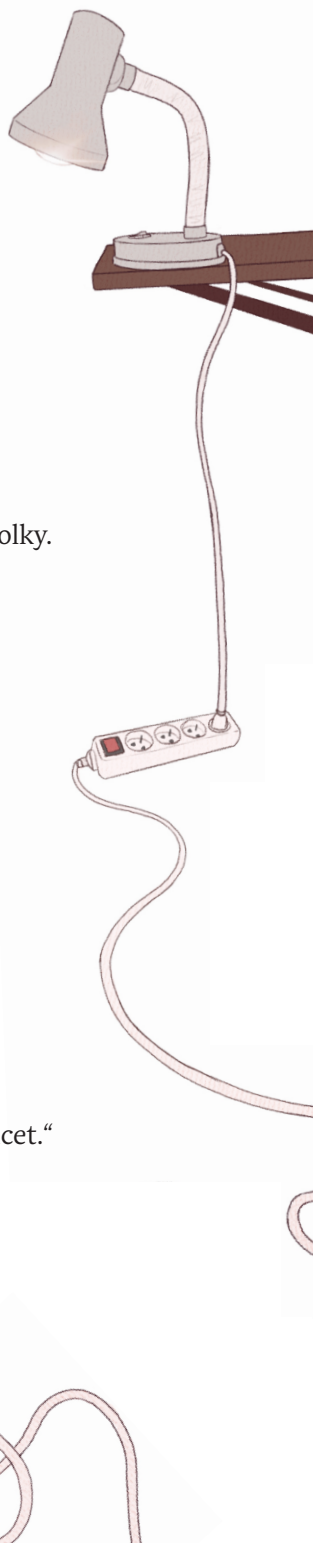
„To záleží jenom na tobě, jestli budu muset přestoupit k nějakým donucovacím prostředkům.“ Kit se posadil a vlepil mu pusou. „K tomu nedojde, protože tě budu uplácet.“

„Páni,“ zamumlal Daniel potřetí.

„A to je teprve první den prázdnin.“

„Bude se to jenom zhoršovat,“ slíbil Kit.

„A teď pojď, skočíme si pro ty věci.“

Po rychlé večeři složené z toustů a mísy salátu se Kit brzy omluvil, že jsou unavení, a symbolicky nabídl pomoc s nádobím, kterou máma odmítla. Umýt se samozřejmě museli v domě, takový luxus zase maringotka neposkytovala, ale slunce ještě úplně nezapadlo, když za sebou převlečení a lehčí o pot a prach z celého dne na cestách zavřeli vrzající dveře.

Kit se posadil na postel a najednou na něj dolehla celá tíha situace, v níž se právě ocitli. Nastupující soumrak a skryš, která je jen jejich. Ne ložnice na internátě, kde může kdykoli přijít služba kontrolovat večerku, ani jeho vlastní dětský pokoj s mámou za zdí. V břiše se mu usadilo něco jako strach. A taky něco, co strach vůbec nepřipomínalo.

Matrace se prohnula a Daniel se posadil vedle. Ne tak, aby se dotýkali, ale moc nechybělo. Kitovi se zdálo, že úplně cítí teplo, které z něj vyzařuje. Napůl se po něm ohlédl, ale k obličejí pohled nezvedl. Zastavil se u rukou, nervózně proplétajících prsty. Nejspíš jsou na tom oba stejně, pomyslel si. Stejně myšlenky a obavy a chvění.

Jestli někdo z nás něco neudělá, asi se něco stane, pomyslel si nesouvisle, *možná zapomenu, jak se dýchá, a umřu.* Odhodlaně vzhlédl, než ztratí nervy, a střetl se s Danielovým pohledem.

Naklonil se blíž a Daniel ho chytil za ruku.

„Počkej.“ To slovo sotva zašeptal, ale Kit se zarazil a sjel očima k místu, kde Daniel pevně svíral jeho prsty. Cítil, jak je jeho ruka studená, i když maringotka ještě nestačila od celodenního slunce vychladnout. To něco znamená, snažil se přemýšlet, ale nemohl se soustředit a vzpomenout si, co by to mělo být.

„Chtěl bych navrhnout jedno... pravidlo,“ pronesl Daniel tiše. Kit vzhlédl, ale Daniel uhnul pohledem do bezpečí barevných vzorů na příkrývce.

„Pravidlo?“ pobídl ho Kit, když se sám k pokračování neměl.

„Jestli tu máme spát... společně,“ Daniel polkl, zhluboka se nadechl a na jeden výdech ze sebe vysypal zbytek: „tak tohle bude místo na spaní. Jenom na spaní.“

Kit nechápavě zamrkal. Nevěděl, co čekal, ale tohle to nebylo. Daniel byl z nich dvou nejspíš rozumnější, fajn, ale Kit rozhodně nepotřeboval, aby mu dělal rodičovský dohled.

„Na tyhle řeči tu mám mámu,“ upozornil napůl z legrace.

„A dokonce ani ona nic takového neříkala.“

Daniel se ani neusmál. „Neříkám, že nikdy nemůžeme... Že bychom nemohli... něco, snad... Ale ne tady, dobře?“ pokračoval, každá odmlka delší než předchozí, každé další slovo tišší.

„Proč ne tady?“ nechápal Kit čím dál víc. Copak tohle nebylo ideální místo? „Já chápu, že to tu není tak hezký jako u vás doma, ale –“ Daniel mu stiskl ruku tak pevně, až mu div neluplo v prstech, a přinutil ho zmlknout v půlce věty. „Je to tu perfektní,“ řekl netrpělivě, skoro rozzlobeně. „Ale budeme tady spát každou noc, a já nechci – nemůžu každý večer přijít sem a vědět, že chceš, nebo vlastně že počítáš s... že budu muset...“

Tohle se Kita doopravdy dotklo, a hodně. Všechn ten lákavě strašidelný pocit byl okamžitě ten tam. „Muset? Co tím chceš jako říct, že budeš muset?!“

Danielova ruka se stáhla jako vylekaná ještěrka z kamene, zanechala na jeho prstech závan chladu a Kit, s myslí projasněnou předchozím rozhořčením, si konečně vzpomněl, co ten chlad znamená. „Počkej, počkej, počkej. Promiň, caríño. Počkej. Nezlob se,“ zadrmolil tak rychle, jak jenom dokázal.

Daniel, který už začínal vstávat, neřekl nic, ale posadil se zpátky, na samý kraj postele. Kit horečně pátral po správných slovech. Začínalo mu docházet, co se děje, a taky že to pořádně podělal.

Idiote, vynadal si v duchu. *Daniel se na tebe nesnaží dohlížet, a už vůbec ne tě urážet. Vyjednává si vlastní bezpečí.*

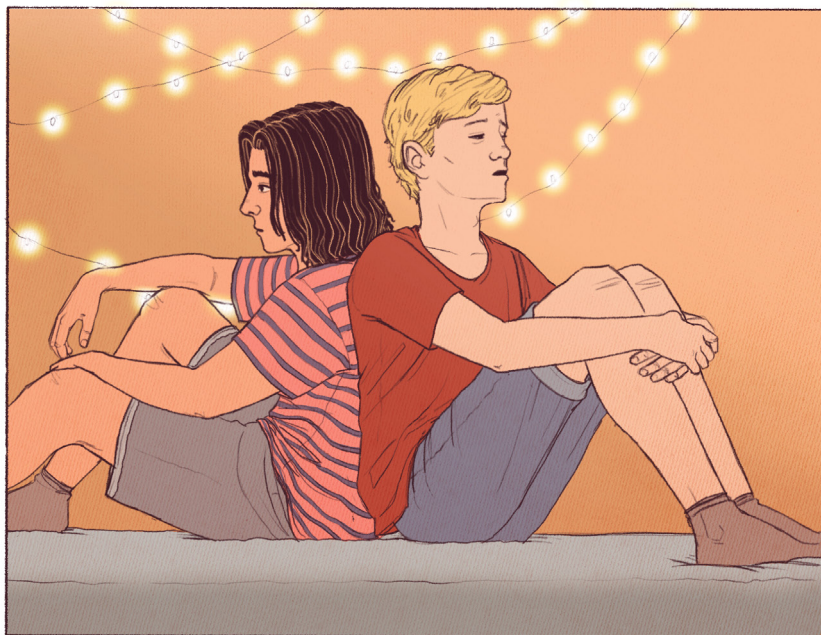
„Omlouvám se,“ dodal ještě jednou pro dobrou míru. „Je nějaká šance, že bys mohl zapomenout, jak jsem na tebe vyjel?“

Žádná odpověď a oči upřené k podlaze. Kit se svezl z postele, posadil se na zem a drze se mu nacpal do zorného pole.

„Nezlob se, Dani. Uděláme tolik pravidel, kolik jenom budeš chtít. Místo na spaní? Rozhodně. Jenom a jenom na spaní. Nebo – nebo můžu jít spát k sobě do pokoje. Ne, počkej. Ty můžeš jít spát ke mně do pokoje, protože tam je lepší postel, a je tam koupelna a všecko, a já zůstanu tady. Cokoli budeš chtít. No tak...?“

„Já jsem nemyslel...“ ozval se nakonec Daniel tak potichu, že Kit musel napínat uši. Čekal na pokračování, ale žádné nepřicházelo.

Tohle mi asi říct nechtěl, usoudil. Zvedl se a nahlas řekl: „Sed.“ Vylezl zpátky na postel, posadil se zády k Danielovi a opřel se o něj.

„Co ty na to?“

Daniel na to nic, ale opřel se na oplátku o Kita a dlouze vydechl. Kit se to rozhodl považovat za dobré znamení.

„Hele, fakt mě mrzí, že jsem se naštvál. Nevím, co mě to popadlo. Asi jsem byl trochu... mimo. Myslel jsem na jiný věci a vůbec mi nedošlo... promiň. Nechci, aby sis myslel, že mi něco nemůžeš říct.“

Chvíli se zdálo, že bude mlčení pokračovat, ale nakonec se Daniel ozval: „Nemyslel jsem to tak, že bych nechtěl... vlastně pořád nevím, jak to vysvětlit.“

„Nemusíš,“ řekl Kit.

„Pravidlo je jasné a vysvětlit ho můžeš jindy. Když budeš chtít.“ Doufal, že to neznělo zklamaně.

Hodně se snažil nebýt zklamaný. Tak moc, jak to jenom mohl ovlivnit, když ještě pořád cítil ozvěnu toho strachu smíšeného s nedočkavostí.

„Ale já bych chtěl. Jestli... se mi to podaří. Víím, že zčásti tušíš, co se stalo... tedy. V prvním ročníku.“

Kit pevně semkl víčka i rty, aby se přinutil v klidu poslouchat.

„Sotva jsem začínal chápat různé věci, o sobě i o světě, v jiných jsem se nevyznal vůbec. Tomáš se vždycky choval tak přátelsky, i Marek a ostatní... nikdy jsem nebyl moc dobrý v rozpoznávání lží. Poprvé jsem patřil k té doopravdy populární skupině... mělo mi to být samotnému divné, ale nebylo. Asi proto, že mě to tolik těšilo,“ soukal ze sebe Daniel přes zjevnou neochotu o tom vůbec přemýšlet, natož mluvit.

„Člověku to stoupne do hlavy. Samozřejmě, byly tam věci, které se mi nezdály úplně... správné. Ale asi jsem to naschvál přehlížel, nebo se snažil si je nějak vysvětlit. Nechovat se jako dítě. Nechtěl jsem, aby bylo znát, že jsem o dva roky mladší než oni. Že se snad... bojím dělat věci, o kterých tvrdili, že se jich bojí jenom děti.“

Obraz Daniela o bezmála čtyři roky mladšího než dnes, jak se naivně, a snad dokonce vděčně podřizuje všemu, co si Marek Ziegler a jeho parta vymyslí, se umíněně usídlil za Kitovými zavřenými víčky, a tak radši otevřel oči a upřel pohled na stěnu maringotky.

Téměř litoval, že už Marka nejspíš nikdy neuvidí. Moc rád by s ním zrovna teď dal řeč, a ani by u toho nemuseli mluvit. Klidně by to stálo i za další zub, jen kdyby mu stačil aspoň jednu dobře mířenou vrazit jako první.

„No, a pak... se ukázalo, že to všechno byla jenom krutá hra. Což bylo samo o sobě dost zlé, jenže oni... měli fotky. Občas jsem viděl, když je fotili, občas ne. Ale nevěděl jsem proč... ani to, že jsem jediný, kdo na nich kdy má vidět obličej. Někdy mě jenom vyhecovali, několikrát mě opili. Jindy Tomáš prostě předstíral, že to je všechno doopravdy, že mezi námi... něco je a že takhle to dospělí dávají najevo. No a jednoho dne koncem roku vyvěsili dvě nebo tři nejlepší fotky na nástěnku na studijním. Jen tak, pro zábavu. Ten den jsem se naučil spoustu nadávek, které jsem nikdy dřív neslyšel.“

Kit si chtěl zacpat uši nebo začít křičet z plných plic, cokoli, aby to neslyšel. Ne když s tím nemohl vůbec nic dělat. Ale věděl, že musí poslouchat až do konce. Když to Daniel musel zažít, tak on to přece sakra dokáže aspoň slyšet.

„Ty fotky rychle zmizely a zůstala po nich jenom spousta fám. Myslel jsem, že to nějak přežiju a brzy už budu doma. Jenže nakonec Markovi připadalo jako dobrý nápad jednu z těch fotek poslat otci. Na pracovní mail, Marek ho musel najít na netu.“

„Proč by to dělal?“ neudržel se Kit. Cítil, jak Daniel pokrčil rameny. „Nejspíš doufal, že se už do školy nevrátím. A vlastně jsem ani nechtěl, jenomže... to byla moje vysněná škola, chápeš? Tolik jsem se tam těšil. Takovou jsem měl radost, když mě vzali. Nechtěl jsem, aby to zničil někdo jako Marek.“

Na okamžik zavládlo ticho. „A co doma?“ pobídl ho Kit tiše. Byl přesvědčený, že má docela představu, ale když už jednou začali s tímhle rozhovorem, chtěl to vědět určitě.

„Myslel jsem, že mě otec zabije, a to nemyslím jako nadsázku. Pár dní jsem byl v nemocnici. Lehký otřes mozku, dvě nalomená žebra,“ odrecitoval odtažitě, jako by četl lékařskou zprávu.

Kit ucítil na jazyku chuť krve a v první chvíli to přičítal příliš živým představám vyvolaným Danielovými slovy, než mu došlo, že se tak silně kousl do rtu.

„Ale na podrobnostech nezáleží,“ uzavřel Daniel spěšně, „zkrátka při představě... čehokoli podobného – prostě si na všechno vzpomenu, na to, jak se mi ze začátku taky všechno zdálo perfektní, a jaká noční můra z toho nakonec vzešla. Asi už mám vyryté do paměti, že takovéhle věci vždycky skončí špatně a všechno zničí, že... to přestane být doopravdy. A ty mě začneš nenávidět.“

„Ale já bych nikdy –“ vyhrkl Kit, než si to vůbec stačil uvědomit. „Já vím, že ne! Ale na tom nezáleží, chápeš? Nedokážu ovládat, na co myslím. Děje se to samo, jako když... třeba jako když ucukneš, když se ti něco rychle mihne před očima. Nepřemýšlíš nad tím, prostě to uděláš, pokaždé a automaticky. A tohle... funguje podobně. Takže jestli je to problém, tak...“

„Není,“ řekl honem Kit, načež se zarazil. „Totiž je – chci říct, sakra. Jasně, že je to problém. Ale ne tak, jak myslíš.“

Daniel si povzdechl, ale promluvil s větší jistotou a snad i se stopou ironického ušklíbnutí. „No, já vím, že je to problém. Spíš bych se měl zeptat, jestli...“

„Jo,“ odpověděl Kit rozhodně. Daniel se po něm napůl ohlédl. „Co, jo? Ještě jsem se nezeptal.“

„Jo, chci si tě nechat. Jdem spát?“

„Ale tohle nemůžeš takhle odbýt,“ trval Daniel mírně nechápavě na svém. „Ty bys chtěl... a já...“

„Já bych chtěl být s tebou a ty zase se mnou,“ shrnul to Kit, „ačkoli se tomu dá těžko věřit, když se chovám jako blbec. Jdem spát,“ oznámil tentokrát bez otazníku na konci.

Začal se soukat pod deku, jak jenom to šlo, když na jejím druhém konci Daniel pořád ještě seděl.

Ten nakonec potřásl hlavou a vlezl pod druhý konec přikrývky. Kit si maličko oddechl a obrátil se k němu.

„Pojď aspoň ke mně,“ zaškemral pak.

„Slibuju, že si nechám ruce pro sebe.“

Daniel zaváhal.

„No tak,“ nevzdával se Kit.

„Tohle přece fungovalo. O Vánocích.“

„Já vím. To jenom, že jsme teď mluvili o... tom všem.“

„To je moje vina. Nějak mi to nemyslelo. Už si budu dávat pozor.“

„Ani nevíš, jak rád bych nebyl něco, kolem čeho si musíš dávat pozor,“ zamumlal Daniel, ale přece jen se posunul blíž.

Kit ho zprvu chtěl obejmout, pak si to rozmyslel, prakticky se mu vecpal do věcí a nechal se přitulit.

„V pohodě?“ ujistil se, ale sám cítil, jak napětí mizí.

„Úplně,“ vydechl Daniel.

Kit se přes něj natáhl a zhasl lampičku. Ten pocit zjitřených nervů a očekávání, který měl zkraje večera, byl nenávratně pryč a zbyl jen neurčitý neklid.

Takže takhle to bude napořád? pomyslel si, ale rychle tu myšlenku zahnal.

Všechno se spraví. Časem.

„Nikdy nebudu dělat nic, co nechceš. Slibuju. Teda, nevztahuje se to na lechtání, souboje na vodní pistole, fňukání, že se mám učit, posmívání se ti, až budeš mít ráno rozcuchaný vlasy...”

Daniel se tiše zasmál a krátce, nešikovně ho políbil na koutek pusy. Kit si spokojeně povzdechl, rozhodl se brát, co je, a nepokoušet štěstí. Věděl, že věci jsou na kilometry daleko od toho, aby byly v pořádku, ale přinejmenším se zdálo, že by snad mohly jít správným směrem.

2. KAPITOLA
sobota 1. července

Na první červencové ráno se Kit těšil už dlouhé týdny. Na to, jak nebude muset brzy vstávat, celý dlouhý den před sebou, bez pravidel a povinností. Tedy skoro, ale přece se nezačne učit hned první den ráno. Proto když se probudil a sáhl po mobilu, zůstal na něj chvíli nechápavě zírat. Ještě není sedm? To jako vážně? Ale doopravdy se mu už nechtělo spát. Chvíli pozoroval Daniela, jak uvolněně oddechuje, a pak vstal s úmyslem ulovit si doma něco k snídani. Už z předsíně slyšel mámu mluvit do telefonu. Zněla rozčileně.

„Cože? Cože jsi? ... Říkals, že na ty peníze nespěcháš, a teď tohle?! ... To je přece nesmysl! ... Já tě poslouchám, ale myslím, že tomu sám nevěříš. ... No jasně, z právního hlediska možná, jenže s tebou se vždycky dalo domluvit, a teď... Tak fajn. Hele, já ti třeba i věřím, že tě napálili, ale co teď jako budu dělat? ... A nejde to ještě vzít zpátky? ... Aha. Dobře. ... No dobře, zapomeň na to. ... Hm. Tak ahoj.“

Kit vůbec nechápal, o čem mluvila a s kým, ale nechtělo se mu to líbit. Už jen proto, že příjemná barva jejího hlasu, cihlově červená a jako vyhřátá sluncem, vybledla do nudně rezavě hnědé.

Vešel dovnitř. „Mami?“

Máma nasadila úsměv. „Ránko, mi cielo. Jak jste se vyspali?“

„Daniel ještě spí. O co šlo?“ kývl k telefonu položenému na stole.

„Ale o nic. Nic, s čím by sis musel dělat starosti.“

„No, vypadáš, že si je děláš, takže si je klidně můžu dělat s tebou.“

„To není nic pro tebe...“

„Mami,“ protočil Kit oči, „je mi sedmnáct. Už nejsem mrně.“

„Vždycky budeš moje mrně,“ pocuchala mu máma vlasy a pak zvažněla. „Snad bude všechno v pořádku. Jde jenom o to, že jsem si začátkem roku vypůjčila nějaké peníze...“

„Snad ne od nějakého vydřiducha?!“

„Ne, ne. Vůbec. Od Ludka Maliny z Jilemnice. Ty si ho asi moc nepamatuješ, ale dřív bydlel tady dole ve městě. Pak zdědil v Jilemnici hotel a odstěhoval se tam.“ Kit něco nezávazně zamumlal, protože si na žádného Malinu opravdu nepamatoval.

„Udělalí jsme na to smlouvu. Mám mu ty peníze vrátit do konce července.“

„A on je chce dřív, nebo co?“ Kitovi pořád ještě nebylo jasné, v čem je problém. „Ne, ne... to ne. To spíš já jsem chtěla... potřebovala jsem to trochu prodloužit. O pár měsíců. Rozjíždíme takový projekt s jednou turnovskou firmou, a...“

„Projekt?“ vykulil Kit oči. Do čeho se to máma zase pouští? Vzpomněl si na prodej šminek přes katalog, na noci, které trávila tvorbou webových stránek, nebo na to, jak po večerech obvolávala lidi a nabízela jim pojištění.

Nikdy neměli peněz nazbyt a máma nepohrdla žádnou příležitostí zkusit si nějak přivydělat.

Její hlavní prací bylo testování softwaru pro jednu velkou společnost, což bylo sice dost pod její úroveň, ale mohla si rozvrhnout práci podle svých časových možností.

Ovšem projekt? To znělo nějak vážněji a oficiálněji než nabízení kosmetiky.

„Jo. Nebudu zabíhat do podrobností, asi by tě to i nudilo, ale chci se zúčastnit jednoho tendru jako subdodavatel.“

Kit nejspíš nekoukal moc chytře, protože dodala: „Petr našel přes ty svoje známé v armádě jednu nabídku. Ministerstvo obrany chce nějaký software a vypsal na něj veřejnou zakázku. To znamená, že se pak soutěží, kdo tu práci dostane. No a já bych se na tu soutěž spojila s jednou místní firmou, takže bych dělala jen část. Byly by z toho hodně slušné peníze a myslím, že bych to zvládla.“

„O tom vůbec nepochybuju,“ odpověděl Kit automaticky, zatímco se snažil to všechno nějak pobrat. „A jak to souvisí s tím Malinou?“

„No, chtěla jsem ho poprosit, jestli by mi s tím placením chvíli nepočkal. Než budou ty peníze z tohohle.“

„A nepočkal?“

„To je právě to,“ povzdechla si máma beznadějně.

„On by asi i počkal. Jenomže tu pohledávku odprodal. Blboun.“

„Co... to znamená?“

„To znamená, že teď nedlužím Ludkovi, ale nějaké úplně cizí firmě v Praze!“ odpověděla nešťastně. „A ta mi nepočká určitě.“

„A proč to ten Malina udělal?“

„To jsem taky úplně nepochopila,“ potřásla hlavou.

„Ludkovi tu v okolí dluží víc lidí. Půjčil kde komu. Však říkám, on to v hlavě prostě na peníze nemá zařízené, kdyby ten hotel nezdedil i s provozním a celým personálem, tak určitě do měsíce zkrachuje... Každopádně někdo mu nabídl, že od něj všechny ty půjčky odkoupí, takže dostane z těch peněz aspoň část, a nebude se muset starat, jak je z těch lidí vyrazit. Prodal jim sakumprásk všechno. Včetně toho, co mu dlužím já.“

To vypadalo fakt špatně. „A to může?“ zkusil se Kit chytit stébla. „Když má smlouvu s tebou, a ty s tím nesouhlasíš?“ „To mě taky napadlo, ale zdá se, že může. Nevím, kde na to vezmu.“

„Vezmeme,“ opravil ji Kit.

„No a... je to hodně peněz?“ Máma sklopila oči.

„Sto tisíc,“ pípla. Kitovi skoro zaskočilo. Tolik?

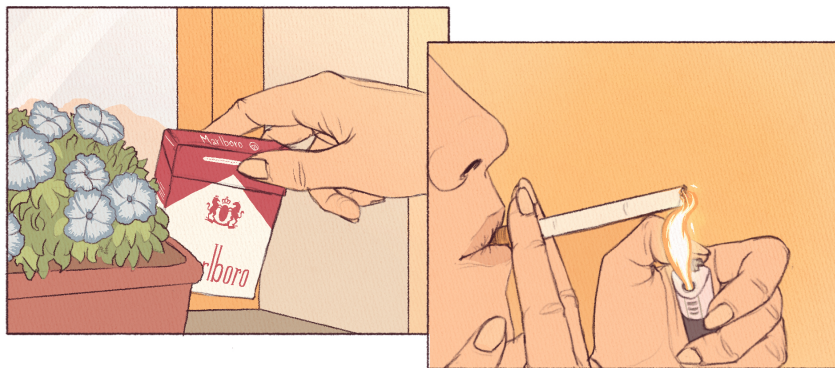
„Já vím! Ale potřebovala jsem něco nakoupit na ten projekt, a taky si dodělat jeden kurz. No, spíš zaplatit kurz, to je taky na hlavu, dávno to umím, ale oni chtějí razítko.“

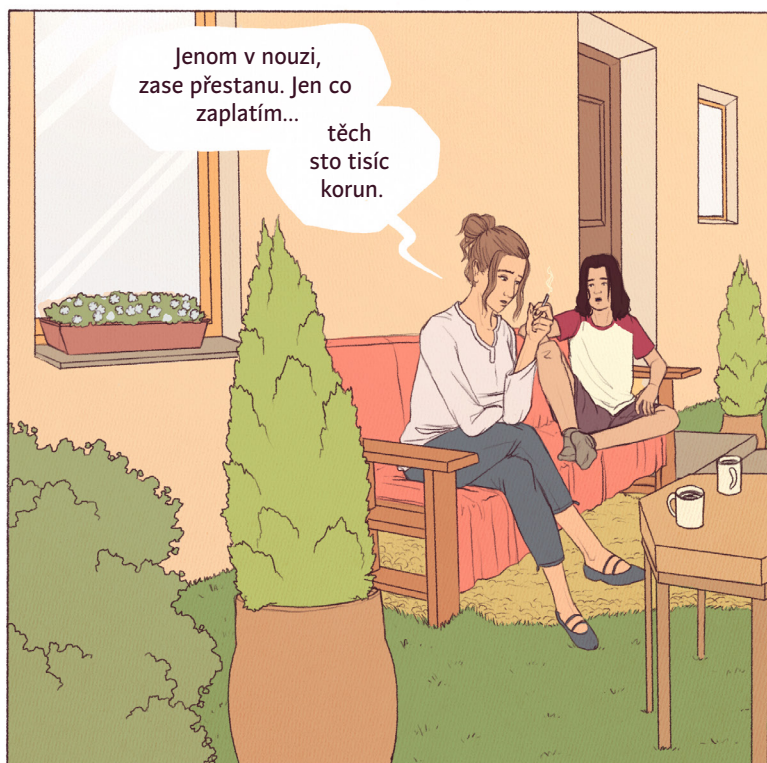
„Udělám kafe,“ prohlásil Kit a šel se zaměstnat ke kuchyňské lince, aby si srovnal myšlenky. Neuměl si představit, jak by za měsíc mohli sehnat tolik peněz.

Máma zatím seděla u stolu, koukala na telefon, nebo spíš skrz něj, a vypadala jako hromádka neštěstí.

„Vezmem si to na zápraží,“ prohlásila, když postavil vonící hrnky na stůl, a zvedla se.

Venku vytáhla zpoza truhlíku načatou krabičku cigaret.

Odmělčela se a Kit pro jednu taky nevěděł, co říct. „Promluv si o tom s Petrem,“ navrhl nakonec to jedině, co ho napadlo, „třeba něco vymyslí.“

Ozvaly se kroky. Oba vzhledli a spatřili rozespalého Daniela, jak se blíží k domu se zubním kartáčkem v ruce.

„To udělám,“ řekla máma tiše a típla nedokouřenou cigaretu do truhlíku. „A teď už na to nemysli, máš přece prázdniny. Víš co, jdu tě radši objednat k zubaři, vypadáš jak hospodskéj rváč.“

* * *

Po snídani zavolal Ondra, jestli Kit nechce něco podniknout. Kit rozhodně chtěl. Do učení mu nebylo, a hlavně potřeboval odvést myšlenky od ranního rozhovoru. Když Ondra zjistil, že je u něj i Daniel, prohlásil: „Super, tak já vemu i Báru a do hodiny jsme u tebe.“

„Daniel ale nemá kolo,“ namítl Kit, protože se rozumělo samo sebou, jak Ondra s Bárou přijedou. „Aha. No tak...“ Ondra se na okamžik odmlčel a Kit skoro slyšel, jak mu to v hlavě šrotuje.

„... tak přijedte vy k nám a já mu půjčím to po bráchovi.“

Kit na takovém návrhu neshledal nic zvláštního, poděkoval a zavěsil. Daniel ale očividně nevyrostl s nohama na šlapkách jako Kit a jeho kamarádi z Krampeřic.

„Cože? A jak to chceš udělat?“ díval se podezíravě na jedině přítomné kolo, jako by mělo každou vteřinou vyskočit a kousnout ho. „Jak, jak? Normálně, sedneš si na rám.“

„Vždyť jsem větš. Ani přese mě neuvidíš. A uvezeš nás vůbec?“

„Neboj, je to skoro celou cestu z kopce. No dobře, a kousek po rovině. Ale když má člověk našlapané kilometry do kopce, tak co je rovinka ve dvou?“

„Já radši poběžím.“

„Ale takhle to bude rychlejší, fakt. A pohodlnější. Nebo teda... možná pohodlnější není úplně to pravé slovo, ale rozhodně míň namáhavé.“

Daniel si povzdechl.

„Zabijeme se hned první den, a ani si neužijeme prázdniny,“ zamumlal.

„Tak vzácný náklad bych nevyklopil,“ přislíbil mu Kit.

„Ale jestli chceš, tak můžeš řídit ty.“

„Ani za nic. Já bych tě vyklopil určitě.“

Kit se zarazil, protože si očividně zapomněl ověřit jednu základní věc. „Ty neumíš na kole?“

Daniel na něj koukl svrchu. „Samozřejmě, že umím na kole. Ale zas tak často na něm nejezdím... a rozhodně jsem nikdy nikoho nevozil,“ připustil už méně sebejistě.

„Takže budu řídit já. Jo a vem si plavky. A ručník.“ Kit se skoro bál, že bude Daniel courat nohy po zemi.

Jasně, vozil mockrát kamarády na rámu a oni zase jeho, jenže to byli ještě všichni o dost menší. Nakonec to ale šlo lépe, než předpokládal, a sotva za deset minut byli u Ondry.

„Tak vidíš, že jsme se nezabili,“ neopomněl podotknout, když opřel kolo o plot.

„Ale moc k tomu nechybělo. Hlavně v té zatáčce.“

„Znám to tady jako své boty,“ zasmál se Kit.

„Projel bych ji i poslepu.“

„Ale nejsi zvyklý na to, že vážíš přes metrák,“ připomněl Daniel.

Kit by to nahlas nepřiznal, ale Daniel měl pravdu.

V té zatáčce to vážně bylo o fous, a vážně proto, že Kit zapomněl, že jsou víc než dvakrát těžší.

Ale vybral to, což bylo hlavní.

Ondra s Bárrou už na ně čekali i s jedním kolem navíc.

„Můžeš ho mít celý prázdniny, brácha je v Americe. Jenom jsem dofouk kola a omet pavučiny,“ zazubil se Ondra. „Jako nový.“

„Pff,“ odfrkla si Bára pobaveně a kývla ke svému kolu.

„Tady se podívej, jak vypadá nový kolo.“

„No jo, to je jiná liga,“ uznal Ondra vesele. Kit přejel pohledem jejího Focuse a hvízdal. Celoodpružené, s kotoučovou brzdou. A zdaleka největší ze všech čtyř, co tam stály.

„Páni. Devětadvacítky? Se nadřeš.“

Bára pohodila kratičkým mikádem. „Nadřel by ses ty, Kotě. Pro mě je to pohodička trénink.“

„Nech si ty kořata,“ ušklíbl se Kit, ale jinak musel uznat, že na tom něco je. Bára, kromě angažmá u dobrovolných hasičů a Červeného kříže, dělala už roky atletiku. Nechtěl by si s ní dávat závody. Nebo od ní dostat facku, kdyby na to přišlo. Báry bylo hodně. Ne snad, že by byla tlustá. Nic se na ní nevnělo ani nenatrásalo. Byla prostě jako dobře nacpaný polštář. Pevná, ale naducaná. Tahle velká kola ušlápne jako nic.

„A kam razíme?“ zeptal se Ondra. „Na plavečák?“

„No...“ Kit se zamyslel a obrátil se k Danielovi, který zkoumal přidělené kolo. „Dani? Chceš radši průhlednou teplou vodu a stánek s občerstvením, nebo málo lidí?“

„Málo lidí,“ vypálil Daniel bez pauzy, zarazil se a ohlédl se po Ondrovi s Bárrou. „Totiž vlastně, kam budete chtít vy.“

„Klid,“ zasmála se Bára. „Takže Hrabáčov. Snad tam ještě nikdo nekempuje. Ale ze své pozice samozvaného zdravotníka výpravy vám musím říct, že kategoricky zakazuju skákání. Před týdnem jsem na vlastní oči viděla, jak tam zastavil týpek s autem a vyhodil do vody celou kovovou postel. Kdo ví, co se tam dole všechno válí. Aby si Kotě třeba nevyrazilo další zoubek.“

Cesta normálně trvala tak půl hodiny, ale dneska byli o něco pomalejší. Kit viděl, že se Daniel ze všech sil snaží nezaostávat, ale jejich léta praxe neměl. A upřímně proti sportovcům jako Ondra s Bárou na tom ani Kit sám nebyl tak zářně.

„Hej! Pauza,“ zavolal proto dopředu na Ondru, když se vyškrábali na další kopec. Ondra zastavil a povytáhl obočí. „Copak? Nestačíš s dechem?“

„Asi jsem zlenivěl na intru,“ pokrčil Kit rameny a napil se, protože když už pauza, tak proč ji nevyužít.

„Počkej na konci prázdnin, to vám to všem nandám.“ Bára si odkašlala. „No dobře, tobě ne,“ uznal Kit realisticky. „Ale když mě budeš štvát, tak tě nakreslím.“

„Umírám hrůzou,“ rozesmála se. „Na výhrůžkách budeš muset ještě zapracovat, Kotě. A teď pohni zadkem, je mi vedro.“

Větší část cesty měli za sebou, tak do toho šlápli a za chvíli už míjeli první stavení. Přejeli rušnou ulici, odbočili na vedlejší a pak přes pole k lesíku. U zatopeného lomu za Hrabačovem zatím doopravdy nikdo nekempoval, a jestli dnes přilákal nějaké rybáře, šlo o ranní ptáčata, která už odešla. Voda měla do křišťálové čistoty daleko, ale nebylo to zase tak hrozné.

„To jsem tedy nečekal,“ rozhlížel se Daniel překvapeně. „Před chvílkou jsme byli uprostřed vesnice, a najednou tohle.“

„No, technicky jsme byli uprostřed města,“ poznamenala Bára s hraně dotčeným výrazem. Daniel se zatvářil provinile.

„Jí si nevšímej,“ uklidnil ho Kit, „jinak tě za chvíli bude přesvědčovat, že je Jilemnice světová metropole.“

„Tak na co čekáme, kámo?“ zavolal Ondra rozjařeně, jako by jim bylo zase deset. A snad právě proto on i Kit odhodili kola do trávy, stojánek – nestojánek, ještě za běhu skopli boty, přetáhli trika přes hlavu a jako jeden vběhli do vody.

Bára si svoje nové kolo pečlivě postavila, než si svlékla krátké šaty a zůstala v jednoduchých sportovních plavkách, které měla pod nimi. „Kluci,“ prohodila k Danielovi a potřásla hlavou. „Jdem taky?“

Daniel přikývl a vzápětí už se cachтали všichni. Voda byla celkem studená, a člověk raději nechtěl zbytečně přemýšlet, co všechno se pod ní může skrývat, ale i tak to bylo prima.

„Kdo bude první na druhý straně!“ vykřikl najednou Ondra a už si zjednával náskok. Kit ho hned začal marně pronásledovat. Bára se jen ušklíbla: „No, kdo asi?“ a vzdálenost mezi ní a Ondrou se začala záhy zkracovat. Daniel neřekl nic a nakonec byl u břehu jako první. „To nebylo zlé,“ prohodila Bára obdivně. „Plaveš závodně?“

„Ne, to ne. Jenom mě to baví.“

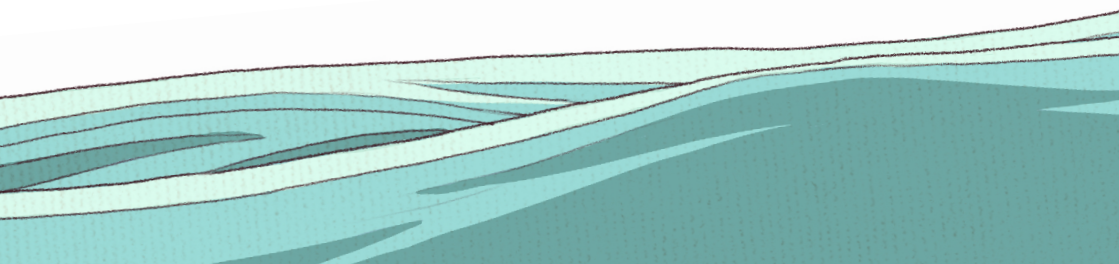
„Tak bys měl.“

Daniel vypadal potěšeně. A taky fakt dobře, kdyby se Kita někdo ptal, když tak stál po pás ve vodě, kapky mu stékaly z vlasů po tváři a držely se mu na řasách. Chtěl ho políbit. Pořádně. Ohlédl se po Ondrovi s Bárou, ale ti už byli na půl cesty k protějšímu břehu. Přistoupil blíž a zaváhal, nevěděl přesně, co si může dovolit. Ne že by se už nelíbili. Ale častější byla spíš jen obyčejná nevinná pusa, a navíc teď neměli skoro nic na sobě. Kromě toho mu pořád vrtal hlavou ten rozhovor z včerejšího večera. Nechtěl nic pokazit, ale na druhou stranu odmítal připustit, aby je to rozdělilo úplně. „Dani? Tady nebudem spát, že ne?“ zkusil to.

Daniel zmateně zamrkal a setřásl si několik kapek z řas dolů na lícní kosti. „No, jakože tu neplatí to spací pravidlo.“

„To neplatí,“ připustil Daniel a opatrně ho přejel pohledem, jako něco lehce nebezpečného.

Kitovi se ta opatrnost vůbec nezamlouvala. Zvedl ruce, jako když se vzdává, a okázale si je založil za záda.

„A teď?“ Daniel se na něj zadíval znovu, tentokrát spíš fascinovaně, a nadechl se, jako by chtěl něco říct.

Pak místo toho střelil pohledem ke dvojici na druhé straně. To, co viděl, ho asi uspokojilo, protože si přitáhl Kita do náruče a bez dalších okolků ho políbil. No vida, pomyslel si Kit, než mu myšlenky odpluly po vodě kdovíkam.

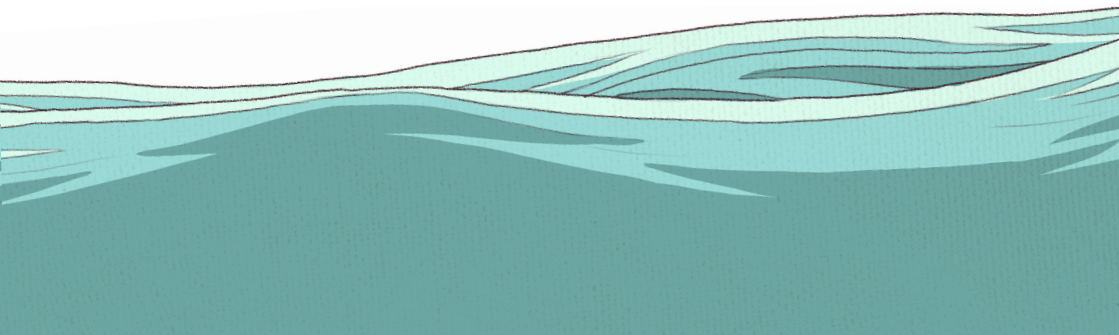
Z druhého břehu se ozvalo zahvízdání. Prsty se opatrně vypletly z Kitových mokrých vlasů a na rozloučenou ho pohladily po tváři. Kit se s povzdechem ohlédl. Bára na ně mávala z vody a právě v tu chvíli se Ondra rozběhl a strčil ji, až se potopila. Kit se zasmál, potutelně koukl po Danielovi a provedl mu to samé. Hned se mu pokusil uplavat, ale takový plán byl samozřejmě odsouzen k nezdaru už předem, a tak se ve víru kruté pomsty ocitl pod vodou dřív, než doplaval na půl cesty k opačnému břehu.

Když se všichni dosyta vykoukali a Kitovi začaly drkotat zuby, *to nic, mně není zima, ujišťoval Daniela, to se mi prostě děje vždycky*, zlehka se osušili a posadili se na ručníky kolem krabice, kterou Bára vyndala z batohu.

„Ty s sebou táhneš babčiny koláčky celou cestu a nic neřekneš?“ vyjevil se Ondra, okamžitě přes ni natáhl a uchvátil jich plnou hrst.

Kit ho hbitě následoval a nabídl i Danielovi. Bářina babička pekla perfektní titěrné koláčky, skoro jako svatební, akorát že je produkovala neúnavně snad co dva týdny. A všichni se po nich mohli utlouct.

„Kdybych to řekla dřív, tak sem ani nedojedem. Takže co teď? Navrhuju rozpovídat největšího nemluvu. Kam po maturitě?“ obrátila se k Danielovi a nacpala si dva koláčky do pusy.

„To... je složitější.“

„Složitější? A proč? Nevíš, co budeš dělat? Tos teda dost prošvih, hele.“

„Ježíš, Báro,“ zabručel Ondra s plnou pusou. „Krot' se. Každý na tebe není tak zvyklej jako já.“

„Ještě to tak,“ zasmála se a dala mu pusou na ucho, protože se v tu chvíli naklonil pro další koláčky.

„Ale ne, to nevádí. Jde jen o to, že – zkrátka rodiče chtějí, abych šel na práva, a já bych radši na pedagogickou.“

„No a? A vzali tě někam?“

„Na obě,“ pokrčil Daniel rameny. „Páni, gratulace,“ ozval se Ondra. Bára uznale kývla. „A kam teda půjdeš?“

Kit potlačil smích v očekávání dalšího vývoje a Daniel stejně samozřejmě zopakoval: „Na obě.“

Bára se zakuckala koláčkem a poněkud opožděně si dala ruku před pusou. „Ehm. Ty chceš chodit na dvě vejšky?“

„Nechci,“ ušklíbl se.

„Ale teď jsi říkal...“

„Však já vím,“ povzdechl si. „Jenom zatím nějak nemám odvahu přiznat rodičům, že mě práva nezajímají.“

„To je mazec,“ usoudila Bára. „Ještě že naši nechtějí, abych šla na vysokou. Stejně bych na to neměla při trénincích čas.“

Ondra se na vysokou taky nechystal. S Bárou chodili oba na jilemnické sportovní gymnázium. Bára byla zařazená v atletice a Ondra ve snowboardingu. Jeho rodičům patřil malý lyžařský areál, kde bude Ondra po škole přes zimu pracovat jako instruktor. Kitovi to nejednou přišlo líto. On sám, když se všechno podaří, bude pokračovat ve svém milovaném kreslení – samozřejmě pokud ho vezmou, ale přinejmenším máma nebyla proti, zato Daniel je z nich jediný, kdo doma ani nemůže říct, co by chtěl v životě dělat.

Přisedl si k němu blíž a jednou rukou ho objal.

„Ale tak se nebavte pořád o škole. Já se musím dost učit i bez toho. To jsou prázdniny, fakt. Jestli mě s tou školou budete depri-movat ještě víc, tak se jdu radši rovnou utopit.“

„Hej, teď jsi mi připomněl Dejvida Brauna!“ zakuckal se Ondra smíchy a Kit se k němu připojil.

„Koho?“ zeptal se Daniel udiveně a Bára se tvářila podobně.

„Ále, to jsme s Kitem kdysi psali takovou knížku.“

„Jo, detektivku,“ smál se Kit, když vzpomínal na to veledílo rodící se v sešitě dvěma kostrbatými rukopisy.

„Nějak ve čtvrtý třídě, nebo dokonce ve třetí? Ten týpek se jmenoval Dejvid, chápeš, d-e-j-v-i-d, jak to slyšíš.“

„Našli ho utopenýho a probodnutýho,“ upřesnil Ondra.

„Hrozně složitě hledali vraha...“

„A nakonec se ukázalo, že to udělal sám!“ doplnil ho Kit vítězo-slavně. Bára zavrtěla hlavou.

„To je teda fakt blbý.“

A měla pravdu, šlo nejspíš o nejhorší detektivku v dějinách literatury. Ale jak ji tehdy brali vážně! Jako vlastně asi všechno. Ondra byl odmala pro Kita tím nejbližším člověkem hned po mámě. Fakt, že ho teď Daniel svým způsobem přeskočil v pořadí, nic n změnil na poutu, které k němu Kit cítil.

Ondra byl dokonce úplně první, komu se Kit o prázdninách po prvním ročníku v Obrtíně svěřil s tím, že se mu líbí kluci. Nevěděl, proč si jako prvního vybral Ondru, a ne mámu. Snad proto, že jeho reakce se bál víc. Věděl, že máma ho nezavrhne, ať se stane cokoli, ale s Ondrou si nebyl tak jistý. Pousmál se při vzpomínce, jak seděli pod opuštěnou lanovkou na svahu, který se v zimě měnil v jejich oblíbenou sjezdovku, jak upíral pohled na brouka, co lezl v trávě, a s hořícíma ušima ze sebe vykoktal svoje přiznání. Ondra se ho

tehdy s vážnou tváří zeptal: *Jo? A líbím se ti já?* Kit honem nevěděl, co říct, protože zrovna o Ondrovi ho v tomhle směru nikdy nenapadlo uvažovat, a najednou se přistihl, že místo pravdivé odpovědi přemítá o tom, co by asi Ondra chtěl slyšet. Chvilí se kopal ve vlastním potu, až ho Ondra plácl do ramene a rozesmál se. *Přesně vidím, na co myslíš! Když řekneš, že ne, uleví se mi, nebo se urazím?* Kit se po něm provinile podíval, Ondra se ušklíbl a zavrtěl hlavou. *Seš pako. A stejně myslím, že jsem to věděl. Pojedu se koupat?* A to bylo všechno. Kit na ten den vzpomínal doopravdy rád. Nejenom, že už mu bylo jasné, proč se vždycky cítil mezi ostatními trochu jinak, že to nebylo jen kvůli dlouhým vlasům nebo barvě pleti nebo tomu, že měl radši kreslení než fotbal. Ale teď to konečně věděl i Ondra, a nic se mezi nimi nezměnilo.

„Hej,“ šťouchl ho teď Ondra bosým palcem do lýtky, „budíček. Když si nedáš bacha, sežerem ti koláčky.“ Kit si rychle nabídl a opravdu, netrvalo dlouho a krabice zela prázdnotou. Kromě toho se na jejich plácek přesunul stín, a tak se už nikomu do vody znovu nechtělo. Ondra s Bárrou se ještě chystali do kina, ale Kit s těžkým srdcem odmítl. Zatracené učení, aby ho čert spral. Kd by k tomu neměl jako bonus Daniela, asi by se ani nepřemluvil. Takhle se to aspoň dalo snést.

* * *

„Pravidlo platí,“ prohlásil Kit hned, jak se po večeři vrátili do maringotky, a rovnou sebou plácl na postel.

„To přece nemusíš ohlašovat,“ odpověděl Daniel rozpačitě.

„Já vím, že ne. Prostě jenom chci, abys věděl, že si to pamatuju. Takže až ti třeba řeknu pocem nebo tě obejmu... aby sis nemyslel

kdovíco.“ Daniel se na něj mlčky zadíval.

„Víš, zasloužil by sis...“ začal pak. „A ty bys taky zasloužil! Už nechci nic slyšet. Podal bys mi nabíječku? Musím se kouknout po brigádách.“ Daniel na něj ještě okamžik koukal, pak potřásl hlavou, hodil nabíječku na postel a přisedl si.

„Kde na to chceš vzít čas? Měli bychom naplánovat to učení, a nechci tě odradit předem, ale nebude ho zrovna málo.“

„Já vím,“ povzdechl si Kit, připojil nabíječku a začal hledat inzertaty. „Ale musím.“

„Jestli potřebuješ...“ nadhodil Daniel. Kit se div nerozesmál jenže do smíchu mu nebylo.

Tady nepomůže ani Daniel se svým velkorysým kapesným. A zdálo se, že nepomůže nic. Nabídka práce by spočítal na prstech a hodinová mzda byla směšná. I kdyby se vykašlal na přezkoušení a vzal práci na celý měsíc v kuse, vydělal by sotva deset tisíc. Nehledě na to, že by musel jezdit až do Semil.

Otráveně hodil telefon na polštář. Teprve pak mu došlo, že Daniel ho celou dobu mlčky pozoruje.

„Řekneš mi, co se děje?“ zeptal se teď. Kit zaváhal. Napůl mu připadalo, že bude mámu pomlouvat, když mu všechno poví. Ale třeba Daniela něco napadne. Ve stručnosti a zjednodušeně mu vypověděl všechno, co mu máma ráno řekla. Daniel ho tu a tam přerušil s nějakou otázkou a nakonec zůstal zamyšleně koukat před sebe.

„Špatný, co?“ uhodl Kit. „Dost. Po pravdě mě moc nenapadá, co by se dalo dělat jiného než zaplatit.“

Kit se převálil na záda a zavřel oči. „Tak to jsme asi v háji.“

„Nejlepší by nejspíš bylo řešit to včas,“ přemýšlel Daniel nahlas. „Tvoje máma by se s nimi měla spojit a vysvětlit jim situaci. Někdy kývnou na splátky. Kdyby jim ještě ukázala smlouvu na tu novou zakázku...“

„Oni ji ještě nemají,“ přerušil ho Kit malomyslně.

„Rozhodne se o ní až na konci srpna. Petr si je sice hodně jistý, že ji dostanou, ale minimálně do té doby nemáme v ruce nic.“ Daniel dlouze vydechl. „Tak pak... nevím. Možná bych mohl prodat počítač, a kolo a...“

„Blbost!“ Kit otevřel oči a nevěřicně se na něj zadíval.

„Nevyprávěl jsem ti to kvůli tomu, že bych od tebe chtěl prachy. A kromě toho, to by vašim asi neuniklo.“

„To ne,“ připustil Daniel. „A v bance by vám nepůjčili?“

„M-mm,“ zavrtěl Kit hlavou. „To zkoušela máma už jednou, když ještě nebylo jasné, že dostanu na Obrtíně stýpko. Jenomže máme hypotéku a ještě jednu menší půjčku k tomu, a víc už by nám nedali. Ono i tu menší máma občas platí se zpožděním.“

„Tak to je mi líto. Vážně nevím, co dělat,“ řekl Daniel omluvně.

„Však to taky není tvoje práce... to vědět. Petr třeba na něco přijde.“ Jak tam tak ležel, se všemi těmi horskými kilometry v nohách a unavený z plavání, zjistil, že se mu ani nechce vstávat. „Začnem s učením až zítra? Dneska už je ze mě zombie.“

„Tak ale hned ráno,“ prohlásil Daniel naoko přísně.

„Abys tohle neříkal každý den.“ Kitovi se představa dne stráveného s učebnicemi vůbec nezamlouvala, ale přikývl. Zůstal ležet na přikrývce, líný se i jen zavrtat pod ni. Koukal do stropu a sklesle přemítal, jak přijít rychle ke spoustě peněz.

Po chvíli Daniel vstal, zhasnul světlo, za okamžik postel vrzla a dotek na zápěstí vytrhl Kita z ponurých myšlenek.

„Mám se urazit, že se ke mně obrácíš zády?“ zeptal se, ale Kit dobře slyšel, že to nemyslí vážně. „Víš, mohl by ses přikrýt tou dekou, kdybys na ní neležel.“

„... se radši přikryju tebou,“ zamumlal Kit ospale. Události celého dne, ty dobré i ty horší, na něho náhle dolehly. Ještě než usnul, ucítil vzadu na krku letmý polibek, anebo to už možná byl sen.

Daniel

3. KAPITOLA
pátek 21. července

Daniel upřímně nečekal, že bude Cristian brát to učení tak vážně. Za uplynulé tři týdny dokonce Ondru s Bárou s omluvami odmítal, když je lákali někam ven. Daniel se ho snažil podporovat a pomáhat mu, jak jen to šlo, ale jeho možnosti byly s největší pravděpodobností omezené. Jistě, vysvětlit heterocyklické sloučeniny nebo analytickou geometrii nebyl takový problém, stejně jako procvičování angličtiny. Ale literaturu, dějepis, zeměpis, to všechno se Cristian bude muset naučit sám. Daniel mu aspoň přivezl svoje staré sešity a slíbil, že ho bude zkoušet. Ale stejně nepřestával žasnout nad tím, k čemu se to Cristian upsal. A kvůli němu.

A to není jediná věc, hm? nadhodila racionální část uštěpačně. *Ještě si pro něj vymýšlíš pravidla. V jeho vlastním domě.* Daniel nepotřeboval, aby mu to připomínala. I bez ní se kvůli tomu cítil špatně. Ale co mohl dělat? Ten první večer, když se chystali jít spát, úplně slyšel to napětí. Praskalo ve vzduchu jako statická elektřina, to očekávání, co by mohlo přijít. Daniel nemohl tvrdit, že by na podobné věci nemyslel. Dokonce často. Jenomže po pár minutách se jeho myšlenky vždycky všelijak pokroutily a začaly do nich pronikat... věci. Odporné věci. Jako smích, vulgární posměšky,

ponižování a *jéžiš, Jitřenko, snad sis nemyslel, že to je doopravdy? No to je fakt nechutný. Jestlipak tvůj táta ví, co má doma za hnus?* Jako kouřem nasáklé závěsy a koberec v barvě slonové kosti a *můj syn, a taková zvrácenost?! Ještě jednou, a zabiju tě!* Jako modřiny a krev a ten pocit, že na světě už neexistuje jediné bezpečné místo, jediné útočiště.

Ale teď už je to přece jinak. Tady je jeho útočiště, leží v trávě přímo vedle něho. Houpe nohama, okusuje konec zvýrazňovače a mračí se do učebnice. Tak proč se to všechno zatraceně musí pořád vracet?

„Uf! Dočteno a podtrháno,“ přerušil mu Cristian myšlenky. „Dáme si pauzu?“

„Rozhodně. Mám ti donést něco k jídlu, nebo...“

„Nemusíš mě přece obskakovat,“ zasmál se. „A stejně nemám hlad. Ačkoli žízeň docela jo.“ Daniel vstal. „Přinesu ti.“

„Půjdu s tebou. Aspoň se kouknu, co máma. Jestli už ty papíry z rozčilení nepodpálila, nebo tak něco.“

Teresa poslední týden dělila veškerý svůj čas mezi práci, obíhání úřadů, pití kávy, kouření a nejnutnější chvílky spánku. Uzávěrka zakázky byla už za pět dní a do toho se blížil termín splatnosti té zpropadené půjčky. Daniel se divil, že se z toho ještě nezhroutila. Byl by moc rád jakkoli pomohl, ale kromě výpomoci v domácnosti ho žádný způsob nenapadal. A i to dělal spíš pro Cristiana a pro sebe. Teresa nikdy neměla hlad – nanejvýš zhltila toust s pohledem upřeným na monitor – a na pořádku jí v tyhle dny taky dvakrát nezáleželo.

Tentokrát tomu nebylo jinak. Daniel zamířil do kuchyně, nalít džus a připravit přece jenom aspoň malou svačinu.

Cristian se přitočil k Terese.

„Neměla bys pít tolik kafe, mami. A beztak dávno vystydlo.“

„Mhmm,“ zabručela nepřítomně a ozvalo se ještě něco málo klapotu klávesnice. „Promiň, *cariño*. Cos říkal?“

„Ale nic,“ povzdechl si Cristian. „Nenech se rušit.“

„Nezlob se. Už jen pár dní. Pak to tady dám do pořádku a...“

„To je v pohodě, mami. Jenom si taky trochu odpočiň, dobře?“

Na odpověď ani nečekal. Malý talířek s namazanou houskou a sklenici džusu jí nechal na stole, zbytek si vzali ven. Cristian vypadal ustaraně. Daniel se mu nedivil. Jediným světlým bodem bylo, že za necelý týden už tohle hektické období skončí. Samozřejmě, pořád tu bude ta záležitost s půjčkou.

„Kdy má dorazit Petr?“ zeptal se, když se usadili na zápraží.

Cristian, který už si stačil ukousnout pořádný kus housky, honem polkl. „Nabídky se podávají ve středu šestadvacátého, takže ve čtvrtek odpoledne. Proč?“

„Jenom mě zajímalo, kolik bude ještě času. Víím, že si tvoje máma musí v prvé řadě odpočinout, ale pořád si myslím, že bude nejlepší to začít řešit co nejdřív.“

„Třeba Petr na něco přijde. Že to byl nějaký podvod, nebo tak. Možná se to dá zrušit.“

Daniel nezávazně přikývl. Ve skutečnosti si nemyslel, že by existovalo takhle jednoduché řešení. Otcovi klienti se tímhle byznysem zabývali v jednom kuse. A ti obyčejní pěšáci na druhé straně většinou neměli šanci. Jistě, někdo jako jeho otec by to odbyl se slovy, že měli mít víc rozumu a nepůjčovat si peníze, které nedovedou splatit, ale Daniel začínal zjišťovat, že je celá věc často složitější.

Když to teď viděl z první ruky, ještě méně než dosud se těšil na praxi v otcově firmě, kterou měl domluvenou od poloviny srpna.

Možná by udělal nejlépe, kdyby na rovinu přiznal, že práva studovat nechce. Ale na konfrontaci takových rozměrů se zatím necítil, a tak to odkládal, jak jen se dalo.

Cristian mezitím zhltnul celou housku. „Tak co? Vrátime se do práce? Teda pokud ti to pořád ještě neleze na nervy.“

„Ani v nejmenším. Co máš v plánu?“

„Myslel jsem na tu chemii. Ale jenom jestli si dneska připadáš obzvlášť trpělivě.“

„Jsem naplněn zenovým klidem,“ prohlásil Daniel a usmál se, když Cristian vyprskl smíchy. Tohle se mu nikdy neomrzí.

Daniel

4. KAPITOLA
čtvrtek 27. července

Daniela vzbudilo zvonění mobilu. Sáhł po něm a ohlédl se po Cristianovi, jestli ho neprobudil, ale jeho místo na posteli bylo prázdné.

Nepotřeboval se dívat, kdo volá. Jakkoli tenhle telefonát nečekal, kdokoli jiný by byl ještě o řád méně pravděpodobný. Vyšel ven na zahradu a naskočila mu husí kůže. Zpola kvůli svěžímu rannímu vzduchu a zpola proto, že tenhle hovor nechtěl vést. Ne tady, na jediném bezpečném místě. Ty dva světy se neměly míchat, nebylo to správné. Orosená tráva ho zastudila na bosých nohou.

„Ano?“ ohlásil se. „Danieli! Jak se máš?“

Byl by přísahal, že slyší, jak matce cinkají náušnice, když s profesionálním úsměvem potřásá hlavou. Pronášela tenhle pozdrav stejně, jako ve filmech pronášejí jeho anglickou variantu.

Nechtěla to doopravdy vědět, byla to její kouzelná formule k započetí hovoru.

„Báječně,“ odpověděl. Od země stoupal chlad. „Jak bylo na Bali?“

„Viděli jsme, že jsi byl doma,“ nechala jeho otázku bez odpovědi. Samozřejmě. Oni viděli. Někdy měl pocít, že matka ani není svěbytný člověk, ale jen otcova součást nebo spíš tisková mluvčí.

Potřeboval jsem
pár věcí.

Pořád jsi
u toho svého
kamaráda?

Ano.

Nastupuješ
čtrnáctého...

Já vím.

... ale otec
si myslí, že by
bylo dobře, kdybys
raději přijel dřív.

Co? Nestačí co ho čeká?
Ještě si to tu zkrátit?

Mám nočas.
Jestli si mám
něco připravit
předem, stačí
to i odtud.

Otec by si s tebou
rád všechno probral
osobně. A taky nebude
od věci, když si zvykneš,
aklimatizuješ se.

Nemůžeš
přijít z divočiny
do kanceláře.

Není pravda.
Tady není
divočina.

„Takže buď prosím doma v sobotu pátého, ano?“ pokračovala matka, jako by ani nic neřekl. „Ale já bych vážně radši...“

„Danieli.“ Jediné slovo, a v něm celá litanie. Napomenutí:

Danieli, nekomplikuj mi život. Výčitky: Danieli, proč se nemůžeš chovat, jak se patří? Výhrůžky: Danieli, jestli neposlechněš mě, budu o tom muset říct otci, ať si to s tebou vyřídí sám.

Zavřel oči. „Dobře.“

„Výborně,“ odměřila do hlasu maličko úsměvu. „Musím běžet, Kinclovi nás pozvali na brunch a golfové odpoledne. Těším se.“

Nebylo jasné, jestli se těší na něj, nebo golf, ale na tom vlastně nijak zvlášť nezáleželo. Daniel měl pocit, že se netěší ani na jedno z toho. Chvilími byl přesvědčený, že jeho matka je jen robot, poměrně věrohodně reagující v těch správných situacích. Nejasně si vzpomínal na doby, kdy mu to tak nepřipadalo. Tehdy, kdy ještě sotva viděl přes okraj kuchyňské linky. Máma pekla, on si stoupal na špičky a foukal do mouky. Smáli se tomu spolu. Ale to bylo ještě před golfovými odpoledny, oddělenými ložnicemi rodičů a zásobou od kamarádek obstaraných antidepresiv v koupelnové skříňce. S plynoucími lety mu ta vzpomínka – a pár podobných – přišla tak neuvěřitelná, že si ji dost možná vymyslel.

Jedno bylo jisté. Bude muset odjet o celý týden dříve, než doufal. Opřel se zády o stěnu maringotky a nastavil tvář slunci, které vykouklo zpoza kopce. Kdyby tu tak mohl zůstat navěky.

Ze strany se ozvaly měkké kroky a zašustění. „Co ty tady?“ zeptal se Cristian. Opřel se hned vedle a teď vzhlížel k němu, vlasy jedna velká pohroma a na bradě šmouhu od pasty. Daniel se usmál. „Jen se tu opaluju. Abych vypadal tak pěkně jako ty.“

Cristian se natáhl a dal mu pusku pod ucho. „V pyžamu? To je originální. Ale tobě by to neslušelo. Víc k tobě pasuje ta bleďá barva, víš, jako když se dřív šlechta pyšnila tím, že nikdy nechodí na sluníčko.“

Převleč se rychle, umírám hladu.“ Daniel se šel připravit na snídani. Ze všeho nejdříve ale vypnul mobil. Jako by to mohlo ještě něčemu pomoci. Dopoledne sice spočítali pár úloh z fyziky, nakonec to ale Cristian vzdal a výjimečně nedal košem Ondrovi, který je s Bárou a s pár dalšími lidmi pozval na bowling.

Stejně ale nehráli dlouho, protože Cristian měl ve dvě naplánovanou návštěvu zubaře. Daniel v čekárně znuděně listoval časopisem a projížděl nadpisy článků. Zhubněte do plavek, Tři nejlepší letní dezerty – zajímavá kombinace, ušklíbl se v duchu. Šest rad, jak si udržet lásku. Tak schválně. Za prvé – nepoučujte. Ale Cristian se chtěl nechat poučovat, nebo ne? Aspoň pokud šlo o chemii. A matematiku. A... No nic, jdeme dál. Za druhé – nestříhejte si vlasy nakrátko. To jako vážně? Tohle holky řeší? Ačkoli když o tom tak uvažoval, taky by nechtěl, aby se Cristian dal ostříhat. Za třetí – láska prochází žaludkem... Otráveně zaklapl časopis. A cos čekal? posmívala se ta racionální část, která byla poslední dobou protivná jak činže. *Článek se šesti radami pro nejisté a úzkostné pubertáky, jak si udržet kluka bez sexu?*

Cristian naštěstí vyšel za pár minut.

„Vypadá to dobře a rentgen taky bez problémů. Jestli to Ziegle- rovi rodiče zaplatí, jak slibovali mámě, tak zhruba začátkem roku budu jakoovej,“ zazubil se a schválně ukázal mezeru po chybějícím předním zubu.

„Mně se líbíš i tak.“

„Vypadám drsně, že jo?“ zasmál se. „Asi jako rozzuřené koťátko.“

Cristian po něm sekl tlapkou – i když sám by asi řekl, že ho praštil – a vydali se domů. Čím více se blížili, tím napjatěji působil. Později dopoledne měli přijít Petr s Clarou a on si od té návštěvy hodně sliboval. Daniel mu nechtěl brát naději, a tak raději mlčel. Byl by se opravdu moc rád mýlil.

* * *

„... a tak je to nejspíš všechno legální. Ksaku!“ uzavřel Petr, zatímco Teresa vypadala čím dál menší. „Lo siento, Treysi,“ hlesla Clara poraženě a objala sestřenku. Cristian rozčileně rozhodil rukama. „Takže se s tím jako nedá dělat vůbec nic?!“

„Leda zdržovat,“ odpověděl Daniel. Styděl se, že nemá lepší nápad, ale vážně to nevypadalo dobře. „Zdržovat?“ zvedla Teresa hlavu. „Jak to myslíš?“ Daniel v rozpacích pokrčil rameny. „No... jen že většinou to chvíli trvá, než se celá ta věc rozběhne. Není to tak, že třicátého člověk nezaplatí a prvního už mu na prahu čekají exekutoři.“

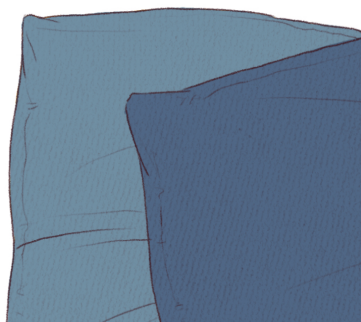
„A ty to tak dobře znáš, protože...?“ pobídl ho Petr nedůvěřivě.

„Protože můj otec podobné firmy zastupuje. Vždycky napřed pošlou dopis. V něm bude, do kdy se musí zaplatit. A než zjistí, že peníze nedorazily... Než se k něčemu rozhoupají... S trochou štěstí už v té době budete mít tu zakázku a přemluvíte je, ať počkají, nebo ať souhlasí se splátkami.“

„A jestli tu zakázku nedostaneme?“ zeptala se beznadějně Teresa. Daniel netušil, co odpovědět. Pak bude každá rada drahá.

* * *

„Pravidlo pořád platí,“ zopakoval Cristian automaticky, když se večer chystali jít spát. Zrovna dneska by dal Daniel hodně za to, aby platit nemuselo. Už jen devět dní. Za devět dní touhle dobou bude usínat doma – nebo spíš ležet v posteli a přát si, aby mohl usnout. Zato tady zalezl s Cristianem pod deku a přál si, aby nemusel spát vůbec, aby nezaspal ani zlomek společného času, který se tak nenadále smrskl.

„Je to vážně všechno nanic,“ prohlásil Cristian s pohledem upřeným ke stropu. „Nenávidím věci, se kterými nemůžu nic dělat.“

„Potřebuješ přijít na jiné myšlenky. Můžeme zítra třeba...“

„Já vím, já vím!“ ožil Cristian.

„Teda ne zítra, ale přespříští úterý tu bude putovní letní kino! Co ty na to? Sice nevím, co budou dávat, a nejspíš to bude děsná vykopávka, ale to k tomu prostě patří. Jo, a cukrová vata. To taky.“ Danielovi pokleslo srdce nad tím nadšením. Nebo spíš nad tím, že ho bude muset zkazit. Nechtěl to původně vytahovat hned dneska, ale nebyla jiná možnost...

„Víš, já už tady v úterý nebudu.“

„Osmého, ne patnáctého,“ upřesnil Cristian pořád ještě zvesela.

Daniel si povzdechl. „Ráno jsem mluvil s matkou. Musím být doma příští sobotu.“

Cristian se k němu zprudka obrátil a vykulil oči: „Ale ne! To přece – co? To je už za... za devět dní!“

„Já vím.“ Dvě stě šestnáct hodin, dvanáct tisíc devět set šedesát minut... vlastně méně, protože bude muset odjet už po obědě.

Cristian ho chvíli mlčky pozoroval, jeden koutek zlehka povytažený, jako by se z jeho obličeje jen neochotně stahoval předchozí úsměv, který jako první zmizel z očí. „Bude to fakt nezvyk, mít tě tak daleko.“

Promluvil tiše, ale Danielovi jeho slova zvučela v hlavě a probouzela ze spánku obavy, kterým se jinak ve zdejším horském podnebí tolik nedařilo. Daleko... Dokonce i na jaře, kdy spolu celé měsíce nepromluvili, ho viděl každý den. Ba i předtím, než se spolu vůbec začali bavit. Posledních jedenáct měsíců si byli prakticky neustále nablízku. Jak... Jak najednou zvládne...

Jeho tváře se dotkla teplá dlaň.

„No tak. Vždyť se uvidíme. A budeme si volat a psát. Hej, dokonce kvůli tobě propašuju do školy telefon. Musím doufat, že mi ho neseberou. Dřív jsem ho tam nevozil, nemám praxi ve schovávání.“

Daniel se zmohl na přikývnutí.

„No vidíš. Ale teď si nebudem kazit ten zbytek času, co máme, hm? Pojď ke mně.“

Poslechl a Cristian se mu po svém zvyku stulil do náruče. Daniel ho políbil do vlasů, vdechoval jejich vůni, aby si ji co nejpřesněji otiskl do paměti, a teprve když už to jinak nešlo, poddal se spánku.

Daniel

5. KAPITOLA
pátek 4. srpna

V pátek dopoledne seděli v kuchyni a pomáhali Terese peckovat třešně – nebo spíš ujídat třešně –, když se ozval zvonek. Teresa ztuhla a letmo pohlédla z okna. „To bude pošta,“ řekla bezradně.

„Já tam dojdou,“ vyskočil Daniel a rychle si opláchl ruce. „Řeknu, že nejste doma a že si to vyzvednete na poště.“

Usměvavá doručovatelka ho u vrátěk proti všem předpisům chvíli přesvědčovala, aby dopis převzal sám, než se konečně smířila s odmítnutím. Strkala mu ho přitom skoro do rukou, takže nemohl přehlédnout, že obálku zdobí elegantní tmavomodré logo. Nápis pod ním sice přečíst nestačil, ale i bez toho věděl, z jakých slov se skládá. Morgenstern, Kincl & Partneři. Mechanicky zavřel vrátka a vykročil zpátky k domu.

„Bylo to ono?“ zeptala se Teresa, když se vrátil dovnitř.

Přikývl a podal jí lísteček. „Ale nepomohlo to zase tolik, jak jsem myslel. Zadali tam uložení jenom na tři dny, takže do pondělka.“

Sklesle se zadívala na lístek a přikývla. „Co se dá dělat. Lepší než nic, nejspíš.“ Daniel věděl, že by jí měl říct, od koho je ten dopis, ale nemohl se k tomu přimět. Proč musela zrovna tahle firma patřit ke klientům otcovy kanceláře? *Stejně se to dozvědí v pondělí, ušklíbla se ta racionální část. Jméno Morgenstern budou sotva považovat za*

shodu okolností. Možná tak, kdybys byl Novák. Jakkoli se mu zoufale nechtělo odjíždět, v tuhle chvíli byl skoro rád, že už tady tou dobou nebude. Což ovšem nebyla zrovna statečná myšlenka.

„No tak, všechno dobře dopadne,“ štouchl do něj Cristian, když se vypořádali s trešňovou nadílkou a vraceli se k maringotce.

„To bych měl říkat spíš já tobě.“

„Možná, ale tys vypadal tak nešťastně.“ Daniel se letmo ohlédl zpátky na dům. Stejně se to neutají. „To ten dopis. Přišel z otcovy kanceláře,“ přiznal s nechutí. „Očividně zastupují tu vymahačskou firmu.“

Cristian se zatvářil překvapeně.

„Nene, fakt? Ale to by mohlo být dobře, ne? Nemohl bys třeba... i když vlastně... asi ne, co. Jasně.“

Daniel nenáviděl pohled na nadějný výraz, který se mu během řeči objevil ve tváři a postupně mizel. Povzdechl si. „Ne, vážně si nemyslím, že by to k něčemu bylo.“ Vlastně by to mohlo celou situaci spíš zhoršit, kdyby měl otec dojem, že na tom Danielovi záleží až příliš. Ale s tím se teď svěřovat nehodlal.

„Tak proto ses tak tvářil... Vždyť to přece není tvoje vina.“

„Já vím. Ale tvoje máma si určitě taky bude myslet, že bych s tím mohl něco udělat, a já...“

„Hele, nadrobili jsme si to sami,“ ušklíbl se Cristian.

„Neříkám, že by nebylo fajn, kdyby nám z toho někdo pomohl, ale není to ničím povinností, a tvoje už vůbec ne.“

To Daniel věděl, i když se proto necítil o nic lépe. Nicméně byla pravda, že nemělo smysl všechno dokola rozebírat. Někdy se člověk musí smířit s věcmi tak, jak jsou. Vytáhli si deku na trávu, Cristian otevřel učebnici, zase ji zavřel a pohodil vedle sebe.

„Jak se mám učit, když zítra odjíždíš?“ zamračil se vyčítavě.

„Nelíbí se mi to o nic víc než tobě,“ řekl tiše Daniel, „ale nemůžu s tím nic dělat.“

„No jo, promiň. To jenom – neumím si představit, že tě najednou neuvidím každý den. Vím, že jsem to věděl od začátku, ale najednou je to... nějak víc doopravdy.“

Daniel si to taky neuměl představit. Zdálo se mu to jako konec všeho. „Já vím.“

„Musím si tě užít do zásoby.“ Cristian si založil ruce pod hlavu a blýskl úsměvem. „Pojď ke mně.“ Tomu se nedalo odolat. Naklonil se a políbil ho. „No to je dost,“ stačil Cristian sotva zamumlat, než ho Daniel umlčel.

Vůbec se mu nechtělo přestávat, ani když se mu zlehka zatočila hlava. Všechno se mu zdálo perfektní, od jeho vůně přes pružnost jeho rtů až po to, jak se jejich nosy dotýkaly a tu a tam překážely. Pro nestranného pozorovatele by nejspíš nevypadali elegantně a romanticky jako páry v hollywoodských filmech, spíš snad i trochu komicky. Ale na tom nezáleželo.

Přitiskl se blíž, a ještě o kousek. Kratičký okamžik si bezděčně vychutnával ten pocit, jak mu Cristianova ruka mimoděk vklouzla pod triko, dokud se mu na okraj mysli nezačaly vkrádat nevyhnutelné a nevíтанé představy. Odtáhl se a popadl dech.

„Čas na učení,“ pokusil se to zakrýt. Cristian se nadechl nejspíš k protestu, ale nakonec jen kývl a pousmál se.

Všechno musíš zkazit, utrousila ta racionální část. Jak dlo ho myslíš, že ho tohle bude bavit? Daniel jí neodpověděl. Raději se natáhl po učebnici, aby vyhnal z hlavy věci, které se do prosluněného prázdninového dne vůbec nehodily.

Po obědě Cristian trval na tom, že pro dnešek by učení stačilo. „Kdo ví, jestli se do konce prázdnin ještě uvidíme. Přece si to nezkažíme školou.“

Daniel se nenechal dlouho přemlouvat. Cristian si vzal batoh s kdovíčím, přihodil něco ke svačině a už ho vedl do kopců nad městem. Cesta se klikatila podél potoka.

Les kolem se stával bujnějším a nespoutanějším, až ze stezky zbyla úzká pěšina. Zastavili se v místě, kde potok pod kaskádou peřejí na chvíli zvolnil tempo. „Tak, a jsme tady,“ rozhlédl se Cristian spokojeně, shodil batoh ze zad a posadil se na kmen padlého stromu, jehož kořeny trčely k nebi. „Mělo to být vlastně překvapení, ale nechtěl jsem být od tebe pryč tak dlouho, abych to stihnul.“

„Co mělo být překvapení?“

„Dárek pro tebe. Zatím si se mnou povídej, a uvidíš,“ blýskl úsmvem, vytáhl podložku, skicák, několik tužek a gumu. Daniel si chtěl přisednout, ale Cristian zavrtěl hlavou: „Kdepak! Huš. Ty se posad tamhle. Aspoň nějaké překvapení mi nech.“

Poslušně usedl na zem blíž k potoku a váhal, co říct. Jeho myšlenky se od rána točily kolem všeho, o čem zoufale přemýšlet nechtěl. Než se ale stačil rozmyslet, Cristian se ozval sám.

„Můžem mít psa?“ Daniel překvapeně zamrkal. „Cože?“

„Netvař se tak, co kdyby tě s tím výrazem někdo nakreslil? Ptám se, jestli bys chtěl mít psa. Ne teď, prostě někdy,“ upřesnil a znovu se sklonil nad skicákem.

„Nevím... nikdy jsem se nad tím nezamýšlel.“

„Tak začni, protože já bych jednoho chtěl.“

Daniel nevěděl, jestli se má smát, nebo se chytat za hlavu.

„Nikdy jsem psa neměl. Ani nevím, jak se správně vychovávají.“

„Tolik lidí je má, a přitom jsou to třeba totální idioti. Lidi, ne psi. Nemůže to být žádná věda. Já jsem rozhodně pro psa. Až jednou, samozřejmě. Na koleji ho stejně nejspíš mít nemůžu.“

„Budeš na koleji?“

„No, doufal bych, že nebudu spát pod mostem. A dojíždět z Krampeřic by se mi taky nechtělo, vždyť bych se musel vracet zpátky do školy dřív, než bych vůbec dojel domů.“ Daniel se zasmál. „Myslel jsem spíš, jestli nechceš někam do podnájmu.“

„To by asi stálo peněz. Na koleji to budem mít mnohem – aha!“
zarazil se a na okamžik vzhlédl. „Ty vlastně kolej nedostaneš.“

Daniel pokrčil rameny. Ve chvílích, kdy nechal myšlenky zatoulat se tak daleko, si představoval, že první rok ještě v drží doma a na ten další si něco najdou, aby mohli být spolu. Ale uvědomoval si, jak moc je to všechno nejisté.

„Asi ne. Ale to je ještě daleko.“

„Nikdy není dost brzy myslet na zadní kolečka, říká máma,“ po-
učil ho Cristian důležitě. „A na psy a tak.“

„To taky říká máma?“

„To o psech ne,“ připustil, „máma je moc nemusí. Proto jsem
taky psa nikdy neměl. A vidíš, jak mě to poznamenalo!“

„Vidím.“ Měl sto chutí slíbit, že rozhodně budou mít psa – nebo
když na to přijde, třeba i pumu nebo slona –, ale nechtěl dávat sli-
by, které nesplní. Cristian to přece taky nedělal. A Daniel by s tím
neměl začínat, ne dnes, den před odjezdem na kdovíjak dlouho.
Třeba se Cristianovi omrzí vázat se na někoho, kdo od něj bude
přes sto kilometrů daleko, nehledě na všechny ostatní komplikace.
„Zpívej něco. Stejně si vždycky dřív nebo později začneš zpívat, když
kreslíš.“

„Ty mě tak znáš,“ rozzářil se. Chvíli nechal šumět jen potok
a pak se přidal zpěvem. Postupně ztišil hlas a zněl spíš, jako by si
broukal sám pro sebe, zatímco jeho ruka tančila nad čtvrtkou.

Z místa, kde seděl, Daniel na kresbu skoro neviděl, a tak si pro-
hlížel jeho samého. Miloval jeho impulsivní nápady. Jeho neposluš-
né vlasy i gesto, jímž si je čas od času mimoděk zastrčil za ucho.

Jeho hlas i smích. To, jak špulil pusku, když chtěl dosáhnout své-
ho. Jak se radoval z vítězství, i když šlo jen o Člověče, nezlob se. Jak
se mu večer schoulil do náruče, jako by Daniel byl jeho bezpečným
útočištěm, a nikoli naopak. Miloval jeho rty, jejich dotek i chuť.

O tom všem přemýšlel, když ho vyrušil tichý hlas: „Mám to.“
Daniel na něj zaostřil a usmál se. „Takže už se můžu podívat?“
„Nejspíš,“ odpověděl Cristian nepřítomně. „O čem jsi přemýšlel?“
„Já? O... tobě,“ přiznal, jako by ho přistihl při nepravosti.
„Proč?“

„Jenom, že jsi vypadal tak... tak... a víš co, podívej se sám.“

Daniel si přisedl a nahlédl do skicáku. Čekal, že uvidí kresbu okolní scenérie, protože potok a jeho okolí vytvářely opravdu kouzelné zákoutí. A vlastně se nemýlil. I když jen naznačené úspornými tahy, bylo tam všechno, od hry světél a stínů, jak slunce pronikalo mezi listy, až po kapky rozstříkující se na kamenech pod peřejí. Ale tím kresba nekončila.

Zjistil taky, že Cristian ho neusadil o kus dál jen proto, aby se mu nemohl dívat pod ruce. Na obrázku byl on sám, přesně na místě, kde předtím seděl ve skutečnosti. Poznalsehněd, apřece vypadal jinak, než jak se vídal v zrcadle – každý rys na svém místě, zároveň se ale v každém zdálo být něco navíc, něco, co ho činilo neobyčejným. Vedle něj seděl nakreslený Cristian a vzhlížel k němu, jako by si od něj sliboval odpověď na všechna tajemství života.

Daniel polkl. „To je... ta nejúžasnější věc, co jsem kdy viděl, hned po tobě.“

„Lichotky,“ zabručel Cristian potěšeně. „Kdybych věděl, že vypadáš takhle, když o mně přemýšlíš, zmlknul bych hned na začátku.“

Daniel natáhl ruku, aby se kresby dotkl, ale Cristian ucukl. „Ne ne ne! Nesahat, nebo se mi rozmažeš. Ještě na to musím dát fixativ.“

Nastříkal na papír sprej a trpělivě počkal, až zaschne, než zavřel skicák a uložil všechno zpátky do batohu.

„Svačinu?“ zeptal se pak. Daniel zavrtěl hlavou. „Nemám hlad.“

„A... chtěl bys... tu ještě zůstat?“ Najednou si uvědomil, jak jsou jejich tváře blízko. Vzduch ztěžkl a dostal kovovou příchutí. Potok zašuměl blíž, jako krev ve spáncích.

Chtěl přikývnout, vážně moc chtěl – *co je na tom tak těžkého, proboha, jenom malý pohyb hlavou*, opovržlivě pronesla ta racionální část –, ale nemohl.

Ne, když věděl, kolik očekávání se za nevinnou otázkou může skrývat. Ne, když ho vyvrácené kořeny stromu tlačily do zad a posměšně na něj šeptaly, že jsou přímo za ním, že se nemůže otočit a utéct, kdepak. Cristian ho letmo pohladil konečky prstů po holé paži, usmál se a vstal. „Tak asi půjdem, hm?“

Cítil, jak mu hoří tváře. Sebral ze země batoh, přehodil si ho přes rameno a vyrazil po pěšině dolů jako první. Zase všechno zkažil. Cristian s ním šel celou tu cestu až na tohle úchvatné místo, dal si tolik práce s dárkem, a on? Copak se nemůže prostě chovat normálně?

Cesta se rozšířila a do dlaně mu vklouzla druhá, o chlup menší. „Kam pospícháš?“ Uvědomil si svoje tempo a zpomalil. „Nezlob se.“ Ne za to, že jsem šel rychle, dodal v duchu. Za všechno ostatní.

„Copak se zlobím? No, občas možná jo,“ připustil Cristian.

„Ale nikdy ne na tebe.“

„Ale...“

„Pšt. Mě se už nez bavíš. Takže máme na všechno mraky času.“

Daniel nepřesvědčeně přikývl. „Hele, netvař se tak,“ napomenul ho Cristian. „Nebo tě s tím obličejem vyfotím a donutím tě, aby sis ho dal na Facebook jako profilovku.“

„Nemám Facebook,“ odpověděl Daniel a v koutcích mu cuklo, když k němu Cristian obrátil zklamaný obličej. „Nemáš? A jak si budem psát? Snad ne esemeskama, to by bylo fakt retro.“

„A taky by to lezlo do peněz, protože ti hodlám psát pořád,“ ujistil ho Daniel. „Myslel jsem spíš na Whats-App.“

„Tak ten... moc nepoužívám, ale asi proč ne. Každopádně, pokud jsou tam profilovky, tak moje výhrůžka platí.“

„Jsou,“ připustil Daniel, „ale jelikož tu moji prakticky nikdo neuvidí, tak si tam můžu dát fotku, jakou budeš chtít.“

V důsledku tohohle nepromyšleného slibu strávil Cristian zbytek cesty tím, že se snažil Daniela vyfotit jeho vlastním telefonem s těmi nejnemožnějšími výrazy. Nakonec jako svého favorita vybral obrázek, který pořídil v okamžiku, kdy Daniel zakopl o kořen a polekaně chytal rovnováhu. Byla to naprosto příšerná fotka, k Danielově smůle rozmazaná jen trochu, a tak bylo krásně vidět, jak má pusku dokořán a vytřeštěné oči. Profilovka z ní byla přímo výstavní, jen co je pravda.

Ten večer šli do postele brzy. Cristian nezapomněl zopakovat, že pravidlo platí, tak jako každý den. A Daniel se přistihl, že tomu doopravdy věří. Proto, a taky kvůli tomu, že to byl poslední večer, si sám přitáhl Cristiana do náruče hned, jak vklouzl pod deku. Jeho vlasy ho šimraly na tváři a nohy měli propletené tak, že se stěželo poznat, komu která patří. Ale pro jednu to vůbec nevadilo. Cristian ho políbil pod bradu.

„Budeš mi strašně chybět. Strašně, děsně, šíleně moc,“ oznámil mu pak s povzdechem.

„Ty mně taky,“ zašeptal Daniel. „Tolik bych chtěl, aby... mrzí mě to. Myslel jsem, že do té doby, než budu muset odjet...“

„Neloučíme se přece napořád. Není kam spěchat.“

Daniel ho k sobě přitiskl ještě blíž.

„Jednou jsi řekl, že se ti na mně líbí, jak dokážu vymyslet věci tak, aby fungovaly,“ zamumlal mu do vlasů.

Nechtěl ses náhodou vyvarovat slibů, které nemůžeš splnit? podotkla ta racionální část, a pro jednu ani nezněla protivně, ale Daniel ji stejně ignoroval a dodal: „Vymyslím to. Slibuju.“

6. KAPITOLA
sobota 5. srpna

Kit si nebyl jistý, co ho vzbudilo. Za okny byla ještě tma a neslyšel nic než Danielovo pravidelné oddechování. Možná to byl jen sen, který odplynul dřív, než Kit stačil natáhnout cíp vědomé myšlenky a zachytit ho. Netušil ani, jestli už minula půlnoc, ale bál se, že ano. Dneska je ten den. Rozední se, proletí pár uspěchaných hodin a Daniel odjede.

V rozespalém polovědomí ho objal, jako by tím mohl zahnat vidinu loučení. Samozřejmě věděl od začátku, že to jednou přijde. Jenomže byl velký rozdíl mezi jednoho dne a už dneska. Dřív vztahy na dálku považoval za pouhé předstírání, za usilovné zavírání očí před realitou. Měl pocit, že lidi prostě jen nechtějí to, co mezi nimi bylo, uložit do archivu se štítkem KONEC, a tak dál všem říkají, že mají přítele nebo přítelkyni... do té doby, než se objeví někdo méně vzdálený, někdo víc skutečný a méně vzpomínkový. Teď doufal, že se v tom pletl.

Nejasně si uvědomoval, že ještě několikrát proplul mezi bděním a spánkem, ale každopádně mu neunikl ten moment, kdy se Daniel probudil. Slunce se ještě ani nestihlo vyškrábat na kopec, ale Kit se už dobrou čtvrt hodinu přemlouval, aby ho nechal ještě spát.

Daniel otevřel oči a líně se usmál. „Zdálo se mi o tobě.“

„Mně o tobě taky,“ odpověděl Kit bez váhání. „Sice si to vůbec nepamatuju, ale o čem jiném by se mi asi tak zdálo?“

„O chemii?“ navrhl Daniel s vážnou tváří.

„Nevěděl jsem, že mi přeješ noční můry.“

„Nepřeju, ale nejsem si jistý, jestli se Koubová u zkoušky spokojí s tím, že jí budeš vyprávět o mně.“

„No, mohla by mi aspoň přiznat body za originalitu. A vůbec, neříkal jsi, že když nebudu vědět, hlavně nemám přestat mluvit?“

„To jsem sice říkal, ale to mluvení by mělo aspoň předstírat, že je k tématu.“

Kit si povzdechl, natáhl ruku a položil mu dlaň přes pusu. „Ticho buď. Ještě jsi ani nezačal studovat, a už jsi s tou pakáží učitelskou jedna ruka. Podle mě s tebou absolutně nebude k vydržení.“

Daniel vydal schválně pár nesrozumitelných zvuků, jako by ho Kit doopravdy pevně držel a nestačilo se pohnout o centimetr, aby se zase osvobodil.

„Cos říkal?“ Kit naklonil hlavu na stranu a předstíral, že pozorně naslouchá. „Slyším správně, že uznáváš moji převahu a škemráš o slitování?“

Daniel ho chytil za zápěstí, políbil ho do dlaně a pak odtáhl jeho ruku dál. „Vlastně jsem spíš říkal, že už se nemůžu dočkat, až mě na vysoké naučí, jak si poradit s takovými drzouny.“

„A to já ti můžu říct hned! Musíš zaujmout jejich pozornost,“ sdělil mu Kit důležitě.

Daniel se opřel o loket a políbil ho na krk. „Třeba takhle?“ zamumlal, až to Kita zašimralo a určitě mu naskočila husí kůže.

„Mhmm.“

„Ty předeš!“ rozesmál se Daniel.

„To teda nene! Hmm... Anebo možná maličko. Dělej to dál.“

Daniel poslechl a Kit měl podezření, že doopravdy přede, ale nemohl se přimět k tomu, aby s tím něco udělal. Bylo mu hrozně příjemně, a když o tom tak přemýšlel, taky trochu nepříjemně, ale tak jako... příjemně nepříjemně. Přemýšlení mu evidentně dvakrát nešlo. „Ehm, asi... bys toho měl nechat,“ vypravil ze sebe po chvíli. Měl dojem, že bude lepší nedostat se až do fáze, kdy přestane přemýšlet úplně, a ta se nejspíš stále přibližovala.

„Vážně?“ odpověděl Daniel nepřítomně.

„No, já na tom úplně netrvám, ale... možná by to bylo lepší.“ Kit se usilovně prodíral ne-tak-úplně-myšlenkami a pokoušel se držet hlasu rozumu, který se ukrýval někde pod nimi. „Protože jestli toho budeš chtít nechat až za chvíli, tak já...“

Daniel se ho právě chystal políbit těsně pod ucho, když se zarazil a zvedl hlavu. „A... ha. Já – promiň.“

„To nic. Nebo možná ne úplně nic, ale určitě nic k omlouvání.“ Kit se v rozpacích zasmál a krátce po něm koukl. „Ale teď by se docela hodilo, kdybys chvíli mluvil o tý škole.“

Daniel si podepřel hlavu, zadíval se na něj a začervenal se.

„Co je?“ zeptal se Kit.

„Ale nic.“

„No tak teď už to musíš říct! Na to jsou zákony. Nebo jestli nejsou, tak si je vymyslím. Nemůžeš se tvářit takhle a pak říct ale nic.“

„Jenom... jenom jsem si říkal, že jsem víc v pohodě, když... nic neděláš.“

Kit si to přebíral a potají se zaradoval. Tedy, ne že by časem taky nerad něco dělal, dokonce často sprádal nejrůznější plány v tomhle směru, ale bylo to lepší než nic, no ne? Byl to rozhodně začátek. A pak, protože si nemohl pomoci, se široce usmál: „Fakt? V tom případě nás čeká ohromně dlouhý a šťastný život, protože na nicnedělání já jsem přímo expert.“

„Takhle jsem to nemyslel...“

„Já vím,“ slitoval se Kit, založil si ruce pod hlavu a vystříhl obzvlášť nevinný kukuč.

„V tom případě – můžu ještě chvíli nic nedělat?“

Zdalo se, že ten návrh Daniela současně potěšil i uvedl do rozpaků, ale v zásadě nebyl proti, a tak Kit ještě chvíli nic nedělal, dokud k jeho vlastnímu překvapení nezačalo být nicnedělání neuvěřitelně těžké, ba skoro nemožné.

Pak musel říct Danielovi, že už to stačí, ačkoli mu to za prvé vůbec nestačilo a za druhé měl problém souvisle promluvit. Osprchovat se, převléknout a přijít k snídani mu trvalo o poznání déle než obvykle.

Daniel, ten zrádce, už seděl u stolu a uvítal ho slovy: „Tady se někomu nechtělo vstávat.“

Kitovi málem zaskočilo, jak se snažil nevyprsknout smíchy.

„No, počkej,“ zamumlal, „to si vypiješ.“

Máma se po něm zvědavě podívala a postavila na stůl mléko.

„Teď ani nevím, jestli budete chtít obědovat, když snídáte tak pozdě. Musíme odjíždět v půl jedné.“

Kit si s bodnutím smutku uvědomil, že to bude dost možná trvat dlouho, než si to Daniel vypije. Kdo ví, kdy ho zase uvidí.

A jestli to vůbec bude někde, kde by měli aspoň kousek soukromí. Přešel ho smích i hlad. Najednou zatoužil vyplnit zbytek dopoledne něčím ukrutně nudným, při čem se čas povleče jako šnek. Ale měl tušení, že by to nepomohlo.

Daniel

7. KAPITOLA
sobota 5. srpna

Stáli na nástupišti v Mrtinících, kam Teresa Daniela dovezla, aby ušetřil jeden přestup. Do příjezdu vlaku zbývaly minuty. Daniel si neuměl představit, jak se dokáže pohnout, až vlak zastaví u perónu, rozloučit se s Cristianem a s celým tímhle malým světem.

„Neloučíme se, jasný?“ vyhrkl Cristian. I přes všechny dosavadní optimismus teď vypadal ztraceně. Jeho nejistý pohled přiměl Daniela trochu se vzchopit a nepoddávat se tomu, jinak tu bude slzavé údolí.

„Samozřejmě že ne. Jenom tě nechám, aby ses chvíli mohl pořádně učit.

A já zatím...” zatápal v mysli po jakékoli nápomocné myšlence, ale žádná nepřicházela, a tak dokončil: „... já na tebe budu myslet. A až uděláš ty zkoušky...”

„Ještě nevím, jestli je udělám,” zabručel Cristian.

„Až je uděláš,” nedal se Daniel rozhodit, protože o tom téměř nepochyboval, „zavoláme si a třeba za tebou přijedu. Co říkáš?”

„Říkám, že budu muset pořádně makat, abych tu zkoušku dal!” roztáhl rty do úsměvu a Daniel měl neodolatelné nutkání ho políbit. Ale dal si zajít chuť, tady na nádraží.

„Tak domluveno.“ Rachot přijíždějícího vlaku a pískot brzd mu vzal z úst další slova. Zdálo se mu, že od Cristiana nedokáže odejít, že je to nemožné. A ten dost možná vytušil, co se mu děje v hlavě, protože ho s nepřesvědčivým úsměvem postrčil k vlaku.

„Tak honem, jdi už. Ať mi můžeš brzy zavolat, že jsi v pořádku dojel.“ Ustoupil dozadu, až ke zdi nádražní budovy, a aspoň zčásti tak uvolnil ty řetězy, co přikovaly Danielovy nohy k nástupišti. Daniel popadl kufr a spěšně vběhl do vlaku, jen aby se mohl co nejrychleji posadit u okna. Cristian stál pořád na témže místě a hned ho vyhledal pohledem.

Výpravčí hvízdal, vlak zafuněl a dal se ztěžka do pohybu. Cristian pozvedl ruku v pozdravu. Daniel přitiskl dlaň na okno. A bylo to. Zmenšující se postavička mu rychle zmizela z očí a on zůstal sám.

Za oknem ubíhaly šmouhy lesů a polí a naproti němu se usadila starší paní s culíkatou holčičkou, která bez přestávky komentovala všechno, co viděla za oknem. Daniel to vnímal jen napůl. Myslel na týdny, které ho čekaly, a cítil se tak osaměle, jako už dávno ne.

Vlak ještě nedorazil ani do Bělé, když mu v kapse zapípal telefon. WhatsApp se pyšnil malou jedničkou. Tak rychle chtěl zprávu otevřít, že se mu to podařilo teprve napotřetí.

Ještě jsme ani nedorazili domů, a už
mi chybíš!
Šťastnou cestu, mi cielo.

Myslím na tebe a pořád budu.

Nechal si telefon v ruce jako talisman a pousmál se. Všechno zůstalo stejné jako předtím, ale najednou mu bylo o kousíček lehčeji.

* * *

Vystoupil z taxíku a s povzdechem se rozloučil se všemi nemožnými scénáři, které spřádal cestou a které bez výjimky končily nějakým spleťtým a praštěným plánem, jak se nemuset vracet domů.

V předsíni postavil kufr a pokračoval za matčíným hlasem, který slyšel z kuchyně. Opírala se o kuchyňskou linku, vlasy smotané do utaženého drdolu, oblečená v bílých kalhotách a vypasované růžové blůze, aby tak co nejlépe zvýraznila svoje opálení.

Vedle sebe měla postavenou vysokou sklenici s něčím, co mohl být džus, ale Daniel by tipoval spíš tequila sunrise, a telefonovala.

„Zeptám se Gábiny hned zítra. Minule mi říkala, že ta její bere pět stovek za jeden úklid a ještě i vyžehlí.“ Ani nepřerušila hovor, jen natáhla volnou ruku a zatřepotala prsty v pozvání. Daniel ji objal a nechal ji, aby letmo políbila vzduch kolem jeho obličeje.

„Myslím, že Ukrajinka... nebo Moldavanka? ... Ne, to nevím, ale určitě s ní mluví česky. Vydrž momentík, prosím tě.“ Zakryla rukou sluchátko a kývla k hale. „Otec tě chce vidět. Je v pracovně.“

Daniel polkl. „Nemohl bych se napřed najíst? Jsem půl dne na cestě a...“

Matka mu věnovala důrazný pohled, zatímco plynule pokračovala v hovoru: „Ono je to možná i lepší, nemyslíš? Jsou vděční za každou práci, když jsou tady načerno...“

Daniel poraženě vycouval. Přede dveřmi do pracovny se zhluboka nadechl a zaklepal.

„Ano?“

Nenáviděl se za to, jak se mu třese ruka, když vzal za kliku. Koberec byl teď šedý, ale vůně se nezměnila. Jako dítě ji miloval a připadal si důležitě a rozechvěle pokaždé, když sem směl vstoupit. „Ahoj. Máma říkala, že se mnou chceš mluvit.“

Jako vždy seděl v koženém křesle za těžkým psacím stolem a prohlížel si syna s odměřeným výrazem. Byli si dost podobní, i když otec byl ještě o několik centimetrů vyšší. Dřív míval atletickou postavu, ale posledních pár let mu přidalo v pase. Na sobě měl nažehlenou košili, sobota – nesobota.

„Dobře, že jsi tady. Chci ti dát nějaké materiály, které si prostuduješ. Stavíme se v kanceláři, rovnou se podíváš, kde budeš sedět. Ale nejdřív se převlékni,“ dodal nechuceně.

Daniel se podíval po svých džínových kraťasech a tričku, které nedočkavě toužilo po pračce, a přikývl.

„Asi se budeš chtít i osprchovat... doufám. Takže za půl hodiny vyrazíme.“

A konec prázdnin je tady, ušklíbl se Daniel, když táhl kufr do podkroví. To bylo rychlé. V pokoji hned vytáhl mobil.

Jsem doma.
Napišu večer.

Všechno v pořádku?

Nic vzdálenějšího skutečnosti si nedovedl představit.

V nejlepším. Nedělej si starosti a soustřeď se na učení. chybíš mi.

Ty mně taky. Drž se.

Budu se snažit, pomyslel si. Otevřel kufr a jako první vystrachal až úplně zespodu desky s obrázkem, který mu Cristian nakreslil. Tak rád by si ho nalepil na zeď vedle postele, ale to bylo vyloučeno. Chvilí se na něj díval, dokud se mu zlehka nerozpil před očima. Vytáhl zásuvku z nočního stolku úplně ven, čtvrtku položil do vzniklého prostoru a zásuvku opatrně vrátil na místo. Pak si vzal ze skříně čisté a dostatečně reprezentativní šaty a zamířil do sprchy.

Po týdnech v neformálním oblečení se cítil jako sešněrovaný, bylo mu horko a kravata ho škrtila, ale neměl na výběr.

Na Staré Město dojeli autem a chvíli kroužili kolem, než našli místo na parkování. Tramvají by to možná bylo rychlejší, ale jak otec často zdůrazňoval, přijít na jednání pěšky a zpocený znamená body dolů ještě dřív, než se vůbec začalo.

Dnes je ovšem žádný klient nečekal, takže Daniel by spíš vsadil na obyčejnou pohodlnost. Před vchodem do budovy mu otec věnoval poslední přísný pohled a Daniel skoro čekal, že dodá nehrb se a každého pěkně nahlas pozdrav, ale nakonec ho jen pobídl dovnitř.

Otcova firma se sem nedávno přestěhovala z méně reprezentativních prostor, a tak to všude vonělo čerstvou výmalbou a novotou. Pracovalo tu celkem pět právníků, dva partneři firmy – otec a doktor Kincel –, kteří se v kanceláři často nezdržovali, pak je tě asistentka Pavlína a jedna studentka práv na praxi. Na stolech rozestavených v místnostech s vysokými stropy a historickými dřevěnými okny se zatím nestihl rozlézt nepořádek.

Ačkoli byla sobota a pomalu se blížila sedmá hodina večerní, jeden mladší právník a studentka byli na svých místech. Působili výkonně a profesionálně. Ozýval se jen klapot klávesnic, kterému čas od času přes okno tlumeně konkurovala kopyta koní, táhnoucích kočáry s turisty. Nezúčastněnému pozorovateli by na tom pohledu nepřišlo absolutně nic v nepořádku.

Pro Daniela naproti tomu představoval jednak groteskní kontrast k těm uvolněným a prozářeným dnům v Krampeřicích, jednak bezútěšnou vidinu vlastní budoucnosti.

Postavy oblečené ve stejnokrojích světa byznysu, střízlivě učesané, jejich soustředěné tváře bledé v záři monitorů. Danielovi připomněly jeho samého tak, jak se pokoušel působit na své okolí na internátě.

Neunikla mu ironie toho, že když by byl konečně mohl odhodit tenhle převlek, má se stát jeho každodenní přirozeností.

Otec ho zavedl k volnému stolu v místnosti obsazené studentkou a neuvěřitelným množstvím krabic od stěhování. Musela být o pár let starší než on, štíhlá dívka s brýlemi a se světlými vlasy po ramena, jejíž prsty s dlouhými nalakovanými nehty tančily po klávesnici jako po klapkách piana. Příchodem šéfa se nenechala vyrušit a zvědavě vzhledla teprve, když dopsala.

„Tady budeš sedět,“ ukázal otec na neobsazený stůl a obrátil se k dosavadní obyvatelce kanceláře: „Magdo, tohle je můj syn Daniel. Bude u nás na praxi, ale jako každý jiný Franta nebo Pepa, žádné úlevy, to si nemyslete!“ Zasmál se vlastnímu vtipu a Magda se zdvořile usmála. „Nastupuje za týden, tak mu tady pak všechno ukažte.“

„Jistě, pane doktore,“ přikývla a okamžitě se zase vrátila k práci. „Na to pondělní podání máme všechno?“ pristoupil k ní.

„Skoro. Dodělávám tady ta poslední prohlášení, pan Rizzi je přijde podepsat v pondělí ráno. Jinak jen zaběhnu s plnou mocí na CzechPoint a mám to pohromadě.“

„Výborně. Musí to tam být v jednu, takže se tu stavím v deset třicet, abych se na to ještě podíval.“

„Samozřejmě.“

Daniel v rozpacích sledoval tu výměnu. Zdálo se, že Magda si svou práci docela užívá. Zato on by si představoval něco zajímavějšího, snad dokonce smysluplnějšího. Brzy mu bude osmnáct a stále ještě se nedostal za stadium snění o tom, čím by chtěl být, až vyroste. Jenomže u něj vyrůst znamenalo osvobodit se od své rodiny. Zastavili se v otcově kanceláři, kde dostal do rukou šanon k prasknutí nabitý dokumenty. „Tohle se bude týkat tvého prvního úkolu, tak se na to doma podívej.“

Daniel otočil šanon a přelétl pohledem štítek. Stálo na něm *GroCom – Analýza pro podání nekalosoutěžní žaloby*. Ovládl se, aby si nepovzdechl nahlas. Na chodbě se znovu rozhlédl po prostorech, které se brzy stanou jeho druhým domovem, a v tu chvíli chtěl nejvíc ze všeho vyběhnout ze dveří a nezastavovat se.

* * *

Doma se společně navečeřeli, což byla vždycky tichá a mírně napjatá událost, a pak už Daniela nic nemohlo udržet od klidu jeho pokoje. S úlevou za sebou zavřel, usadil se na postel a dlaní přejel přes odlupující se pásku, která držela pohromadě roztrženou tapetu s bradavickým hradem.

Stejně jako s láskou neuměle zaštopovaná díra v povlečení nebo oloupané a znovu nalepené samolepky na skříní, i tahle jízva se datovala do doby před třemi lety. Když přijel po skončení prvního ročníku z internátu, rozběhl se do svého pokoje s touhou se aspoň na chvíli schovat před světem. Po všech událostech se nemohl dočkat, až unikne ze školy, od Marka a od svého spolubydlícího Tomáše, který k němu rozhodně necítil takovou náklonnost, jakou zpočátku předstíral. Toužil po klidu ve známém a bezpečném prostředí svého maličkého království. Rozrazil dveře – a najednou měl pocit, jako by dostal pěstí do břicha. Všechny jeho dětské věci byly pryč. Nábytek čistý a naleštěný, na posteli přikrývka se střízlivým modrošedým vzorem a místo tapety sněhobílá výmalba. Jedním skokem byl u postele a odhodil přikrývku na zem. Plyšový Dobby, s nímž spával od školky a kterého mu otec kategoricky zakázal propašovat na internát, zmizel také.

Dodnes cítil ozvěnu toho zoufalství, které se ho tehdy zmocnilo. Byl naprosto k neutišení a matka nechápala – i kdyby ji to bývalo zajímalo –, že nevzlyká zdaleka jen pro ztrátu dětských pokladů, ale dětství jako takového. Svoje věci dostal nakonec zpátky ani ne po měsíci. Našel je všechny na jedné ušmudlané hromadě vprostřed pokoje, když ho propustili z nemocnice. To byla jediná omluva, či snad přiznání určitého pochybení, kterého se mu od rodičů dostalo. Je pravda, že od té doby na něj otec už ruku nevztáhl, trvalo ale dlouho, než se Daniel v jeho přítomnosti odnaučil trhat sebou při každém prudším pohybu.

Všechny ty navracené věci sám postupně vyspravil, jak nejlépe dovedl, a od té doby s každou z nich – rozbitou a opravenou, jak se jen dalo, ale stejně už navždy poznamenanou – cítil silnou spřízněnost. Zahnal vzpomínku a vytáhl telefon. Pousmál se, když objevil tři čekající zprávy.

Tak co? Jak to jde? Byl jsi předtím až moc stručný, jsem jako na trní.

Na tom trní začíná být docela nepohodlně.

Poslední varování, než se sbalím a přijedu tě hledat.

Až teď jsem u telefonu. Nikam nejezdi, máš se učit.

Jak se můžu učit, když nevím, co s tebou je?

Co se stalo?

Nic, jen mě otec vzal do kanceláře.
Vypadá to, že už mi to začíná.

Proto se tomu telefonu říká
mobilní, že si ho můžeš vzít s
sebou. :)

Daniel si zkusil představit, jak by otec reagoval, kdyby před ním neustále vytahoval mobil a odepisoval Cristianovi, a přeběhl mu mráz po zádech.

Promiň, příště na to budu myslet.

Začal hned přemýšlet, jak to zaonačit, aby mohl na Cristianovy zprávy odpovídat co možná nejdříve, i když bude s rodiči. Snad kdyby přepnul vyzvánění na vibrace a nosil telefon v kapse, mohl by se vždycky někam vytratit.

Co se stalo? Makáš přesčas?

Vzal jsem si místo tebe do postele
učebnici chemie, ale ani to
nepomohlo! Co mám dělat?

Daniel si dokázal do detailu představit, jak by se Cristian tvářil, kdyby totéž vyslovil nahlas, jak by přitom našpulil pusku a upřel na něj předstíraně vyčítavý pohled, a okamžitě mu začal chybět tak moc, že se to skoro nedalo snést. Napadalo ho tolik věcí, které by mu teď chtěl říct, a ani jedna nebyla vhodná pro bezstarostný rozhovor, ani jednu by nenapsal člověk, který je v pohodě a nikdo si o něj nemusí dělat starosti.

A tak poslal jen:

Taky se mi stýská. Nezlob se, musím si ještě vybalit a půjdu brzo spát. Zítra si napíšeme víc. //

Daniel

8. KAPITOLA
pondělí 14. srpna

První týden doma byl za ním. Prozatím se to dalo snést. Snažil se co nejméně vycházet z pokoje, zatímco otec odjížděl na pracovní i méně pracovní schůzky a matka po nákupech a návštěvách. Pokoušel se v rámci možností seznámit s materiály v šanonu a dny mu zpestřovaly hlavně zprávy od Cristiana. Psal, že se sebezapřením pokračuje v učení a Ondra s Bárrou mu občas dělají společnost. Teresa pořád kouří a netrpělivě čeká na jednatřicátého, kdy se má dozvědět výsledky výběrového řízení. Vůbec se na něj nezlobí za to, že jí přišel dopis s upomínkou zrovna z kanceláře jeho otce. V lese nad městem je tolik hub, že se ani posbírat nedají.

Daniel se na každou zprávu nedočkavě těšil a současně ho každá z nich skoro fyzicky zabořila, jak ho duchem vrátila do Krampeřic, které se teď zdály ne sto kilometrů, ale spíš sto světelných let daleko. Od návratu domů špatně spal, cítil se unavený a energie, kterou ho nabil pobyt v Cristianově společnosti, začínalo ubývat.

Dnes se k tomu všemu přidala nová forma utrpení. První den v práci. Tfuť tfuť, vykroč pravou nohou a tak dál, myslím na tebe, napsal mu ráno Cristian, ale ani to ho s osudem nesmířilo. První den kdekoli byl stresující sám o sobě, i kdyby v něm nefiguroval

jeho otec. Všichni ti noví lidé s jejich zvláštnostmi, zlozvyky a zažitými rituály, které neznal. Snaha rychle se sžít s novou rolí a nevyčínívat. A tentokrát proti své vůli cítil i snahu nic nepokazit, nebýt pro otce zase dalším zklamáním... Nemělo by mu na tom záležet, ale záleželo, aspoň trochu, někde v hloubi duše.

Ze stejného důvodu se nemohl uchýlit k taktice znuděné přezíravosti. Tentokrát se bude muset snažit s lidmi vycházet. Připadalo mu to vyčerpávající už předem.

„... a tadyta velká tiskárna je i kopírka a skener. S tím umíš, ne?“ zeptala se Magda, jako by šlo přinejmenším o obsluhu jaderné elektrárny. Ujala se úkolu všechno mu tady ukázat, přesně jak otec velel.

„Myslím, že to zvládnou,“ přikývl Daniel, ale k úsměvu se nepřiměl. Věnovala mu podezřívavý pohled. Možná si nebyla jistá, zda si z ní neutahuje. „Bezva. Kdyby v ní došel papír, tak je v téhle skříni. V ní si můžeš vzít i tužky, bloky a tak. Ještě ti ukážu kuchyňku. Jo a pánský záchody vlastně, ty jsou po cestě.“

Kancelář nebyla nijak velká, takže prohlídka dlouho netrvala. Magda mu ještě vysvětlila, kam a podle jakého systému se zakládají papírové i elektronické dokumenty, i když se jí snažil naznačit, že to nejspíš nebude hned tak potřebovat. Připadalo mu, že se spíš chtěla pochlubit, co všechno v kanceláři dělá, i když je jen brigádnice. Nakonec přešla k nevyhnutelným společenským tématům, když ta věčná už vyčerpali.

„Na obědy chodíme většinou do té restaurace na rohu, mají tam meníčka za dobrou cenu. Ale to ty asi řešit nemusíš, co?“ dodala a zasmála se. Trochu strojeně, jako by chtěla opožděně zdůraznit, že jde jen o vtip. „Asi ne,“ odpověděl. Cítil se nepříjemně a nevěděl, co jiného by měl říct. Zavládlo krátké trapné ticho. Nakonec se zeptala: „No a jak se těšíš?“ Daniel se nemohl rozhodnout, co odpovědět. Jestli předstírat nadšení, nebo se zrnkem pravdy připustit, že má ze svého angažmá mírné obavy.

Nakonec si uvědomil, že už mlčí tak dlouho, že jakákoli odpověď bude působit trapně.

„Eh, já, no... se asi půjdu podívat na počítač. Díky moc!“ vyhrkl honem a prakticky utekl ke svému stolu. Magdě se vyhnul pohledem, ale měl dojem, že na něj ještě chvíli koukala – nejspíš dost udiveně –, než si šla taky po svém.

Zapnul počítač a sledoval nabíhání systému, zatímco se mu tep pomalu vracel k normálu. Tak takhle to dopadá, když se snaží s lidmi mluvit jako normální člověk. Možná měl raději zůstat u toho, že jsou mu všichni ukradení.

Třeba je to tím, nadhodila ta racionální část, že ti doopravdy ukradení jsou. Vím o někom, na koho ti nedělá problém být milý.

Zadal heslo a do klávesy enter spíš praštil, než že by ji stiskl. Tuhle připomínku právě teď vůbec nepotřeboval. Raději vytáhl šanon z aktovky, spustil word a začal přemýšlet o osnově analýzy, kterou měl za úkol připravit.

Byl to samozřejmě úplně absurdní úkol i pro skutečného studenta práv, natož pro někoho, kdo ještě ani nestuduje a je tu v práci první den. Ale to byl přesně otcův styl. Daniel měl v živé paměti den, kdy ho jako čtyřletého posadil na kolo a řekl jeď. Bez postranních koleček, bez pomoci. Protože jeho syn přece nepotřebuje opečovávat jako mimino. Na jednu stranu nemohl popřít, že se na tom zatraceném kole naučil. Musel. Na druhou stranu pak stálo opřené v garáži, a po něm další a ještě další, jak rostl, a jen málokdy měl chuť se na něm projet. Kromě toho tehdy bylo ještě všechno tak nějak jednodušší. Tehdy mu ještě máma foukala rozbitá kolínka, potají, aby otec nevěděl.

„Dane? Jak to jde? Všechno ti funguje?“ vyrušila ho Magda. Možná by tomu milému chování mohl přece jen dát ještě šanci. Vydo-loval ze sebe pousmání a přikývl. „Vypadá to tak. Díky, že ses mě tak ujala.“

„V pohodě. Kdyby něco, tak řekni.“ Poděkoval znovu, otevřel si šanon, který měl z uplynulého týdne označený barevnými lepíky, a tentokrát se už vážně pustil do práce. Věděl, že pro otce bude stejně cokoli, co napíše, naprosto nepoužitelné, ale přesto měl nutkání napsat ten text nejlépe, jak dokáže. Když ucítil, jak mu v zadní kapse zavibroval mobil, překvapilo ho, že už je skoro poledne.

Jak je v práci, cariño? jestli tě to uklidní, taky pracuju, až se mi kouří z hlavy.

Jde to, ale pomalu, jak na tebe pořád myslím. Zavolám ti po páté, až pojedu domů.

Daniela to neuklidnilo, spíš naopak. Zoufale mu chyběl někdo, komu by se mohl svěřit, ale Cristian se musel soustředit na školu.

Vědomí toho, že má pracovní den za sebou, ho snad povzbudí natolik, aby dokázal během hovoru skrýt, jak moc ho život v Praze a bez Cristiana tíží.

„Jdeš s námi na oběd?“ ozvalo se náhle hned u jeho stolu. Provinile schoval telefon a hned vzápětí si v duchu vynadal za tak nepřiměřenou reakci. Jít na oběd by jistě bylo společenské. Od Magdy to bylo nepochybně milé gesto. Měl však pocit, že to už by dnes navrch ke všemu ostatnímu nezvládl. „Díky, mám jídlo s sebou.“

„Tak jo,“ pokrčila s úsměvem rameny. „Ale zas to s tou prací nepřeháněj, hned první den.“ Dveře zaklaply, Daniel se opřel dozadu a s výdechem zavřel oči. Půl dne v práci, a už ji nenávidí. Mohla uběhnout sotva půlhodina a na monitoru přibýlo několik řádků

textu, když se ozval telefon. Daniel mu zprvu nevěnoval pozornost. Předpokládal, že ho zvedne ten, komu byl určen. Zvonění ale ustalo jen na okamžik, než začalo nanovo. A pak ještě jednou. Vstal a vyšel na chodbu.

„Je tu někdo?“ zavolal přidušeně. Ale byla doba dovolených a navíc k tomu čas oběda. Pavlína, asistentka obou partnerů firmy, správně neměla opouštět kancelář v pracovní době, pokud tam nebyl nikdo jiný, kdo by mohl vyřizovat telefony. Buď si jen odskočila, nebo se nepochopitelně rozhodla zahrnout do této množiny i Daniela.

Obezřetně přistoupil k jejímu stolu a natáhl ruku po sluchátku. Telefon ztichl. Ulevilo se mu a chtěl se hned vrátit na své místo, jenomže v tu chvíli začalo vyzvánění nanovo. V duchu zaklel a zvedl sluchátko.

„Morgenstern, Kincl a partneři, u telefonu Morgenstern... ale ne tamten Morgenstern,“ ohlásil se s menším zakotáním.

„... cožeto?“ ozval se na druhém konci mužský hlas.

„Eh... dobrý den? Dovolal jste se do...“

„Jo, krucifix, já vím, kam jsem se dovolal. Ale kdo jste vy?“

„Tady Daniel Morgenstern.“ Cítil se pošetile, být vyslýchán volajícím, který se ani nepředstaví.

„Jo mladej?“ zahučelo ze sluchátka.

„No paráda, a tátu tam nemáš?“

„Není tady. Promiňte, ale kdo volá?“ neudržel se Daniel, rozladěný z toho, že mu neznámý bez zábran tyká a ještě mluví, jako by mu to tam patřilo.

„Tady Slecha, Karel Slecha. Nedovolal jsem se mu na mobil. Vyřídí mu, že se mi neozeval a že vyhlášení toho tendru na em ó je už na konci tohotohle měsíce.“ Daniel honem zatápal po tužce a něčem na psaní. „On už bude vědět. Jestli to těm kreténům přiklepnou, tak ať si mě nepřeje, jasný? Ta banda mi pije krev už dlouho. Druhým

rokem to vypadá, že jdou do kytek, ale vždycky se na poslední chvíli nějak vzpamatují, šmejdi... No nic. Prostě vyříd' tátovi, ať s tím kouká něco udělat.“ Daniel se zasekl ve psaní vprostřed slova.

„Haló? Je to jasný?“ dožadoval se Slecha potvrzení.

„Eh...ano. Mám to napsané a vyřídím,“ odpověděl Daniel mechanicky. Slecha se neobtěžoval s díky ani s loučením a prostě zavěsil. Daniel vytrhl z bloku papír, na který si začal poznamenávat vzkaz, a hodil ho do skartovačky. Zavrčela a slupla ho.

Vyhlášení tendru je na konci srpna. Okamžitě si vzpomněl na Teresu. Vyhlášení její zakázky je posledního srpna, a jde o Ministerstvo obrany. Mohla to být náhoda, ale pochyboval o tom.

Slyšel, jak dole v budově bouchly dveře. Potřeboval se soustředit a nechtěl, aby na něj někdo začal mluvit. Ten telefonát něco znamenal, něco hodně důležitého, a on musí přijít na to, co. Vklouzl na toalety, zavřel se do kabinky a snažil se vybavit si rozhovor slovo od slova, dokud ho měl v živé paměti.

Karel Slecha. Jméno mu nic neříkalo, ale byl si jist, že mluvil o té samé zakázce. Otec má zařídit, aby někdo konkrétní nevyhrál. Nevěděl samozřejmě, kdo jsou ti kretění, které tak moc chce potopit, ale docela dobře to mohla být i Teresa a její spolupracovníci.

Daniel nevěděl o veřejných zakázkách, ani co by se za nehet vešlo. Teď měl ovšem přístup ke všem zákonům a odborným článkům, jaké ho jen napadly. Musel se rychle pustit do práce. Cítil se paranoidně, ale pro jistotu spláchl, aby se někdo nedivil, co tam dělal tak dlouho. Když se vrátil, Magda už byla zase za svým stolem. „Všecko v pohodě?“ zeptala se.

„Bez problémů. A... jaký byl oběd?“ navázal, protože měl pocit, že od něj čeká konverzaci. „Taky bez problémů,“ zasmála se. „Zítra bys měl jít s náma.“

„Tak dobře,“ odpověděl nepřítomně, zatímco už zadával dotaz do databáze právních předpisů.

Zadáním veřejné zakázky se pro účely tohoto zákona rozumí uzavření úplatné smlouvy mezi zadavatelem a dodavatelem, z níž...

Daniel v duchu zaúpěl. Zatraceně, vždyť ta věta se rozlézala přes dobrých šest řádků a pořád nekončila! Ten, kdo ty zákony vymýšlí, musí jistě dostávat vánoční prémie za to, že jim nikdo nebude rozumět. Neexistuje, aby se tímhle zabýval zbytek života. Ale přece jen se přinutil číst dál. Nevěděl přesně, co hledá, a tak mohl jen doufat, že to pozná, až to najde.

Zrovna když se mu zdálo, že luští nesrozumitelné věty už celou věčnost, narazil na něco, co vypadalo aspoň trochu slibně. Jestli tomu správně rozuměl, díval se na seznam toho, co musí splňovat každý, kdo chce dostat práci placenou ze státních peněz. Jestli má otec za úkol postarat se, aby někdo takovou práci nedostal, nebylo by nejjednodušší nějak způsobit, aby dotyčný tyhle podmínky nesplňoval? Procházel seznam bod po bodu a byl vděčný, že vedle každého z nich je krátký vysvětlující komentář. I tak se mu ale zdálo, že se ocitl ve slepé uličce... i když, moment. Vysvětlivka jednoho bodu upoutala jeho pozornost. Nesmí jít o osobu, u které soud rozhodl o úpadku. Což znamená neschopnost dlužníka platit včas svoje dluhy. Naklonil se k monitoru blíž a loktem přitom srazil hrnek s tužkami a zvyrazňovači. Magda se po něm ohlédla.

„Pardon... to nic. V pohodě,“ zamumlal, ale nechal všechno ležet na zemi. V duchu viděl Teresu, jak sedí v kuchyni u stolu, hlavu v dlaních. Jestli tu zakázku nedostaneme, netuším, jak to splatím, zoufala si. Neschopnost dlužníka platit včas svoje dluhy...

Zmocnil se ho špatný pocit. Nejspíš měl už všechny dílky skládačky pohromadě, jen zatím netušil, kam který přesně zapadá. Ale i tak už bylo vidět, že výsledný obraz bude poněkud zlověstný. Potřeboval si v tom všem udělat pořádek. Nechtěl si nic psát na papír, ale beztak byl zvyklý promýšlet různé situace dopředu, takže tohle mu nedělalo problém.

Za první. Teresa dluží peníze firmě, kterou otec zastupuje. A peníze měla vrátit už před dvěma týdny.

Za druhé. Teresa – a firma, se kterou na tom bude spolupracovat – chce dostat smlouvu na práci u Ministerstva obrany.

Za třetí. Slecha chce, aby otec někomu zabránil vyhrát. Ten někdo nemusí, ale může být Teresa.

Za čtvrté. Kdo neplatí včas dluhy, toho ze soutěže vyloučí.

Výsledek: kdyby někdo nahlásil na soud, že Teresa má dluhy, které nedokáže zaplatit, její šance na tu práci by se okamžitě rozplynuly a s nimi i naděje, že dokáže půjčené peníze vrátit.

Jakmile došel k poslednímu kroku, udělalo se mu skoro zle. Co teď? Samozřejmě se nedalo vyloučit, že Slecha chce ve vítězství zabránit někomu úplně jinému. Ale na to nelze spoléhat.

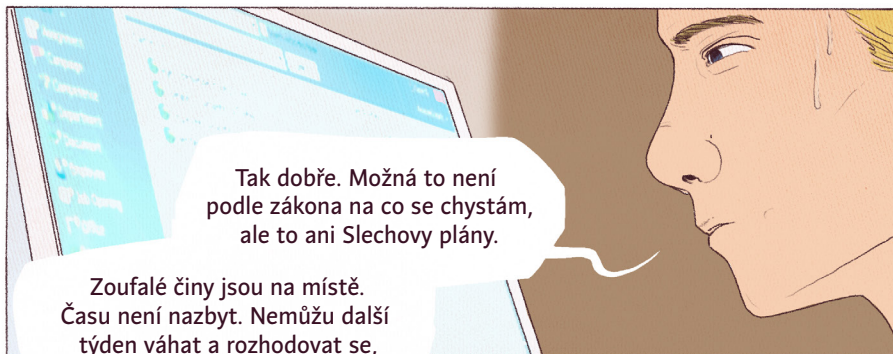
Jako první ho napadlo vzkaz vůbec nevyřídít. Jenže otec může najít zmeškaný hovor a zavolat tomu nabubřelému chlapovi sám. Pokud jsou Teresa a její společníci opravdu těmi, o kterých se Slecha tak hrubě vyjadřoval, má v ruce všechny zbraně, které potřebuje. Je možné, že si otec Teresino jméno nestihne spojit s tím ostatním, minimálně ne včas. Ale co když to nebude stačit?

Doloval z paměti všechno, co mu Magda říkala o uchovávání dokumentů. Možná by mohl... Vyděsil se, jen na něco takového vůbec pomyslel. Mohl co? Ukrást důkazy? To je jistě trestný čin. A kdyby to zjistil otec, právní následky by proti tomu byly jen malichernost.

*Teď máš příležitost
něco dobrého udělat...*

*... něco co můžeš udělat jen
ty, a vykašleš se na to,
protože se bojíš? Jak ti bude,
až Cristiana vystěhují?*

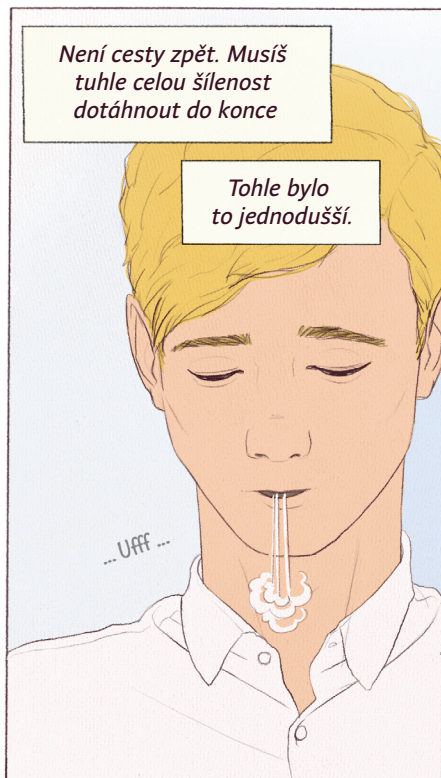
Tak dobře. Možná to není
podle zákona na co se chystám,
ale to ani Slechovy plány.

Zoufalé činy jsou na místě.
Času není nazbyt. Nemůžu další
týden váhat a rozhodovat se,
to už by mohlo být pozdě.

Jsou tu čtyři
soubory.

Stačí jen
kliknout na
smazat.

*Není cesty zpět. Musíš
tuhle celou šílenost
dotáhnout do konce*

*Tohle bylo
to jednodušší.*

... Ufff ...

Podíval se na hodiny. Půl páté. Za půl hodiny má volat a přesvědčit Cristiana, že se má dobře a nic zvláštního se neděje. Ze všeho nejvíc se mu chtělo schovat se zase zpátky na záchod, a pokud možno už nikdy nevylézt.

Správa dokumentů. Sem se podle klíče ukládaly všechny písemnosti, které se do kanceláře dostaly e-mailem, i naskenované kopie těch papírových. Matně si vybavoval něco o tom, že systém schraňuje informace o všem, co v něm kdo udělal.

Bude se muset spolehnout na to, že po jeho aktivitách nikoho ani nenapadne pátrat. Někde ještě budou založené originály.

Nezbývalo než doufat, že nejsou zamčené v sejfu v otcově kanceláři. Ale to nepředpokládal, tam otec skladoval jen ty nejcitlivější písemnosti z velkých případů. Letmo nahlédl do šanonu na svém stole a zvedl se.

„Ehm, Magdo?“ Bože, proč jeho hlas zní tak nepřírozeně? *Uklidni se, ona přece neví, jak má tvůj hlas správně znít*, byla ta racionální část jednou pro změnu doopravdy nápomocná. „Chci se podívat, jestli máme něco víc k tomu sporu s Bellamy Financial. Říkalas, že archiv se zamyká...?“

„Jenom když odcházíme,“ pousmála se, ale od práce zvedla oči jen letmo. „Teď se tam dostaneš v pohodě. Mělo by to být podle abecedy, ale to víš... Tak snad to najdeš.“

Daniel si oddechl, že mu nenabídla pomoc s hledáním. Vešel do archivu. Podle očekávání byl prázdný – koneckonců v archivu končily spisy, které nikdo moc často nepotřeboval. Zavřel za sebou dveře a zaváhal, odkud začít. Jistě si na Teresu nevedli celý šanon. Bude to spíš pod jménem firmy, které dlužila. Jak se jenom jmenovala? Ztraceně, proč se nepodíval lépe? Profit... servis? Profit něco, tím si byl jistý. Prošel podél regálů, až našel P.

Vytáhl šanon z police, otevřel ho a prolistoval. Cítil, jak se potí, a neustále se ohlížel přes rameno, jestli někdo nejde.

Asi po třetině našel, co hledal. Třesoucíma se rukama vycvakl průhledné desky, v nichž byly papíry založené.

Rychle vrátil spis na místo a několik strašidelných vteřin přemýšlel, kam s dokumenty, které vzal. Které ukradl. Nakonec vytáhl košili z kalhot, zasunul si desky za pas a košili spěšně zastrčil co nejlépe na místo. Na letmý pohled to snad postačí, když se nebude hrbit. Co s nimi dál, to vymyslí potom. Teď už jenom zmizet. Při představě, co vše se může stát, mu bylo na zvracení.

Nenuceně se vrátil ke svému stolu, nebo aspoň doufal, že to bylo dostatečně nenuceně. Cítil, jak mu hoří tváře, a měl pocit, že tlukot srdce musí být slyšet přes celou místnost.

„Potřebuju...“ promluvil ochraptěle, skoro neslyšně. Odkášlal si a zkusil to znovu. „Protřebuju dneska odejít o něco dřív.“

„Jen běž,“ usmála se Magda. „Já to na tebe nepovím. Po pravdě řečeno jsem si říkala, že jsi asi workoholik po tátovi, první den a takhle dlouho.“

„Asi... tak trochu,“ vypravil ze sebe. „To se ti divím, když to ani nemáš zapotřebí. Já kdybych nemusela...“

„Právě proto už chci jít,“ přerušil ji a zády k ní si rychle pobalil věci. „Tak ahoj zítra.“

„Jo, měj se,“ odpověděla, zdálo se mu, že trochu kysele, ale neměl čas ani chuť to rozebírat. Schody dolů bral po dvou. Ve dveřích na ulici se srazil s přísně vyhlížející ženou, ale nezmohl se ani na omluvu. Nedokázal se zbavit pocitu, že už o něm vědí a pronásledují ho. Zloděje. Doběhl do maličkého parku přes ulici, vlastně šlo jen o plácek s pár stromy a dvěma lavičkami, opřel se oběma rukama o jednu z nich a chvíli si nebyl jistý, jestli nebude zvracet doopravdy.

Kolemjdoucí maminka s kočárkem se po něm pohoršeně ohlédla a ostentativně ho objela oklikou. Přes látku košile se dotkl desek s dokumenty. Byly pořád na svém místě, což ho uklidnilo i vyděsilo současně. Co s nimi teď udělá? Nemůže je jen tak vyhodit do koše.

Nejraději by je spálil, ovšem zakládat oheň v samém centru Prahy nepatří zrovna k nenápadným činnostem. Možná by je mohl vzít domů, roztrhat a po kousíčkách spláchnout do záchodu.

Ale z představy, že by s nimi měl přijít do jejich domu a potkat tam matku, nebo dokonce otce, se o něj znovu pokoušela panika.

Vtom si zděšeně uvědomil, že mu v kapse vibruje mobil.

Cristian! Dočista na něj zapomněl. Nebo spíš na to, že mu měl zavolat. Jestli to teď nezvedne, bude si dělat starosti. Jestli to teď zvedneš, bude si dělat větší, poznamenala ta racionální část. Daniel usoudil, že je to pravda. Nejdřív se musí zbavit těch papírů a pokusit se uklidnit. Ještě chvíli se snažil zhluboka dýchat, pak se narovnal a zamířil ke vchodu do nejbližší stanice metra.

Roztřeseně upustil na talířek dvě mince. Žena, která střežila vstup na veřejné WC, sotva vzhlédla od časopisu. Daniel se zavřel do kabinky, znechuceně se rozhlédl a vytáhl desky s dokumenty, zatímco se úzkostlivě snažil ničeho kolem nedotýkat. A pokud možno ani zbytečně nedýchat. Vzal do ruky první list, zbylé papíry si strčil pod paži a strnul. Co když jsou tu bezpečnostní kamery? Nesmysl, přece nebudou dávat kamery na záchod. Ale moment! Co jestli jsou kamery v kanceláři? Na to vůbec nepomyslel! Kolik dalších věcí ho nenapadlo vzít v úvahu? Tohle byl příšerný nápad, naprosto strašný! Co s ním bude, až se otec všechno dozví?! Snad by mohl ještě všechno vrátit na místo a...

Mobil v kapse dvakrát zabzučel. Zpráva. Cristian. Musel to udělat. Nemohl se rozhodnout jinak. To vědomí ho uklidnilo, aby zvládl postupně rozcupovat všechny dokumenty a útržky naházet do mísy. Opatrně, aby ani jediný neulétl.

Počkal, až všechno ve víru špinavé vody zmizí do potrubí, prázdné desky hodil do koše, pečlivě si vydrhl ruce a vyšel ven, na čerstvý vzduch. Podíval se na mobil a tam jedna zpráva.

Honem vytočil jeho číslo. Věděl, že by měl spěchat domů, ale tohle mělo přednost. Po tom všem potřeboval slyšet jeho hlas.

„No ahoj! Co tak dlouho?“ ohlásil se Cristian zvesela na první zazvonění. „Nezlob se. Musel jsem vyřídit... nějaké papíry.“

Cristian se odmlčel. „Je všechno v pořádku?“

„Všchno je perfektní, nedělej si starosti. Jsem jenom unavený. Nezlob se, že jsem nevolal dřív.“

„Tím se netrap. No a jak to šlo? Byla to vážně taková hrůza?“ Ani si neumiš představit, pomyslel si Daniel, ale nahlas řekl: „Ani ne, spíš trochu nuda. Co ty?“

„Učení-mučení,“ zaveršoval ublíženě. „Vůbec mi to bez tebe neleze do hlavy. Ale pověz mi radši, kdy tě uvidím?“

„To ještě nevím. Nechci tě rozptylovat.“ A taky bych se sotva mohl utrhnout na dva dny, dodal v duchu. „Co kdybych hned po té zkoušce přijel na internát?“

„To je přece za hrozně dlouho!“ vyhrkl Cristian. „Ale tak... tak dobře. Budu se teda učit. Budu se učit tak hrozně moc, že se mi zavaří mozek.“ Pak pokračoval líčením jakési příhody s Ondrou a Bárou.

Daniel pomalu vykročil k tramvajové zastávce, s bolestivým uzlem v žaludku přemýšlel, jak se doma vyhne otci, a poslouchal jen na půl ucha.

Připadalo mu, že se snaží žonglovat s příliš mnoha míčky. Nebo možná spíš s noži či hořícími pochodněmi. Práce, Cristian, ukradené dokumenty, brzy k tomu přibudou dvě školy...

Ještě chvíli to snad vydrží, ale dřív nebo později se to na něj určitě všechno sesype.

Daniel

9. KAPITOLA
sobota 26. srpna

Po druhém týdnu v nové práci si únava začínala vybírat svou daň. V uplynulých dnech stačil absolvovat zápis jak na právnickou, tak i na pedagogickou fakultu. Nechat toho může vždycky, říkal si, ale už předem měl podezření, že to nebude trvat dlouho. Neuměl si představit, jak by mohl stíhat dvě vysoké školy, z toho jednu tajně, a ještě praxi v kanceláři, která mu už teď připadala vyčerpávající.

Nepomohlo taky, že začal mít skutečné potíže s usínáním. Jestli se po návratu z Krampeřic převaloval večer v posteli hodinu, teď často zíral do tmy klidně do tří, do čtyř ráno. Hlavou se mu honily všemožné děsivé scénáře, při kterých otec odhalil krádež dokumentů, a občas ho přitom úzkost sevřela tak pevně, že mohl jen ležet stočený do klubíčka a přát si, aby dokázal znovu usnout, nebo aby už bylo ráno a on se mohl něčím zaměstnat.

Tak se stalo, že v sobotu půlku noci nespal. Zabral až k ránu a teprve v jedenáct ho vzbudilo klepání.

„Eh... dále?“ zamumlal v polospánku.

Dveře se pootevřely a dovnitř nakoukla paní na úklid.

„Mohl by ujít z pokoje? Musím poluxovat,“ vysvětlila omluvně.

„Aha... jistě. Moment.“

Počkal, až za sebou zavře, rychle se převlékl a vzal si mobil. Jakmile vyšel, už se tam vrhla i s vysavačem.

„Matka je doma?“ přeptal se ještě. Zavrtěla hlavou.

„Odjeli. Paní i pán. Ještě ráno. V osm a půl hodin.“

„Dobře, díky.“

Seběhl schody a šel si nasypat do misky müsli. Zalil ho mlékem, posadil se do křesla u velkého francouzského okna vedoucího na terasu a nedočkavě odemkl telefon.

Na WhatsAppu čekaly hned dvě zprávy.

Takhle si tu užívám už od rána :(

Dobrá práce. Už ani ne tři týdny.

Tři týdny! Je to hrůza. A co u tebe?

Daniel si povzdechl.

Nepovažoval za vhodné rozepisovat se nějak moc upřímně. Ta práce mě zatím moc nebaví. Po pravdě se nemůžu dočkat, až začne škola a budu už v kanceláři jenom ve čtvrtky a pátky.

Ve skutečnosti doufal, že to usmlouvá jen na pátky.

Neexistoval způsob, jak skloubit dva rozvrhy v pouhých třech dnech. Myšlenky se mu začaly opět rozbíhat, než telefon ohlásil Cristianovu odpověď.

A já zase, až skončí škola a nebudu tam už nikdy muset. :(

Až za tebou přijedu, všechna ta příkoří ti vynahradím.

Nemůžu se dočkat! Mám pocit, že už jsem tě neviděl celé věky.

Celé věky?
Snad na mě nezapomeneš.

Daniel se pokoušel nemyslet na to, že by se něco podobného mohlo doopravdy stát. Koneckonců ani po prázdninách se nebudou moci vídat nijak často.

Pro tentokrát si jako záminku vymyslel, že si na začátku září potřebuje do Obrtína zajet ke slečně Lukešové pro nějaké papíry, ale to už příště použít nepůjde. A jak by se mu povedlo zmizet o víkendu bez výsledku ohledně jeho plánů, to si nedovedl představit.

Občas by snad kamaráda navštívit mohl, ale častěji by to už mohlo vypadat podezřele. Vytrhl se ze zamyšlení a shlédl na mobil, kde už přibýly dvě nové zprávy.

Nikdy!!! No, i když...

Možná....

Daniel netrpělivě poklepával prsty o hranu telefonu a hypnotizoval slova Kitty z Idylkova píše zprávu. Předpokládal, že si z něj utahuje, ale stín pochybností zůstával. Konečně naskočila zpráva.

Možná bych potřeboval osvěžit
paměť. Třeba si už skoro
nepamatuju, jak líbáš.

Daniel se usmál. Takové osvěžení paměti by si nechal líbit. Ne že by mu paměť tak špatně sloužila, ale trocha líbání nikdy neuškodí. Přemýšlel nad odpovědí a natáhl se na stůl pro snídani, když vtom koutkem oka zachytil stín. Obrátil se k oknu.

Vzápětí mu miska vyklouzla z ruky a s prasknutím se roztříštila na dlažbě. Na terase za oknem, hned za opěradlem jeho křesla, stál otec, ruku na klíce. Několik mrazivých vteřin se mu díval do očí.

Lapený tím pohledem se Daniel nedokázal pohnout a s hrůzou sledoval, jak se otcův zrak pomalu a záměrně přesunul dolů k jeho mobilu a zpět.

Ochromení ho pořád ještě nepustilo, když otec prošel francouzským oknem dovnitř, naklonil se k němu a vyškubl mu telefon ze zamrzlých prstů.

„Uklid' ten bordel, a do pracovny,“ vyštěkl a odešel.

Ne. Ne, ne, ne. Tohle se neděje.

Možná, že když tu zůstane sedět, nakonec se vpije do čalounění křesla a nebude muset nic řešit. Žaludek měl stažený a všechny svaly napjaté, jak adrenalin v jeho žilách připravoval tělo na jednu z pravěkých reakcí – bojuj, nebo uteč. Ale v boji by zůstal bez šance, tím spíš, že teď byl v duchu znovu tím hubeným bezbranným děckem, a utéct neměl kam.

Zvedl se, zachytil se rukou o opěradlo, než našel aspoň zlomek rovnováhy, a odtahit sledoval, jak se mu rozlité mléko vsakuje do pravé ponožky. Pak uklidil zbytky snídaně z podlahy.

Dával si záležet, pečlivě otřel každou spáru ve snaze odsunout myšlenky na to, co přijde, a natáhnout čas.

Do pracovny se vplížil jako lupič a nahrbený zůstal stát hned u dveří. Otec seděl za stolem, mobil položený před sebou.

Jeho tvář neprozrazovala vztek, ale Daniel až příliš dobře rozuměl těm drobným náznakům, které v ní byly vepsané, stejně jako divoká zvířata dovedou z neznatelných záchvěvů předpovědět ničivé zemětřesení.

„Zavři dveře.“

Poslechl a snažil se soustředit na svůj dech, na to, aby staženým hrdlem dostal do plic dost vzduchu.

Proč jenom musel Cristian psát o líbání? Ale ne, jeho vinit nemohl. Jen vlastní neopatrnost.

„Sedni si.“

Byl by nejradši zůstal, kde je, ale téměř proti své vůli se pohnul a došoural se k volné židli.

Otec za svým stolem ještě nějakou chvíli mlčel, jako by tušil, že čekání je právě teď to nejhorší.

„Původně jsem tě chtěl vidět v jiné věci,“ pronesl nakonec odměřeně. „Teď jen přemýšlím, co z toho je nechutnější.“ Kolik rodičů asi chce svoje děti *vidět v nějaké věci*, pomyslel si Daniel bezděčně.

„Zastavil jsem se ráno v kanceláři vyzvednout pár dokumentů ze sejfu. A když už jsem tam byl, napadlo mě, že se podívám na týdenní reporty aktivity.“

Poklepal prstem na papír, který ležel na stole vedle telefonu.

„Věděl jsi, že všechno, co kdokoli udělá na firemním počítači, se zaznamenává a ukládá na server? Samozřejmě ta kvanta dat nikdo nečte. Ale výjimečně mě to zajímalo.“

Daniela zaplavila vlna nevolnosti. Ať se nedá zjistit, jaké dokumenty smazal. Prosím, prosím, prosím, ať tam není vidět aspoň tohle. Situace byla dost beznadějná i tak.

Horečně přemýšlel, jak se z toho vykroutit.

A vážně netuším, jak toho v pracovní době stíháš tak málo.

To... to je jenom tím, že je to nové.

Slibuju, že se budu zlepšovat.

Že by to bylo vše, co vyčetl ze záznamů?

Hmm
Hmm

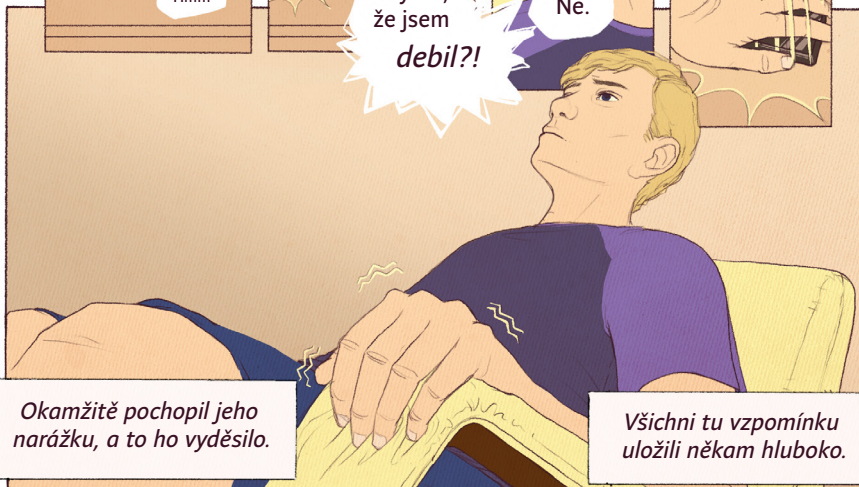
Myslíš, že jsem debil?!

Ne.

Tobě to tehdy nestačilo?

Okamžitě pochopil jeho narážku, a to ho vyděsilo.

Všichni tu vzpomínku uložili někam hluboko.

Matka si ji uložila pod krabičky antidepresiv a sklenice s pest-
rými koktejly, otec pod arogantní pocit vlastní neomylnosti, Daniel
pod tlusté nánosy šoku a nevíry a přesvědčování sebe sama, že
něco takového se přece nemohlo stát – a tam zůstala, tušená, ale
nepřiznaná. Až doteď.

„Místo abys byl pořádný chlap, se radši budeš dál tahat s úchy-
lama? Co je to vůbec zač, tenhle buzerant? No tak, na něco jsem
se ptal! To je ten tvůj kamarád z Krkonoš? Ano, nebo ne?!“ Daniel
sotva znatelně přikývl. Toužil se Cristiana zastat, nedovolit otci, aby
ho urážel, ale věděl, že na to odvahu nesebere. Nezbyvalo než za-
tnout zuby a doufat, že tenhle příšerný rozhovor bude brzy za ním.

„V tom případě,“ začal skoro šeptem, ale s každým dalším
slovem mluvil hlasitěji a hlasitěji, „mi vysvětli, jak je možný, že můj
syn, v mé vlastní firmě, nezákonně manipuluje s klientským spisem,
aby matinka nějakýho zasranýho teplouše nemusela platit, co si
napůjčovala!“

Hlas vygradoval až do zlostného křiku. Daniel se přikrčil a upřel
oči na koberec. Tohle byla katastrofa, všechno šlo nejhůř, jak mohlo.
Jen letmo zvedl pohled. „No nečum! Myslel sis, že si to nedám
dohromady, když dlužník bydlí v debilní díře s tím samým debilním
názvem, jako má čirou náhodou ta debilní díra, kde ses flákal půlku
prázdnin? Jenom pro tvoji informaci, ty skeny mi Pavlína poslala
mailem, než je uložila do systému. Dělá to tak vždycky. Takže
ses namáhal zbytečně. Ta socka bude muset všechno zaplatit, do
posledního halíře.“ Daniel pokorně přikývl, neodvažoval se znovu
vzhlédnout a v duchu se modlil ke všem božstvům, ve která ani
nevěřil, aby otec nenašel to poslední pojitko.

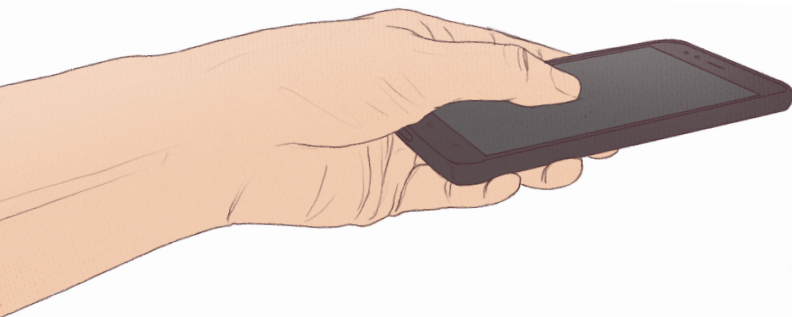
Nemínil se s ním hádat, že Teresa se nechce z placení vyvléct.
Že všechno zaplatí, hned jak bude jen trochu moct. Otec se znovu
posadil a opřel se v koženém křesle dozadu.

Teď promluvil klidně, skoro spokojeně. „Takže teď mě dobře poslouvej. Jestli nechceš, aby tvoji nejdražší přátelé přišli o ten tendr a do dvou týdnů měli na prahu exekutory...“ Mluvil ještě dál, ale Daniel neslyšel ani slovo. Zíral na koberec, až se mu rozplýval před očima, a doslova cítil na jazyku pachutí porážky, hořké jako žluč. Takže to ví. Ví všechno. Jak mohl být tak hloupý, tak lehkomyšlný, a myslet si, že mu to projde? Místo aby Cristianovi pomohl, jenom celou věc stokrát zhoršil.

Vtom dostal ránu přes tvář. Jen lehkou, sotva štípla, ale lekl se, až nadskočil. Protože to byly další dveře, o kterých věřil, že zůstanou už navždy zavřené. „Soustřed se, krucinál, když s tebou mluvím,“ vyštěkl otec, který mezitím musel vstát, obejít stůl a postavit se před Daniela, aniž by si toho on sám všiml. „Tak dělej.“

Daniel otažitě pohlédl na telefon. Proč mu ho podává? Bezradně vzhlédl a připravil se na další výbuch. Otec si stiskl kořen nosu a dlouze vydechl.

„Říkal jsem, že tomu svému úchylovi zavoláš a hezky pěkně mu vysvětlíš, ať jde do hajzlu. A jestli ne, tak si buď jistej, že jemu a tý jeho mámě neplatičce dokážu zavařit tak, že se tě sami budou chtít zbavit jak prašiviny. Rozuměls?“

Ale - ale
j-já...

„Bez keců,“ vrazil mu mobil do ruky. Pak se opřel o hranu stolu a přešel si dlaní přes obličej. „Hele. Podívej se na to rozumně. Tohle jsi doopravdy podělal. Já ti tu nabízím, že to smažem. Začnem nanovo. Novej život. Už jsi skoro dospělej, tak se nechovej jak malá holka, a buď aspoň jednou chlap. Ježíšmarjá, vždyť já ti dokonce říkám, že dosáhneš svýho, sakra! Chtěls jim pomoci, fajn! Šels na to sice zatraceně blbě, ale já jsem ochotnej přivítat oči. Dostanou zakázku, začalujou, co maj, a budou žít šťastně až do smrti. Úplná pohádka. Tos chtěl, princezno, ne?“

Daniel cítil, jak na něj dopadá otcovo opovržení a ulpívá na něm jako špína. Stiskl tlačítko telefonu. Čtyři nové zprávy.

Tolik by si je chtěl přečíst. „Dobře,“ hlesl. Cristian bude určitě protestovat, ale snad ho zvládne přesvědčit, že to tak bude nejlepší.

„Řeknu mu to, až pojedu do Obrtína...“

„Hned,“ skočil mu otec do řeči, jako když práskne bičem.

Daniel vytřeštil oči. „C-co?“

„Uděláš to hned. Přímo teď. A žádný kecy kolem, žádný domlouvání za mejma zádama.“ Založil si ruce na znamení, že čeká. To přece nejde! Daniel civěl na otce s pootevřenou pusou a nechápal, co po něm chce. Říct Cristianovi po telefonu, že je konec, teď a tady, přímo před ním? Bez slůvka vysvětlení? To nemůže myslet vážně, prostě nemůže.

„No tak?“ protáhl tázavě, ale za slovy se zachvělo varování.

Možná by tenhle rozhovor dopadl jinak, kdyby se odehrál v kuchyni, na zahradě nebo někde na ulici. Ale tady Daniel cítil pod nohama měkký koberec, ve vzduchu zvětralý pach cigaret a v žaludku vzpomínku na strach ostrý a bodavý jako střepy, a to všechno přesvědčilo s konečnou platností, že nemá na výběr. Otec by svoje výhrůžky jistě splnil. Jestli se Daniel nepodřídí dobrovolně, vynutí si jeho poslušnost silou a pomstí se Cristianovi.

Tyto a podobné myšlenky vířily Danielovi hlavou ve vyděšených útržcích a zaplašily tu racionální část někam hluboko, odkud ji ani nezaslechl. Odemkl mobil a našel v kontaktech Kitty z Idylkova. Trvalo to déle než jindy, protože se mu chvěly ruce a na ledové konečky prstů displej reagoval jen neochotně. Vteřinu či dvě zaváhal s palcem nad symbolem zeleného sluchátka. Jako stisknout spoušť pistole přiložené ke spánku.

Hovor se spojil po prvním zazvonění.

„Dani! Konečně. Já tu čekám na zprávu, a ty mi voláš! To je ještě lepší. Už jsem se bál, že jsem možná neměl psát to o tom líbání. Teda myslím si to pořád, ale napadlo mě, že... já nevím. To je jedno! Víš, jak mi chybíš? Strašně! Mám sto chutí...“

Daniel semkl víčka. Cristianův hlas zněl jako esence prázdnin zformovaná do slov. Před očima měl jeho dychtivý výraz, dokonale nedokonalý úsměv, pramen vlasů, který ani za nic nechce zůstat za uchem... Musel to okamžitě zarazit. Jedině roky tréninku ve škole mu umožnily vytlačit z hlasu všechny emoce.

„Cristiane.“

„... se sebrat a – uh, cože?“ Na okamžik bylo ticho. „Dani, děje se něco? P-proč zní tvůj hlas tak šedivě?“

Stačilo jedno slovo, pomyslel si Daniel, a už ví, že je něco špatně. *Možná proto, že s tebou je pořád něco špatně*, pronesla ta racionální část, až na to, že v poslední době pochyboval, zda je tahle část ještě pořád racionální. „Ne. Vlastně ne. Jenom...“

Hrdlo se mu sevřelo. Nedokáže to vyslovit. Pohlédl na otce, který zlobně přimhouřil oči. Prudce se nadechl.

„... jenom ti chci říct, abys mi už nevolal. Ani nepsal. Nikdy. Už tě nechci vidět ani slyšet. Prostě mě nech na pokoji,“ vysypal ze sebe a ruka mu sama vylétla k ústům, jako by chtěla ta slova zastavit. Ale bylo pozdě.

Cítil se prázdně jako rozbitý hrnek.

„Počkej, co? Proč? Dani, mluv se mnou! Co se stalo? Nějak to vyřešíme, jako všechno! Tohle nemůžeš myslet vážně! Nic takového neudělám ani náhodou!“

Ale uděláš, pomyslel si Daniel, protože ti nedám jinou možnost.

Cristianův hlas teď slyšel jako z velké dálky, ale nemohl nepostřehnout starost, která se v něm ozývala. Vždycky první myslí na ostatní. A teď si zaslouží, aby pro změnu někdo myslel na něj.

Daniel si nedovedl představit moc věcí, které by pro něj neudělal. Nikdy si ovšem nepředstavoval nic takhle těžkého.

Ať dostane tvoje máma tu práci, pomyslel si, ať zaplatí půjčku a ještě jí zůstane dost na ten nový nábytek, který se jí tak líbil v letáku, a taky na návštěvu příbuzných ve Španělsku příští rok. Ať si najdeš někoho, kdo se k tobě bude chovat líp a nebude za sebou tahat vagón problémů.

„Ne, počkej!“ vykřikl Cristian a Daniel v jeho hlase slyšel ozvěnu stejné bezmoci a zoufalství, které svíraly i jeho samého.

„Svět nezměním,“ vypravil ze sebe a zavěsil. Nevěděl přesně, proč to řekl. Možná proto, že to byla jeho poslední šance na něco, co by se alespoň vzdáleně podobalo rozloučení či omluvě. Na něco, čemu otec neporozumí, a Cristian třeba ano. Snad ho ta dvě slova přesvědčí víc než celá ta snůška nesmyslů, která jim předcházela.

Otec se natáhl a vzal mu mobil z ruky. „Zítra dostaneš novou SIM kartu. A už nikdy si nemysli, že se nedozvím, když mi lžeš. Ode dneška budeš pod dohledem, rozumíš? Žádný kraviny. A dokud nevidím, že už máš rozum, rozhoduju já. O všem. Budeš se chovat jako normální člověk. Jako můj syn.“

Daniel otupěle přikývl. Splní všechny podmínky, jaké jen otec určí jako cenu za to, že nepůjde proti Terese. Nezůstalo mu nic, takže jaké ty podmínky budou, na tom až tolik nezáleželo.

10. KAPITOLA
středa 6. září

Sotva za ním zapadly dveře učebny, zatočila se Kitovi hlava a musel se na moment dokonce opřít o zeď. Podařilo se! Nechápal, jak je to možné, ale právě složil srovnávací zkoušku. Je z něj oficiálně čtvrták.

Neměl z toho radost, to ne, protože v posledních dnech neměl radost z ničeho, ale obrovsky se mu ulevilo. Zdálo se mu, že jako natruc jeho neschopnosti užívat si cokoli pozitivního se v posledním týdnu dobré zprávy přímo hrnou. Nejdřív máminým partnerům oznámili, že vyhráli soutěž o zakázku za kdovíkolik milionů. V pondělí mu máma napsala, že firma, které dluží, se zachovala velmi vstřícně a nejen, že jí schválila rozložení platby na splátky, ale dokonce prý s tou první počkají, než ministerstvo z platí za první část prací. A nakonec se dnes ukázalo, s odřenýma ušima, ale přece, že všechny ty týdny učení nepřišly vniveč. Pravda, měl kliku na otázky a Koubová přivřela obě oči, když jí svatosvatě slíbil, že rozhodně nebude maturovat z chemie. Ale i to byla součást úspěchu. Jsem dítě štěstěny, pomyslel si Kit hořce, co víc si přát. Došel do pokoje, který první tři dny opět sdílel s Matějem Gregorem.

Při rozpisech ubytování se zřejmě řídili zásadou neměň, co funguje. O důvod víc být vděčný, že tu zkoušku udělal a zbytek roku bude bydlet o patro výš se čtvrtým ročníkem. Matěj vzhlédl od stolu a letmo se po něm podíval. „Tak jak?“

„Mám to,“ odpověděl Kit stručně. Vytáhl mobil, který do té doby paranoidně schovával až na dně kufru v ponožce, a rychle napsal mámě, že zkoušku dal a že jí zavolá večer.

Skoro okamžitě mu přišel v odpověď veselý smajlík. Zdálo se, že máma už na svoje námitky vůči telefonu ve škole zapomněla. Za ty tři dny, co tu zatím strávil, si nevybalil skoro nic kromě učebnic. Ty teď začal házet navrch kufru. „Stěhuju se.“

„Škoda,“ vyhrkl Matěj nešikovně. „Teda chci říct gratuluju, žejo. Ale škoda je to... že se stěhuješ.“

Kit mu věnoval nevěříčný pohled. Od neděle spolu sotva promluvíli, protože Kit navrch k mizerné náladě ještě div nešlel od nervů, a tak všechny pokusy o rozhovor – přinejmenším si matně vybavoval, že snad nějaké byly – odbýval rozčileným brčení. Teď si poprvé připadal dost při smyslech, aby Matěje doopravdy poslouchal, a nestačil se divit. „Promiň, cože? Budu ti tu snad chybět?“

„No tak kdo ví, koho mi sem nastěhujou, ne? Takhle už jsme zvyklí...“

„No jasně!“ vykřikl Kit s pocitem, že se mu to snad zdá. „Mohli jsme tu bydlet jako dřív a vzpomínat na starý dobré časy, kdy jsi na mě chystal sviňárny s Zieglerem – tak nějak jsi to myslel?“

Matěj se ošil. „Hele, to byl prostě jenom blbej fór. Mně nevadí, že jsi... dyť víš.“

„To si pleteš slova,“ zasyčel Kit a prudce zaklapl víko kufru.

„Dělat lidem takovýhle věci, tomu se neříká fór. Tomu se říká šikana. A dokud budeš mít pocit, že to byla bezva sranda a já jenom neumím ocenit vtip – nebo dokud se se mnou nebudeš chtít bavit kvůli tomu, kdo jsem, a ne navzdory tomu, tak mi běž laskavě

z cesty. A teď už musím, mám na práci... nějaký čtvrtákovský věci.“

Dotáhl kufr o patro výš, s největším sebezapřením minul dveře do pokoje čtyři sta třináct bez jediného pohledu a se zaklepáním vstoupil do ložnice o pár dveří dál, která od nynějška měla být jeho. Na posteli ležel jeho nový spolubydlící s rukama za hlavou a sluchátky v uších. Kit zjistil z rozpisu, že se jmenuje Ivan Mišík. Věděl o něm jen to, že není ve fotbalového týmu, a to mu stačilo.

Teď se Ivan posadil, vyndal si z ucha jedno sluchátko a mrkl na jeho kufr: „Čau, ty budeš asi Cristian... anebo mi neseš velkou spoustu dárků.“

„To první. Ale říkej mi Kit, jestli neva. Budu se snažit nepřekážet, promiň, jestli jsi už počítal s pokojem pro sebe,“ odříkal předem připravený úvod a mezitím si už začal vybalovat věci.

„Páni... ty asi nerad chodíš kolem horký kaše, co?“ zasmál se Ivan. „Ale buď v klidu, mně hned tak někdo nepřekáží. A kdyby jo, prostě udělám tohle.“ Zastrčil si sluchátko zpátky do ucha a znovu si lehl.

Kitovi se to zdálo ideální. Žádné nepřátelství, ale ani přehnaný zájem a touha po konverzaci. Znovu se pozastavil nad tím, jak mu všechno vychází. Všechno kromě té jediné věci, na které mu záleželo. No, to zase ne, honem se v duchu opravil, aby něco nezakřikl.

Realisticky vzato mu pochopitelně nebylo ukradené, že jeho máma s nadšením pracuje na novém projektu, místo aby sklesle seděla na zápraží, kouřila jednu od druhé a čekala, jestli dřív přijde odmítnutí z ministerstva, nebo další upomínka. Ale na té poslední chybějící věci mu záleželo přinejmenším stejně tolik.

Potlačil povzdech a už spíš jen ze zvyku zkontroloval mobil. Esemeska od mámy, ale jinak nic. Od toho telefonátu minulou sobotu Daniel nepsal, neodpovídal na zprávy a dovolat se mu nedalo. Kit přesto bláhově doufal, že dneska, v den jeho zkoušky, se ozve. Nebo že dokonce přijede, jak sliboval.

Po dvou měsících učení najednou neměl co dělat a sedět v pokoji ho nebavilo. Zastrčil telefon do kapsy a vyšel ven. Šel se jen tak projít, samozřejmě. Protože bylo venku hezky. A k bráně do areálu došel náhodou. Ne že by tu na někoho čekal, nebo tak něco. Dopáleně nakopl kámen na cestě. Byl naštvaný sám na sebe, že ještě pořád v koutku duše věří. Snad ho to konečně přejde, až dnešní den skončí a Daniel se neozve.

Samozřejmě nevěřil ani slovu z toho, co mu Daniel řekl. Ale na tom nesešlo. Nejdřív si myslel, že by mohlo. Ztratil celý drahocenný víkend tím, že se místo učení pokoušel Danielovi dovolat, zjistit, co se děje, a přesvědčit ho, že ať už je to cokoli, dá se to vyřešit jinak. Nepodařilo se mu ani jedno. Daniel s ním evidentně mluvit nechtěl, tak co záleželo na důvodech.

Zpočátku – přinejmenším poté, co odezněl prvotní šok – byl Kit přesvědčený, že je to jen nějaký krycí manévř. Že se třeba jeho rodiče něčeho domákli a nařídili mu, aby s ním už nemluvil. Ale v neděli večer pomalu začínal panikařit. Copak by si Daniel za dva dny nenašel ani minutu o samotě na kratičký hovor nebo zprávu? Třeba i stručně vysvětlím ti to později by Kita potěšilo. Ale nic, ani písmenko.

Týden nato jel do školy. Tak jako tak musel vlakem do Prahy a teprve odtamtud do Obrtína. Věděl, že by to měl nechat být, ale nemohl si pomoci. Navzdory těžkému kufru se z nádraží dotrmácel se dvěma přestupy a krátkou pěší procházkou až na Hanspaulku. Zastavil se u vedlejší zahrady, rozhlédl se a s lehkou obavou, že ho někdo načapá a vytáhá za ucho jako usmrkaného uličníka, se vyhoupl na plot, odkud mohl zahlédnout Danielův dům. Bylo krátce po poledni a slunce ho páliło do zad.

Na dřevěný stůl na terase právě štíhlá světlovláska pokládala mísu se salátem. Muž nápadně podobný Danielovi, jen statnější, se hlučně rozesmál a přátelsky poplácal po rameni chlapce sedícího ke Kitovi zády. Kit sjel z plotu jako blesk, popadl kufr a vyrazil s ním pryč, div mu kolečko neurazil. Celou cestu si nadával. Proč sem jezdil? Co čekal? Že tu rodiče vězní Daniela ve sklepě a on ho zachrání jako statečný rytíř?

Daniel už s ním nechce mít nic společného, má se dobře, konec zvonec, přijďte zas.

Než se dostal zpátky na nádraží, trochu vychladl. Ale věděl, že stejně nemůže nic dělat. Tentokrát neměl Daniela jak kontaktovat, aby ho přesvědčil změnit názor. Jeho telefon zůstal nedostupný a Facebook neměl. Kitovy zprávy na WhatsAppu se dál zobrazovaly jako nedoručené. Mohl by mu poslat e-mail, ale pochyboval, že by to cokoli změnilo. Do srovnávací zkoušky tehdy zbývaly tři dny a on se potřeboval aspoň náznakem soustředit.

Teď Kit zahnal vzpomínky, které k ničemu nevedly, letmo se rozhlédl a vyndal z kapsy mobil. Napadlo ho zkusit předstírat sám před sebou, že se sem vydal jen proto, aby mohl nenápadně zavolat mámě.

„Kitty! Gratuluju!“ uvítala ho tak nadšeně, až musel odtáhnout telefon kus od ucha. „Věděla jsem, že to zvládneš! Tak povídej, byla to hrůza?“

„Nakonec ani ne, spíš ty nervy před tím. No, i když matika byla maličko hrůza.“

„Ale máš to šťastně za sebou, a to je hlavní. Jsem na tebe pyšná.“

„Dík. A co doma? Jak jde ten váš mega projekt?“

Máma se ochotně rozpovídala o napůl nesrozumitelných záležitostech a Kit se snažil vyluzovat správné zvuky na správných místech.

Nakonec se na moment odmlčela a opatrně načila: „Asi by ses pochlubil hned, ale... nějaké novinky ohledně...“

„Ne,“ uťal ji Kit o poznání víc zprudka, než měl v úmyslu. „Daniel se neozval, nepřijel, neozve se a nepřijede.“

„Cariño,“ vydechla máma, „je mi to tak líto.“

„Jo,“ vymáčkl ze sebe, „mně taky. Tak... já budu muset jít.“

Rozloučili se povinnými sliby, že si brzy zavolají, a Kit už uklízel mobil do kapsy, když se za ním ozval dívčí hlas s takovým pražským přízvukem, až tahal za uši.

„Čau, ty seš Kristián?“ Otočil se. Ta holka byla o něco menší než on. Tváře měla naducané, což jí dodávalo dětský vzhled. Ten ještě podporovaly vlasy zapletené do dvou copů a taky fakt, že měla košili napůl vyvlečenou ze sukně a jednu podkolenku shrnutou. Ještě ji tu neviděl, nejspíš prvačka.

„Jsem,“ připustil Kit. „A ty jsi...?“

„Já jsem Lucka!“ oznámila mu na jeho vkus až moc nadšeně a napřáhla k němu ruku. „Nelíbíš se mi, a přinesla jsem ti čokoládu!“

Kit se zmateně zadíval na nabídnutou sladkost. Na okamžik se koukl na druhou stranu a pak zase zpátky. Ale ne, doopravdy tam pořád stála. „Ehm... děkuju, ale...“

„Nemáš zač!“ zazubila se Lucka, vrazila mu čokoládu do ruky a odběhla pryč. Kit se za ní chvilíčku díval, pak se posadil na zem, vybalil tabulku a ukousl si. Vážně k němu zrovna přišla úplně cizí holka, věnovala mu čokoládu a oznámila mu, že se jí nelíbí? Tenhle rok je čím dál divnější.

Čokoláda je jak známo dobrá na stres, a tak ji snědl celou. Ukusoval schválně hodně pomalu, aby mu vystačila na dlouho. Ale Daniel stejně nepřijel.

11. KAPITOLA
sobota 16. září

Kit se povaloval v posteli a nechtělo se mu vstávat. Včera přijel na víkend domů, a ačkoli už venku dávno nebylo žádné horko, natož v noci, trval na tom, že bude spát v maríngotce. Máma se na něj soucitně usmála a přinesla mu pletené ponožky. Přitulil se k druhému polštáři a rozhodl se, že z postele nevyleze. Už nikdy. Zůstane tady, celá škola ať se jde vycpat. Hned druhý týden zůstal v šoku, když začali učitelé na jednotlivých předmětech mluvit o maturitních otázkách. Vždyť on bude v létě maturovat!

A co hůř, na konci listopadu musí podat přihlášku na vysokou! Připravit si portfolio! V únoru bude mít přijímačky! Co ho to napadlo? Ne, radši zůstane nadosmrť v posteli. Která možná ještě trošilinku voní jako Daniel.

„Kotě, jsi tam?“ ozvalo se spolu se zaboucháním na dveře. Kit si povzddechl. A takhle je to vždycky, když si člověk dělá plány.

„Nejsem,“ houkl a přesně podle jeho očekávání se ve dveřích objevila Bára. „Nejseš nahej, nebo něco, že ne? Neděláš tu nějaký...“

„Mám pyžamo a spím,“ poinformoval ji celkem zbytečně, protože v tu chvíli už na něj stejně měla nerušený výhled. „Ale pokud se tak bojíš, co bys mohla vidět, tak nelez lidem do ložnic.“

„Jedem s Ondrou do Vrchlabí, jedeš taky.“

„Nejedu.“ Na to Bára podotkla, „To nebyla otázka.“ Kit si uvědomil, že je to tak. A pak si uvědomil ještě něco. „Počkej, cože? Do Vrchlabí? Na kole?!“

„Ale houby,“ zasmála se. „Autem. Protože hádej, komu už bylo na rozdíl od tebe osmnáct, aha? A hádej, kdo dostal řidičák?“

„Páni, tak... gratuluju. Ale nejedu.“

„Ale no tak! Hele, já vím, že neumím lidi přesvědčovat. Ani utěšovat nebo tak. Ale jestli nepojedeš, tak mě Ondra zabije. Poslal mě za tebou s tím, že jsem holka, takže tě určitě budu umět nějak... no... povzbudit.“ Zatvářila se u toho tak bezradně, až se Kit skoro pousmál. Na jednu stranu se mu fakt nikam nechtělo.

Měl v úmyslu zůstat doma, nechávat si od mámy vařit a utápět se v sebelítosti, protože ve škole se tomu snažil nepoddávat. Na druhou stranu, když se nad tím takhle zamyslel, znělo to vážně uboze.

„Tak fajn. Jestli ti jde o život, tak teda pojedu. Dej mi půl hodiny.“ Bára ho vyzvedla v zeleném Renaultu, ve kterém všechno skřípalo, hrkalo a bouchalo. „Byl skoro zadarmo, no,“ vysvětlovala omluvně. „Ale radši se trochu držte, kdyby z něj třeba upadlo něco důležitýho.“

Navzdory hrůzostrašným zvukům a Bářině stylu brzda–plyn se nakonec doopravdy dostali až do Vrchlabí.

„A kam máme vlastně namířeno?“ zeptal se Kit, když živí a zdraví s trhnutím zastavili na parkovišti. „Vlastně nikam,“ přiznala Bára, „já prostě jenom ráda řídím. Ale docela bych si dala kafe.“

„Takhle je to teď furt,“ poznamenal Ondra pobaveně. Kit měl nejasný dojem, že celý výlet se koná jen pro jeho vlastní obveselení.

Což bylo na jednu stranu milé, ovšem na druhou mu to připomnělo, že potřebuje obveselovat a taky proč, a zatoužil zalézt zpátky do postele. Místo toho skončil v kavárně s dortem.

Bára ujídala lžičkou pěnu z cappuccina a Ondra si zuřivě míchal čaj, i když nesladil.

„Tak co?“ zeptal se nakonec. Kit předpokládal, že tu otázku mířil k němu, protože se na něj záměrně nedíval. „Nic,“ zabručel v chabé naději, že to kamarády odradí. Neodradilo. „No a... už jste spolu nějak...?“ Ondra větu dokončil neurčitým gestem, které mohlo znamenat prakticky cokoli od pěstního souboje až po nějaké ty důvěrnosti, ale patrně mělo představovat komunikaci obecně.

„Ne. Ještě jsme spolu nic. A už spolu asi ani nic nebudem.“

Honem zabořil vidličku do dortu a nacpal si pusou pořádným kusem, aby si po těch slovech spravil chuť. Jenže to vůbec nepomohlo. Zákusek nechutnal absolutně nijak.

„Ale to přece není možný!“ namítla Bára tak rezolutně, až z její lžičky odlétla pěna Ondrovi na tvář. Nijak ji to nerozhodilo, jen mu ji setřela prstem. „Eh, promiň. Chci říct, vždyť jste byli tak... tak hrozně v pohodě!“

„Já vím. Taky to nechápu. Nejspíš ho rodiče museli nějak... no, přinutit je asi blbý slovo. Přesvědčit?“ Jakmile Kit začal mluvit, přistihl se, že ani nemůže přestat. „Jasně, byly to všechno kecy, co mi vykládal do toho tele fonu. Ale já jsem si pak něco uvědomil. Těsně předtím, než zavěsil, mi řekl, že svět nezmění. To je... taková naše věc, víš? Něco to znamená. Jednou jsem mu napsal... Napsal jsem...“

Kit si až teď všiml, že celou dobu, co mluvil, dloubal vidličkou do dortu, až z něj zbyla růžová nevábná hromádka. Vypadal přesně tak, jak se Kit cítil.

„To je fuk. Prostě podle toho vím, že se neozve. Rozhodl se tak, nevím proč, ale nic s tím nenadělám.“

„To mi k tobě nepasuje,“ prohlásila Bára.

„Nepřipadáš mi jako člověk, co se jen tak vzdá.“

Kitovi to náhle přišlo tak nefér, že se pocitem křivdy div nezalkl. „Možná jsem prostě jenom realista, jasný?! Minule jsem se fakt snažil, jenomže to jsem aspoň měl jak! Ale teď? Nebere telefon, neodepisuje na zprávy, tak co mám asi tak dělat? A než řekneš, že za ním mám zajet,“ obrátil se prudce k Báře, která vypadala, že má něco na jazyku, „tak už se stalo. Potěšil jsem se pohledem na idylku nedělního rodinného oběda a zase jsem šel. Nemá. To. Cenu!“

Oba před ním uhnuli pohledem. Zamumlal nesrozumitelnou omluvu a odstrčil talířek se zmučeným dezertem.

„Hej, to je fakt na nic,“ řekl Ondra po chvíli ticha. Kit přikývl.

„A co si zajet domů pro věci a jet na plavečák?“ navrhla Bára nejistě.

Pokusil se o úsměv. Měl doopravdy štěstí, že má takové kamarády. Na druhou stranu to pořád nebyl důvod jim kazit víkend. „Je to od vás milý, ale jestli to neva, radši bych jel domů.“

12. KAPITOLA
sobota 30. září

Kita trochu děsilo, že si na svou osamělost a mizernou náladu začíná zvykat. Ne tak, že by byl ochotný hodit Daniela za hlavu. Spíš jako by se pomalu smiřoval s tím, že takhle už se bude cítit pořád. Přemýšlel, jestli je to jen nevyhnutelná přechodná fáze před skutečným zapomněním, nebo jestli má naopak dobře našlápnuto, aby se z něj stal jeden z těch lidí, co mají koutky pusy permanentně stočené dolů a na jazyku vždy připravenou nějakou pochmurnou předpověď. V Krampeřicích žila jedna taková osoba – paní Zapletalová, prodavačka v konzumu. Nikdy Kitovi neopomněla sdělit, že spadne z kola, když bude jezdit bez držení, nebo že nastydne, když tu zmrzlinu sní moc rychle. Teď ho napadlo, jestli jí kdysi dávno někdo nezavolal a neřekl jí, že už ji nikdy nechce vidět.

Zatímco na osobní frontě pokračovalo nudně šedé nic, školní rok se vyvíjel o poznání lépe. Bydlet s Ivanem bylo snadné a nekonfliktní. Nevyvinulo se mezi nimi vyložené důvěrné přátelství, zato se jim jaksi automaticky podařilo nastolit atmosféru praktické spolupráce. Rozdělili si vypracování maturitních otázek ve společných předmětech, a tak Kitovi rázem ubyla skoro polovina práce.

Jediné, co na něj zůstalo od A až do Z, byly dějiny umění. O ty Ivan nestál, a Kit zase neměl zájem o jeho biologii.

Kit brzy zjistil, že mu všední dny vyhovují vlastně víc než víkendy. O náplni většiny dne za něj rozhodl pevně daný rozvrh, žádné zbytečné prostoje, žádné přehnané množství času na přemýšlení o hloupostech.

Zato do dnešního sobotního rána se probudil s demotivujícím vědomím, že je před ním celý víkend. Domů nejel, tak často si to zase dovolit nemohl. Snad by ale mohl konečně pohnout s těmi výkresy k přijímačkám. Zatím měl jen tři, se kterými byl opravdu spokojený, a potřeboval jich minimálně dvacet.

Naneštěstí se dnes konala praštěná akce školního parlamentu, jehož členové podle Kita nejspíš jednoho rána posnídali duhu se třpytkami a usnesli se na geniálním nápadu s příšerným názvem Dobroden.

Dokonce Podzimní Dobroden, což bylo o zvlášť otravné, protože to naznačovalo, že se něco podobného bude opakovat i v jiném ročním období. Princip spočíval v tom, že si člověk buď vybral, nebo – v případě nerozhodnosti – dostal přiděleného spolužáka, pro kterého měl vykonat nějaký dobrý skutek. Jedinou podmínkou bylo, aby byl dotýčný z jiného ročníku.

Škoda, že je z tebe ten čtvrták, poznamenal Ivan, když tuhle ptákovinu vyhlásili, *jinak bych tě přinutil, aby sis vybral mě, a jako dobrý skutek bych požadoval, že se nebudeš pořád tvářit tak tragicky*. To byla jen jedna z mála příležitostí, kdy vůbec natukl něco tak osobního. Ze začátku roku se dvakrát nebo třikrát Kita zeptal, jestli je v pohodě, ale pak už to nechal plavat.

V rámci Dobrodne se Kit rozhodl jít cestou nejmenšího odporu, a než aby čekal, koho mu vylosují, požádal o Kristýnu Povýšilovou.

Do loňska s ní chodil do třídy a věděl, že nikdy neodmítne pomoc se španělštinou, a tak to měl vyřízené hned ráno.

„Čau Týno,“ zašel za ní bez okolků při snídani. „Mám tě na dobrý skutek. Nemáš náhodou úkol ze špániny?“ Kristýna honem dokousala a polkla.

„Mám, tyjo! Tři sta slov o Madridu do středy! To bys udělal?“

„V úterý ti to donesu,“ kývl, odmávl její díky a odškrtl si Dobroden jako vyřešený.

Vyšel z jídelny a přemýšlel, čím zabít čas, když mu cestu zastoupila copatá holka. Vypadala povědomě.

„Ahoj Kristiáne,“ pozdravila se širokým úsměvem a Kit si vzpomněl. „Ahoj Lucko, co se ti nelíbím,“ odpověděl ostražitě.

Lucka se rozpačitě ošila a zasmála se. „Jo, to moc nevyšlo, vid? Víš, Gábi mi říkala, že když ti jen tak zničehonic donesu čokoládu, budeš si určitě myslet, že se mi líbíš. Jakože líbíš líbíš, chápeš. A že jsem nějaký cvok, nebo něco. Tak jsem to chtěla rovnou vysvětlit.“

„Tak to se ti vyložení povedlo. Ale za čokoládu dík. Byla dobrá.“ Čekal, že si teď půjde po svých, ale stála jako přilepená. Povytáhl obočí v němé otázce.

„Eh, jo, vlastně. Takže, musím pro tebe udělat dobřej skutek. Teda nemusím, chci,“ opravila se rychle, „ale řekla jsem si o tebe, takže teďka vlastně i musím.“

„Ty sis o mě řekla?“ zopakoval zaskočeně.

Ta holka se fakt chová jako cvok. Možná to má dotyčná Gábi v hlavě srovnané, ať už je to kdokoli. „Jo,“ přikývla, jako by to bylo naprosto přirozené a nevyžadovalo další komentář. Vzápětí ustoupila před štěbetajícím hloučkem holek a Kita stáhla za rukáv s sebou. „Půjdem někam, kde není tak narváno?“

„A... proč máme někam chodit?“

„No, domluvit se o tom skutku, přece.“

„No, víš...“ Ne, že by měl Kit v plánu něco konkrétního, ale kdyby ano, Lucka se svými potrhými nápady by vysoko na jeho seznamu nebyla.

„... Vlastně jsi mě právě zachránila před ušlapáním, takže to považuj za vyřízení.“

„Ani nápad! Ty potřebuješ něco úplně jinýho.“

„Vážně?“ ušklíbl se. „Tak mi pověz, co potřebuju.“ Netušil, co čekal, ale za nic by nebyl vsadil na to, že děvče pokrčí rameny a nenucenou samozřejmostí prohlásí: „Morgensterna.“

Absurdita situace ho tak překvapila, že dívku několik vteřin jen nevěřícně pozoroval. Pak se beze slova otočil a vyrazil pryč. Co to má znamenat? Čí hloupý vtip to je? Napadal ho jediný člověk, který měl dost informací a fakt divnou představu o vtipech. Ale proč by to Matěj dělal? Chce se pomstít za to, jak Kit na začátku roku odmítl pokračovat, jako by se mezi nimi nic nestalo? Rázoval po chodbě a uvnitř se skoro třásl vzteky. Nebo chtěl aspoň věřit, že je to vztek.

„Kristiáne, počkej!“ Lucka ho doběhla a snažila se s ním držet krok. „Nezlob se. Já jsem prostě... blbá, asi. Ale fakt ti chci pomoci!“ Kit nezpomalil.

„Hele, nevím, kdo tě navedl, ale kašli na to.“

„Ale já musím! Nikdo mě nenavedl. Potřebuju zachránit rodinnou čest! A ty zase...“ na okamžik se odmlčela, nebo možná jen chytala dech, a nakonec uzavřela všeobecným, ale o to důraznějším: „Potřebuješ prostě zachránit!“

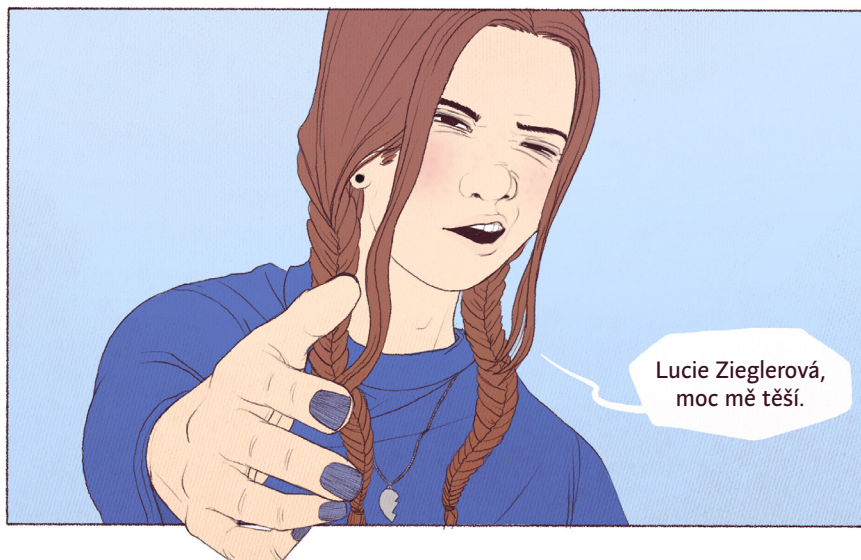
„Nedramatizuj to,“ protočil oči, načež se zarazil, zastavil a podezíravě si ji prohlédl.

„A cože potřebuješ zachránit ty?“

Nápadně soustředěně se zahleděla na špičky svých bot.

„Rodinnou čest,“ pípla. „Protože...?“

Nadechla se, křečovitě zavírala oči a opatrně, jako by se chystala sáhnout do doupěte odporných pavouků, napřáhla ruku jeho směrem.

Kit na ni zůstal civět, nebo možná spíš skrze ni, a v hlavě se mu odvíjel film s nepříjemnými událostmi loňského roku. Filmového materiálu se nashromáždila pěkná hromádka, a všude hrála hlavní roli jedna a tatáž osoba. Lucka zamžourala a ruku pořád pateticky nataženou před sebou.

„Ne...?“ kníkla poraženě.

Proč se zrovna mně dějou tak absurdní věci? pomyslel si, nahlas si povzdechl a ruku jí stiskl.

„Ale jo. Cristian Arroyo, potěšení na mé straně a tak dál. Ale říkej mi Kit, Cristian mi neříká nikdo kromě – uh, vlastně nikdo.“ Teď už.

Lucka si vydechla a povytáhla koutky výš, jako by její pusa na pesimistické výrazy ani nebyla stavěná.

„Tak teda Kite. Nezlób se, že jsem na tebe tak vybafla, ale...“

Kit zvedl ruku, aby ji zarazil.

„Hele. Není to tak, že se s tebou nechci nebavit... Totiž bavit. Chci nebavit? Eh, do háje. Prostě neříkám, že tě nějak nesnáším jenom kvůli tomu, kdo je tvůj... brácha, předpokládám?“

Lucka zkroušeně přikývla a dodala: „Ale jestli tě to utěší, myslím si, že je pořádnej kretén.“

„Jo... díky. Každopádně nic proti tobě nemám, ale to neznamená, že by ses měla montovat do věcí, do kterých ti nic není. Jasný?“

„Ale mně do nich je!“ namítla vehementně.

„Chci ti pomoci! Totiž... původně jsem na tebe prostě jenom chtěla být hodná, chápeš. Občas ti přinést čokoládu, a tak. Ale slyšela jsem, jak o něm mluvíš do telefonu, tehdy u brány. O Morgensternovi, myslím. A vůbec pořád chodíš jak... jak... ponocnej. Gábi si myslí...“

„To je ta, co ti poradila, abys mi řekla, že se ti nelíbím? Nechci ti do toho kecat, ale možná bys jí neměla všechno věřit. A teď, bez urážky, ale běž se starat o své věci. Nebo pro mě za mě o věci kohokoli kromě mě.“

Nečekal, až se s ním zase začne dohadovat, otočil se a odešel. Tohle mu ještě chybělo. Pubertačka s pocitem, že mu něco dluží. Kromě toho, Marek Ziegler nemá s jeho dnešní situací nic společného. Všechno si to přebrala úplně špatně. Odhadla z jeho hovoru s mámou, že se s Danielem rozešli, a teď si myslí, že je to kvůli jejímubráchovi.

Vtom se zarazil. Vlastně to možná je tak trochu kvůli němu. Kvůli tomu všemu, co bylo před třemi lety. Sice nevěděl přesně, co si to Daniel vzal do hlavy, ale vsadil by krk, že to bylo pod tlakem rodičů. A ten měl zase hodně co do činění s Markem. Zajímalo by ho, jestli Lucčiny úvahy zacházely až takhle daleko. A taky...

Obrátil se a rozběhl se za ní. „Lucko! Hej, Lucko! Počkej chvíli.“ Zastavila se a poslušně čekala, až k ní dojde.

„Hele, jenom... já nevím, co všechno víš, nebo co si myslíš, že víš, ale fakt to není tvoje věc, jasný? S nikým o tom nemluv. O ničem z toho.“

Smutně přikývla. „To by mě ani nenapadlo.“ Rozpačitě přešlápla a tiše dodala: „Viděla jsem ty fotky. Měli jsme jeden počítač dohromady, tehdy.“

Ty fotky. Kit je samozřejmě nikdy neviděl a vlastně o to ani nestál. Nechtěl by se dívat na to, od čeho se odvíjely Danielovy nejhorší okamžiky. Ale v tu chvíli pocítil skoro až žárlivost.

Ne, to nebyl úplně správný výraz. Spíš šlo o jakýsi majetnický instinkt, o touhu ochránit to, co pořád pomýleně považoval za své. Jestli už ty obrázky měl někdo vidět, tak ne cizí holka, ale jediné on sám.

On, který by věděl, jak jsou hrozná a jak jsou důležitá.

On, u kterého by bylo jejich tajemství v bezpečí... Honem tu nesmyslnou myšlenku odsunul pryč, narovnal se a pokusil se vypadat přísně: „Jestli se cokoli z toho znova rozkecá, vím, kdo to byl.“

„Vždyť ti říkám, že...“ začala dotčeně. Pak se zarazila a mávla rukou. „Jo, jasně. Jestli máš pocit, že nejvíc potřebuješ někoho, na koho budeš mít vztek, tak si posluž.“

Kit se bezmocně uchechl nad tím, jak moc se snažila.

„Nepotřebuju mít vztek. Pokud jsi kouzelná víla a umíš čarovat, tak rozhodně neváhej a udělej zázrak. Budu ti vděčnej. Pokud ne, tak díky moc za snahu, ale největší radost mi uděláš, když mě necháš na pokoji.“

„Abra kadabra,“ zabručela a přikývla. „Tak fajn.“

*13. KAPITOLA
druhá polovina října*

Daniel se neozval. Mámin projekt prý šlapal jako hodinky. Škola nebyla zrovna peříčko, ale dalo se to zvládnout. A Lucka se s ním už víckrát nesnažila mluvit. Občas ji viděl, jak si něco šušká s kamarádkou – asi nechvalně proslulá Gábi, pomyslel si –, a rádoby nenápadně po něm pokukují, ale to bylo vše.

Vlastně nebylo. Jednou ji zahlédl, jak vyšla z jeho ložnice, provinile sklopila pohled a proběhla kolem něj bez pozdravu. S podezřením vešel dovnitř, ale Ivan seděl u svého stolu a něco psal.

„Čau,“ pozdravil ho Kit zmateně. „Hele, byla tu tedka taková holka? Z prváku?“

„Co? Jo, jo. Holka. No... byla.“

„A co tady chtěla?“ Hned jak se zeptal, uvědomil si, že to možná znělo trochu zvláštně. „Teda chci říct – nesháněla třeba mě? Nebo... nechtěla něco divnýho?“ Ivan mu věnoval pobavené ušklíbnutí. „Myslíš, že každá holka musí shánět jenom tebe?“

„Ale ne, ne, tak jsem to nemyslel. Jenom prostě...“

„Hej, klid, simtě. Chtěla někoho vyzpovídat do třídních novin.“ Kitovi se to pořád zdálo zvláštní, ale nechtěl vypadat, jako že je Luckou posedlý. Což nebyl. Jen mu to přišlo jako podezřelá náhoda.

„A říkala, proč si vybrala zrovna tebe?“

„Kvůli tomu, že bydlím s tebou?“ navrhl Ivan nevinně a zasmál se. „Protože maturuju z bižule, nejspíš. Dělají něco jako seriál, aby se lidi z prváku mohli začít rozhodovat, co si vyberou volitelnýho, nebo co. Třeba na tebe taky dojde... ačkoli o dějiny umění bude podle mě tak marginální zájem, že se jim na to ani nevyplatí dělat zvláštní díl.“

„Marginální,“ potrásl Kit hlavou, „kam na to chodíš?“

Nicméně když za týden v jídelně nenápadně nakoukl do nejnovějšího vydání Prvního zvonění a doopravdy v něm našel rozhovor s Ivanem o přednostech maturity z biologie, pustil to z hlavy.

Přiblížil se konec října, deštivé počasí a všeobecné strašení čtvrtletními písemkami. Kit to poslední použil jako výmluvu, proč nejedít na víkend domů, i když už tam nebyl víc jak měsíc. Původně měl sice v plánu jet, ale pak se ukázalo, že Ondru s Bárou nejspíš ještě nepřešly pokusy šťourat se v jeho osobním životě, a na to fakt neměl náladu.

Ondra většinou psal o tom, co je u nich nového, jak se chystají na sezonu nebo kde zase Bára odřela auto, ale tentokrát, když se Kit v pátek vrátil z vyučování a ze zvyku zkontroloval mobil, našel zprávu z jiného soudku:

Hele, nechci nějak prudit, ale pořád nic?
Ty víš s kým.

Kit protočil oči. Pomyslel na to, jak by Daniela, s jeho potterovskou výzdobou v pokoji, určitě pobavilo, že o něm někdo mluví jako ty-víš-o-kom. Nelogicky se na Ondru naštal za tu připomínku.

Nic.

Vůbec nic?

Vůbec. O co ti jde?

O nic. Jenom se ptám.

Kit zavrtěl hlavou, vypnul zvonění a uklidil mobil zpátky pod skicák do šuplíku ve stole. Radši ho zbytečně nikam nenosil, jeden nikdy neví. Zajímalo by ho, co zas Ondrovi přeletělo přes nos. Každopádně se mu nechtělo čelit tomu celý víkend, ať to bylo cokoli.

Kromě toho měl víc než dost práce s přípravou portfolia. Ještě pořád mu chybělo sedm výtvorů. Na stole mu ležela poměrně odvážně pojatá ilustrace k *Obrazu Doriana Graye* a měl jen matnou představu o tom, do čeho se pustí dál. Bavilo by ho kreslit komiks, ale než ztrácet vzácný čas vymýšlením scénáře, radši tu myšlenku zavrhl. Ještě o prázdninách se na to těšil. Ty budeš vymýšlet příběh, říkal Danielovi, já budu kreslit, a proslavíme se po celém světě! Rezignovaně odstrčil nedokončenou scénu z Doriana a vytáhl čistý papír. Koneckonců jeden nebo dva portréty v portfoliu ničemu neuškodí.

„Hele, kdo je Daniel?“ ozvalo se mu zničehonic za zády.

Byl natolik ponořený do práce, že sebou při tom zvuku trhl a na papíře se objevila čára, kterou rozhodně neplánoval.

Díky ní Danielovo ucho získalo lehký náznak elfské špičky. Hned začal hledat gumu, a teprve opožděně mu došlo, že otázka měla kromě zvuku i nějaký ten obsah.

„Co?“ obrátil se k Ivanovi.

Ten ležel na svojí posteli uprostřed záplavy lichých ponožek, které tam nechal ráno po zuřivém hledání libovolných dvou, co by aspoň náznakem šly do páru. Jedno sluchátko měl vytažené z ucha – obě dvě mimo vyučování nevyndával snad nikdy – a pozoroval Kita s mírnou zvědavostí.

„Že by mě zajímalo, kdo je ten Daniel, co o něm pořád tak mluvíš. Chtěl jsem se zeptat už ráno, ale pak jsem zaspal, a ty ponožky, no... nějak jsem to nestih.“

Kit se zarazil a honem si začal přehrávat v paměti obsah jejich obvyklých rozhovorů. V poslední době se, pravda, tu a tam dostali i k osobnějším tématům, než byly maturitní otázky, ale většinou se jejich rozmluvy točily spíš kolem Ivana. Kit se dozvěděl o jeho přítelkyni Laimě, která žila v Lotyšsku a do Česka na jaře přijela na půlroční dobrovolnický pobyt. Taky zjistil, že se za ní Ivan chystá na prázdniny a doufá, že se mu během vysoké povede do Rigy odjet na Erasmus na celý rok. Kromě toho si vyslechl i důvody, proč je Laima nejhezčí, nejchytřejší, nejvtipnější a nejpohodovější holka pod sluncem. Ale že by on sám mluvil o Danielovi? A ještě k tomu pořád? To by znamenalo, že absolutně neví, co dělá. Což ho mírně znepokojilo.

„Co tím myslíš?“ odrazil tedy Ivanovu otázku svou vlastní.

„Daniel, Dani, co já vím,“ upřesnil to Ivan s pokrčením ramen

„Nemluvím o něm,“ zamračil se Kit. Tohle už bylo vážně divné.

„Kdes to vzal?“

„Ale mluvíš, a jak. Noc co noc.“

Kit ucítil, jak mu do tváře stoupá horko. Mluví ze spaní? To snad ne! Co asi mohl napovídat? Nemohl se honem rozhodnout, co je horší – jestli to, že Ivana budí, nebo že nevědomky prozrazuje ze svého soukromí kdovíco.

„Netvař se tak,“ zasmál se Ivan. „Prakticky tomu není rozumět. Hrozně mumláš. Ale to jméno se opakuje, tak mě to zaujalo.“

Kit si napůl oddechl. „Promiň, nechtěl jsem tě rušit. Kdyžtak po mně příště něco hod.“

„Nerušíš,“ mávl Ivan rukou. „Mě to nebudí. Ale když jdu spát pozdě, nebo se vzbudím sám, každou chvíli tě slyším brebentit. Takže kdo ti tak kazí spaní, hm? Třeba bys vypadal víc odpočatě, kdyby to nedělal.“

Chtěl ho odbýt, že nikdo, ale nějak mu to nešlo přes pusy.

Daniel přece nebyl nikdo.

„Někdo, koho jsem znal dřív,“ odpověděl nakonec.

Ivan si ho zamyšleně prohlížel a chvíli se zdálo, že ještě něco dodá, ale nakonec si zastrčil druhé sluchátko do ucha, neklamně znamení toho, že konverzace skončila. Kit se o tom stejně zvlášť netoužil bavit, a tak se obrátil zpátky ke stolu, popadl gumu a začal puntičkářsky opravovat Danielovo elfské ucho.

Daniel

14. KAPITOLA *začátek listopadu*

Čtvrtky byly vždycky těžké. Nejdelší vyučování z celého týdne a vidina páteční praxe místo odpočinku. Daniel v metru málem usnul ve stoje. Naštěstí ho pak z Dejvické čekala ještě čtvrt hodinová procházka, takže se zčásti probral, než došel domů. Dnes bude muset vydržet vzhůru o něco déle než obvykle, navzdory tomu, že měl za sebou další dlouhý den. Dva semináře na právnické, zřímskéhoprávaazprávníchdějin,anapedagogicképřednáškuzteorie grafů. Ještě že na právnické nebyla povinná docházka na přednášky, a dokonce i některé semináře se daly s trochou šikovnosti vynechat.

Jinak už by dva rozvrhy nejspíš skloubit nedovedl. I přesto musel tři ze čtyř „školních“ dní minimálně jednou přebíhat mezi oběma fakultami. Jedině tak se mu podařilo vyhnout se v pátek všem povinným hodinám, aby mohl pokračovat s praxí v otcově firmě. Stálo ho hodně přemlouvání, než otec souhlasil s jediným dnem; původně trval na dvou.

Daniel měl ale stejně podezření, že objem práce mu oproti plánu nijak nesnížil, a tak nebylo výjimkou, že se v kanceláři musel o pátečních večerech zdržovat do pozdních hodin.

O nějakých pauzách na oběd si mohl nechat zdát konečně lehne. Usínal teď skoro okamžitě, sotva se jeho hlava dotkla polštáře. Nespavost se ale nevzdávala, jen si našla jinou formu.

Budil se pravidelně kolem druhé či třetí ráno a znovu se mu dařilo usnout často až nedlouho předtím, než musel znovu vstávat. Tenhle šílený maraton trval už něco přes měsíc a Daniel si nebyl jistý, jak dlouho to ještě vydrží.

Neměl ale odvalu nechat studia práv, byl si jist, že by se to otec hned dozvěděl. A zatím se ještě zuby nehty bránil tomu, že by vzdal druhou školu.

I když k čemu mu bude dobrá v tomhle novém životě, to netušil. Snad že představovala poslední spojnicí s tím starým, tím, v němž byl Cristian. Když už nic, alespoň se zdálo, že otec je spokojený. Ne snad, že by neměl k Danielovi výhrady, ať už k jeho práci, vzhledu nebo chování. Ale šlo jen o obvyklý rejstřík výčitek a zklamání povzdechů, nic mimořádného. Až donedávna, kdy otec u páteční večere zčistajasna prohlásil: „Měl by sis najít přítelkyni.“

Danielovi v tu chvíli málem zaskočilo. Co má zase tohle znamenat? „Já nemám moc čas se seznamovat,“ odpověděl opatrně, jakmile se trochu vzpamatoval. „To nevadí. Příští čtvrtek přijde na večeri Magda.“

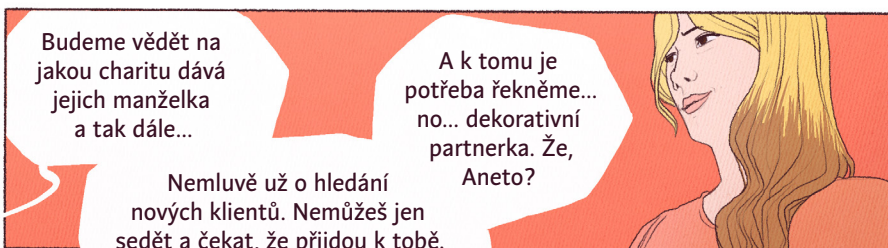
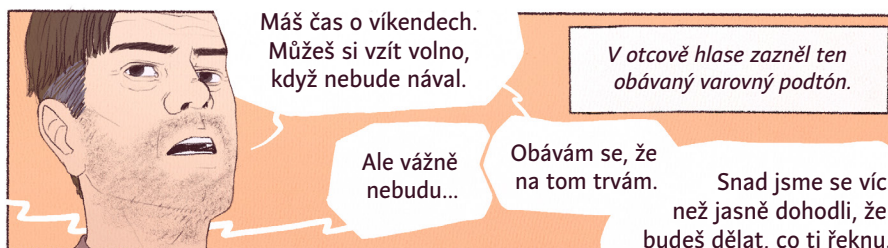
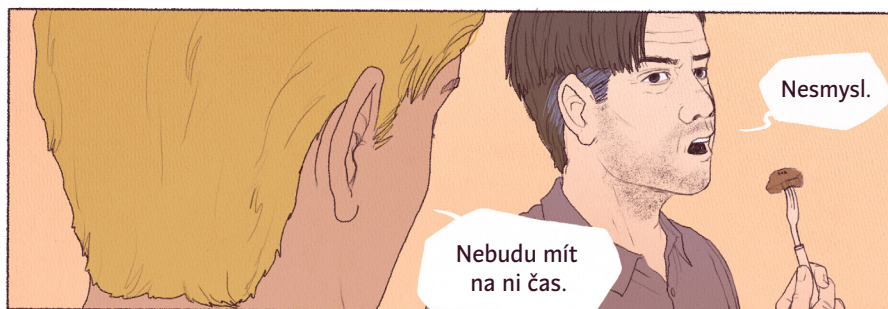
„Magda?“

„Loukotková, z kanceláře,“ objasnil otec netrpělivě.

„Ale – ale proč?“

„Je moc šikovná. A nevypadá zle.“ Matka se vlačně usmála a přikývla. „Měl by ses vídat s děvčaty i jinde než v práci nebo ve škole.“

Daniel měl pocit, že se ocitl v nějakém absurdním snu. „Ale já nehledám přítelkyni! Vždyť –“ Zarazil se včas, aby nevyhrkl ten první, evidentní důvod. Mezi únavou Večer se zvládl jen najíst a už se nemohl dočkat, až si zpomalenými myšlenkami se mu jen ztěžka hledaly argumenty, které by mohl vyslovit nahlas.

Matka se zdržela se odpovědi, jak se na dekorativní partnerku sluší a patří. Daniel ale stejně pořádně neposlouchal.

Všechno, co přišlo po snad jsme se dohodli už vypustil jako bezpředmětné. Další podmínka, kterou musí splnit, na podrobnostech nesejde.

A tak teď, ve čtvrtek večer, byla Magda na cestě k nim. Její společnost mu nebyla nijak zvlášť příjemná, i když to od něj možná nebylo fér. Koneckonců v práci mu ze začátku pomáhala, kdykoli si s něčím nevěděl rady, a vždycky na něj byla milá. Jenomže si brzy uvědomil, že na oplátku za každou drobnou pomoc se nerozpakuje nenápadně zařídit, aby za ni zaplatil oběd. Zprvu se několikrát vymluvila na zapomenutou peněženku a později už zřejmě začala brát tohle uspořádání jako samozřejmost. Daniel si byl skoro jistý, že to byl jeden z důvodů, proč přijala dnešní pozvání.

Kromě toho by s ní pochopitelně nechtěl chodit, ani kdyby měla srdce ze zlata jako Matka Tereza. Ovšem takové úvahy byly naprosto zbytečné. Jeho život mu nepatřil, a jestli musí mít normální člověk přítelkyni, nedá se s tím nic dělat.

Jakmile si v předsíni sundal kabát a setřásl podzimní chlad, padla na něj drtivá únava. Nejraději by si šel lehnout bez večere. Ale to nebylo vhodné ani za normálních okolností, natož dnes.

„K večeři se asi budeš chtít převléknout,“ uvítal ho otec. Daniel mechanicky přikývl a šel se osprchovat. Vlažná voda ho aspoň na čas probudila. Přinejmenším natolik, aby si vybral vhodné oblečení – méně formální, ale rozhodně nic sportovního, to už věděl i bez optání – a tu a tam přispěl ke konverzaci u večere. Což bylo obtížné, když měl jazyk jako zdřevěnělý nervozitou. Jak má proboha zařídit, aby s ním Magda chtěla trávit čas mimo práci? A pokud chtít nebude, otec jistě řekne, že Daniel neplní svou část dohody a že je to jeho vina, protože koneckonců všechno byla jeho vina.

Měl se víc snažit. Chovat se jako normální člověk. Jako jeho syn. Naštěstí pro něj se otec skoro celou dobu bavil s Magdou o práci. Té to podle všeho vyhovovalo, i když neopomněla pochválit matce večeři a vkusně zařízený dům.

„Díky za příjemnou společnost, Magdo,“ zasmál se otec, když matka sklízela ze stolu. Dokázal být okouzlující, když chtěl. „Kdybych věděl, jak milá návštěva jste, byl bych vás pozval už dávno. Ale teď mě omluvte, musím si vyřídit pár telefonátů.“

Jakmile s Magdou osaměli, zvědavě se po něm podívala.

„Tak povídej.“

„A... o čem?“ Magda ztišila hlas. „Ale tak se nedělej. Tohle přece nebylo úplně běžný, nebo jo?“

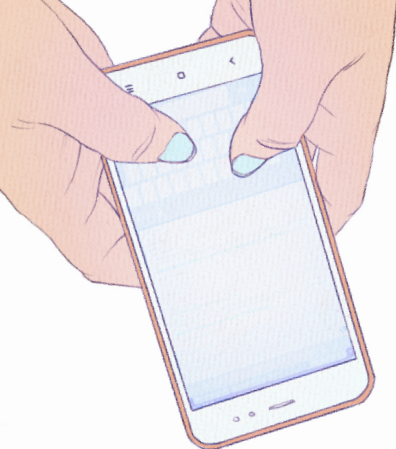
Daniel rádo by nedbale pokrčil rameny a mezitím zoufale přemýšlel, co by asi tak měl říct dívce, kterou by chtěl získat za přítelkyni. „Otec má o tobě vysoké mínění,“ prohlásil nakonec, protože na žádná romantická prohlášení se necítil. „Možná, ale pořád jsem jen studentka. Partneři advokátních kanceláří nezvou studenty na večere k sobě domů. Takže co je za tím, hm? Nějaká skrytá kamera?“

Tohle zatím vůbec nešlo, jak mělo. A určitě to bude jeho chyba. Musí se zkrátka víc snažit. „Vůbec ne! Prostě jenom... nechtěla bys někdy... někam jít? Se mnou. Třeba.“ Magda zamrkala a pátravě se rozhlédla. „Rozhodně skrytá kamera.“

„Žádná kamera! Myslím to vážně.“

Chvilí ho upřeně sledovala, až z toho začal být nervózní. Pak si olízla rty, zastrčila si pramen vlasů za ucho a ještě pár vteřin v tom sledování pokračovala. Nakonec se usmála. „Víš co? Tak jo. Bezva nápad! A vím i kam.“

Daniel si vydechl. Nebude muset vysvětlovat, proč s ním Magda nechce mít nic společného. Nebo poslouchat výčet důvodů, které k tomu podle otce vedly. „Perfektní. A kam tedy?“

„Vydrž,“ vytáhla telefon a soustředěně začala datlovat.

„Hned ti to povím.“

Daniel čekal, než odložila mobil na stůl. „Zítra večer do Rudolfinu na koncert smyčcového kvarteta. Vyhovuje?“

Daniel překvapeně zamrkal. Nečekal, že by byla takovou milovnicí vážné hudby. „Naprosto. Mám tě někde vyzvednout?“

„Sejdeme se tam. Poslala jsem ti odkaz na lístky, koupíš je, vid? Bude to paráda!“ Mírně ho mátl, že byla najednou tak nadšená, ale nic nenamítal. Ulevilo se mu, že zvládl splnit zadaný úkol. A že snad brzy bude moci jít do postele. „Tak domluveno.“

Přemýšlel, co by měl říct dál, ale předešla ho. „Sedíš se tu moc příjemně, ale už bych měla jít. Zavolaš mi taxi? A budeš zlatíčko a rovnou ho zaplatíš? Nemám u sebe moc peněz.“

Pochopitelně, ušklíbl se v duchu. Vstal a natáhl se po telefonu právě včas, aby spatřil matku, jak ucouvla do kuchyně. Když se s Magdou loučil, naklonila se k němu a letmo ho políbila na tvář. „Neboj. Bude to fajn,“ zašeptala přitom. Než se zmohl na odpověď, otočila se a vyběhla na ulici.

* * *

V pátek večer stál před pískovcově žlutou budovou, sochu Antonína Dvořáka za zády, a sledoval hemžení nedočkavých návštěvníků. Přemýšlel, jak zabránit tomu, aby usnul uprostřed koncertu. Vtom ucítil na rameni dotek a na poslední chvíli se ovládl, aby nenadskočil.

„Tady jsi. Můžeme?“

Magda měla temně červený kabát, vlasy vyčesané nahoru a na obličej víc šminek, než byl zvyklý. „Moc ti to sluší.“

„Děkuju,“ rozzářila se a zahákla mu ruku za loket.

„Taky nejsi k zahození.“

„Asi bych ti měl říct,“ naklonil se k ní, když se proplétali davem po schodišti ke vchodu, „že se v hudbě moc nevyznám.“

„To je super,“ zazubila se způsobem, který se k jejímu vyšperkovanému vzhledu vůbec nehodil, pustila jeho paži a místo toho ho popadla normálně za ruku.

„Já taky ne. Poběž!“

Než se Daniel stačil zeptat, kam má běžet, rozběhla se sama a jemu nezbylo, než ji následovat. Přímou skrz chumel lidí vrchem první části schodiště a za roh k řece. Tam se zastavili a Magda se rozhlédla.

Daniel si pomyslel, že celá tahle schůzka je jen nějaký vtip. Nevěděl, jak to doma vysvětlí. Možná se bude muset pár hodin někde potulovat... ale nesmysl, stejně by to neutajil. Začínal si zoufat. Jak teď splní, co mu otec uložil? Nemůže přece Cristianovi způsobit tolik problémů jen kvůli vlastní neschopnosti! „Co se děje?“

„Unáším tě,“ odpověděla s vážným výrazem, ale shodila to letmým úsměvem. „Máš s sebou nějaký peníze?“ Pohmatem se ujistil, že má v kapse peněženku, a přikývl.

„Bezva. Tak pojd'. Napřed jít, pak mluvit. Mrznu.“

Prošli kus po nábřeží, proplekli se několika uličkami a skončili v jakémsi hlučném sklepním podniku, kde bylo cítit pivo a tuk na smažení a kde byli zdaleka nejlépe oblečenou dvojicí hostů. Usadili se v rohu. Magda si vytáhla z vlasů skřípec, zatřásla hlavou a vydechla.

„Uf. Neskutečně mě rozčiluje mít něco ve vlasech.“

Daniel pořád ještě nepobíral, co se tu odehrává.

A asi to na něm bylo vidět, protože dodala: „No, nekoukej tak. Chci s tebou mluvit, ale tvoje máma nás včera skoro celou dobu poslouchala. Mám dojem, že tenhle pajzl by jí asi nepřišel jako vhodný místo na rande.“ To musel Daniel uznat, ale moc světla mu to do celé věci nevneslo.

Sympatická baculatá servírka si přišla pro objenávku, Magda si bez ptaní řekla o lahev bílého vína a pohodlně se opřela.

„Tak vykládej.“

„Já – promiň? A co mám vykládat?“

„Tak je naprosto evidentní, že v nejmenším nestojíš o to, zvát mě na rande.“ Zvedla ruku, aby ho umlčela, jen co se nadechl k protestu.

„Hele, nehádej se. Tohleto poznám. Takže buď někoho máš, nebo nemáš zájem. Což není problém, nechápej mě špatně. Spíš je zvláštní, proč to tak tutláš před vašima.“

„Já nic...“

„Dokonce tak moc, že mě doopravdy zoufale – a doopravdy nešikovně, musím dodat, ale tak jako roztomile nešikovně, takže v pohodě – na to rande fakt pozveš. Takže co je za tím?“

Daniel v duchu zapátral po nejvhodnější odpovědi. Rozhodně ji nechtěl urazit. A nejen proto, že by se to nelíbilo jeho otci.

Naklonila se k němu.

„No tak. Tady vaši neposlouchají. Vlastně silně pochybuju, že by sem kdokoli z jejich kruhů vůbec strčil nos. Normálně bych sem nešla ani sama, je to děs.“

Daniel přejížděl očima po mapách ze skvrn na ubruse a nemohl se rozhodnout. Co když je to nějaký otcův trik? Něco jako zkouška?

Ale Magda nevypadala, že by to hrála.

A kromě toho se zdálo, že doteď stejně nebyl na nijak zvlášť dobré cestě k tomu, aby se stala jeho přítelkyní.

Servírka donesla víno, oběma jim nalila a poskytla mu tak ještě chvílku na přemýšlení.

„Máš pravdu,“ připustil opatrně, když obsluha odešla.

„Nebyl to tak úplně můj nápad. Nezlob se.“

„Já se nezlobím,“ opravila ho.

„Já jsem ukrutně zvědavá. Tak na záhady,“ pozvedla skleničku.

Daniel si s ní cinkl, ale najednou ho přešla chuť se napít. Na záhady. Záhada mého života... A vlastně ne, naopak. Najednou dostal chuť se napít. Vypil polovinu naráz. Víno chutnalo příšerně, ale nějak se mu zdálo, že to k tomu všemu patří.

Magda se překvapeně zasmála. „No páni, tady má někdo žízeň. Tak proč jsi teda chtěl, abychom si spolu vyrazili? Když jsi vlastně nechtěl?“

„Já... vlastně otec chtěl, abych... pořád jenom nepracoval nebo se neučil. Dělá si o mě starosti. Asi by byl klidnější, kdyby věděl, že někoho mám.“

Bylo to nejbliž pravdě, a přitom pořád přijatelné.

Podezíravě si ho přeměřila. „... A to je všechno? Nechtěl jsi, aby si dělal starosti? Já ti nevím, ale podle mě jsi vypadal spíš jako někdo, komu setnou hlavu, když si do tří dnů nenajde holku.“

Tak trochu, pomyslel si se stopou hysterie. Už zase nestíhal sledovat, po jaké spirále se jeho život řítí.

„Byl jsem jenom nervózní. Prostě tyhle věci moc neumím.“

„To je vidět,“ přikývla tak věcně, že to ani nevypadalo jako urážka, a usmála se. „Tak jo.“

„Co, tak jo?“

„Tak jo, budu s tebou chodit.“

Daniel se zarazil. Asi by teď měl mít radost. Nejspíš i říct něco... hezkého. V hlavě měl ale dočista vymeteno a chtělo se mu spát. Hodil do sebe zbytek sklenice.

Teď váhám,
jestli bych se
neměla urazit.

Promiň. Já to
tak nemyslel.

*V duchu si vynadal.
Co když si to rozmyslí?*

Hele, hlavně klid.
Vaši chtějí, abys měl
holku, já se zase nebráním
si takhle občas vyjít.

Nebo dostat
dáreček.

Řeknu ti to na
rovinu. Já mám peníze ráda.
Tvůj táta přece nebude proti
dát ti tu a tam menší
kapesný pro svou holku,
nebo jo?

A co když si to nerozmyslí, kontrovala ta racionální část uštěpač-ně, *co s ní budeš prosímtě dělat?* Daniel si pomyslel, že by ho její pragmatický přístup měl odpuzovat, ale ve skutečnosti ho uklidnil. Bude to jen rozumný obchod. Všichni budou spokojení.

„To by asi mohlo fungovat,“ vykoktal.

„Bezva. A mimochodem, tobě vážně neuškodí si sem tam krapet odpočinout, v tom mají vaši pravdu. Za těch pár měsíců, co tě znám, vypadáš čím dál hůř. Teda, z čistě estetickýho hlediska vlastně ani ne,“ opravila se zamyšleně.

„To vypadáš naopak dost dobře, když má člověk rád tyhle emo upíří typy. Ale přiznejme si to, upíři nejsou zrovna reklamou na zdravěj životní styl.“

Pak nabídla, že mu dolije víno, ale odmítl. Netoužil trávit v její společnosti víc času, než bude bezpodmínečně nutné.

Kromě toho ve chvíli, kdy souhlasila se vztahem, a dokonce jen předstíraným, tolik se mu ulevilo a současně na něj padla taková únava, že netoužil po ničem jiném než po spánku. Vlastně neměl daleko k tomu, aby usnul přímo v hospodě, s hlavou opřenou o stůl, a tak raději zaplatil a zavolal taxi.

Když se vrátil domů, mohl se pochlubit domluvenou návštěvou kina s Magdou v neděli.

Otec vypadal spokojeně. Poplácal ho po rameni a poznamenal něco o bezpečném sexu. Daniel už neměl sílu ani na sprchu. Jen se svlékl, zalezl do postele a okamžitě usnul.

15. KAPITOLA
*neděle 26. listopadu
a pondělí 27. listopadu*

Skrz zatažené závěsy v pokoji pronikalo jen slabé světlo. Kit netušil, jestli venku svítá, nebo se smráká. Anebo možná přece jen nastává konec světa, protože se všechno točilo a chvělo. Nijak zvlášť by ho to nepřekvapilo. Stejně nikdy doopravdy nepochopil, jak svět může pokračovat, když už ho Daniel nechce nikdy vidět ani slyšet.

Zpoza pootevřených dveří slyšel mámin tlumený hlas. „Už zase spí, byla jsem tam před chvílí.“

„Vážně je to normální?“ ozvala se v odpověď Clara.

„Petrova máma nic podobného nezažila.“

„Říkali, že je to možnost. Každý to nejspíš snáší jinak.“

Správně, pomyslel si Kit. Každý to snáší jinak. Někdo má pocit, že je konec světa, a někdo si obědvá s rodinkou a je mu to totálně ukradené. Před očima se mu objevil obraz Daniela sedícího s rodiči na terase svého domu, jenomže tentokrát se Daniel obrátil a podíval se přímo na Kita. Už tě nikdy nechci vidět, řekl mu s tím nejmiřejším úsměvem. A pak začal šednout, od konečků prstů pořád dál a dál, až se změnil v kamennou sochu.

„Přestaň!“ chtěl vykřiknout Kit, ale z úst mu vyšlo jen zachrapnění. Točila se mu hlava a tepalo mu v ní bolelo.

Vzápětí zaslechl blížící se kroky a vešla máma. Tvářila se ustaraně a trochu se rozplývala, jako obraz, který se v létě zrcadlí ve žhavém vzduchu nad asfaltem. „Ty nespíš? Jak je ti, mi cílo? Je to lepší?“

Kit opatrně zavrtěl hlavou. Nikdy už to nebude lepší. Zkusil jí to vysvětlit: „Dani... je socha.“

„Pojď, dám ti další léky,“ odpověděla a sklonila se k němu.

Její obrysy se zachvěly a najednou z ní byl Daniel, ten druhý, celý z kamene. Sklonil se níž, a ještě, až Kita políbil svými kamennými rty, ale nebyly chladné, jak čekal, naopak žhnuly jako rozpálená plotna. Kit pocítil ostrou bolest, vnímal ji skoro jako hmotnou věc, která mu vyplňovala celá ústa. Hned nato ji aspoň zčásti uhasila hustá nasládlá tekutina, která mu sklouzla do hrdla. Chutnala jako jahodová žvýkačka. Instinktivně polkl.

„Udělej... to znova. Já... to vydržím,“ zaškemral nezřetelně. Jestli ho Daniel nedovede líbat bez vši té bolesti, asi to tak musí být. „Ššš, spinkej. Brzy to bude lepší. Máš horečku, ale to se prý někdy stává. Jestli se to nespraví do rána, zajedeme k doktorovi, dobře?“

„Není to dobře.“ Jak by se to mohlo zlepšit do rána, když nestačily tři měsíce? Nebyl však dost při smyslech, aby se s Danielem hádal. Nebo s mámou. Nebyl si jistý, s kterým z nich teď vlastně mluví. Kdosi ho pohladil po čele a kroky se vzdálily.

„Jdu zavolat do školy. Kdybych věděla, co z toho bude, tak ho snad radši nechám chodit bez zubu,“ zaslechl ještě mámin povzdech odněkud zdálky. Nechápal souvislost a zdálo se mu, že je to nějaká hádanka, kterou by měl umět uhodnout.

Až se trochu prospí.

Měl dojem, že se ještě několikrát probudil do úplné tmy, a jednou mu snad máma zpívala ukolébavku. Ale nevěděl to určitě. Možná se mu všechno jenom zdálo, stejně jako to, že Daniel vlezl oknem do jeho pokoje a proměnil mu postel ve vanu plnou ledové vody. Musíš se trochu zchladit, řekl při tom, ale oči držel zavřené.

Kit ho prosil, aby je otevřel, ale on smutně zavrtěl hlavou. Nechci tě už vidět, pamatuješ?

Každopádně když se doopravdy vzbudil, bylo už zase světlo a na lehátku u postele spala máma. Cítil se zesláblý a v puse mu škubalo. Opatrně si přejel jazykem po zubech, sykl bolestí a vzpomněl si. V pátek jel přece s mámou do Prahy na tu zubní kliniku. Doktor vysvětloval a ukazoval na obrázcích, jak mu zapustí do kosti kus titanu, na který se za šest neděl nasadí keramická korunka. A přesně to pak udělal. Vůbec to nebolelo. Ale zato teď...

Odkopl peřinu, aby vstal a mohl se podívat do zrcadla.

„Jsi vzhůru?“ broukla máma rozespale, ale vmžiku byla u něj.

„Je ti líp?“

„Netuším, jak mi bylo, takže nevím.“

S úlevou se usmála a položila mu ruku na čelo. „V tom případě ti můžu říct, že je. Včera jsi tu blouznil v horečce.“

„To si moc nepamatuju, takže to možná bylo lepší než teď. Docela to bolí,“ přiznal.

„Dám ti ibalgin. Volala jsem pro jistotu hned ráno na tu kliniku, ale prý si mám dělat starosti, až kdyby to dneska nepřešlo. Ted už by to mělo být čím dál lepší.“

„Hned ráno? A teď je kolik?“

„Jedna odpoledne.“

Kit vykulil oči. „A škola?“

„To neřeš. Omluvila jsem tě minimálně do zítřka a pak se uvidí.
Kam se štracháš?“

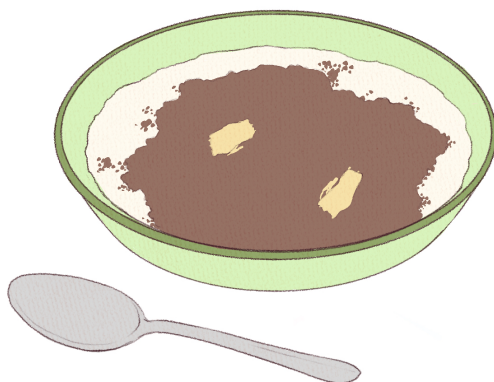
„Jenom do koupelny,“ mátožně se pokoušel vstát.

„Ukaž, pomůžu ti.“ Opřel se o ni jako opilec a nechal se doprovodit. „Tady už to zvládnou.“

„Kdyby něco, křič. Máš hlad?“

„Jako vlk. Ale trochu se bojím jíst.“

Na to byla očividně připravená. „Udělám ti krupicovou kaši.
A jestli se budeš tvářit takhle otráveně, budu se extra snažit, aby
v ní byly cucky. Na pizzu si holt budeš muset počkat.“

Daniel

16. KAPITOLA
středa 29. listopadu

Šílený kolotoč pokračoval – v týdnu škola a práce, po večerech či o víkendech předstírané a občas i skutečné schůzky s Magdou – a Daniel začínal mít pocit, že se život kolem něj míhá jako šmouhy za okny vlaku. Za týden měl první předtermín. Snažil se po večerech učit, ale ve skutečnosti spíš usínal nad knihami. Čím byl unavenější, tím větší měl strach, že přestane stíhat, že selže ve své snaze chovat se jako normální člověk, že nedokáže dostát všem podmínkám a požadavkům. A z tohohle strachu vyrůstal druhý, tmavý a lepkavý jako bahno, že pak otec splní svoje výhrůžky. Ten druhý strach ho budil ze spaní a nedovoloval mu znovu usnout, držel ho po nocích ve svém dusivém objetí a smáčel ho potem, a tak byl Daniel ještě unavenější... začarovaný kruh bez vyhlídky na konec.

Taky začal mít potíže s pamětí. Občas si nemohl vzpomenout ani na to, co se stalo před hodinou. Jindy mu zase uprostřed věty vypadlo slovo a on nevěděl, jak dál. Tu a tam se dokonce přistihl, že si nedokáže vybavit Cristianův obličej. Dokázal by ho popsat – jaké má oči, jaké vlasy –, ale když si chtěl jeho tvář představit, vidět ji, nešlo to. Přemýšlel, jestli je to součást zapomínání. Pokud

ano, byl zklamaný. Čekal by, že opravdové zapomínání odlomí osten té bolesti, kterou cítil, kdykoli na něj pomyslel. Když už se to nedalo vydržet, vyndal z tajné skrýše Cristianův výkres. Byl maličk pomuchlaný a měl zohýbané růžky. Díval se na něj, vzpomínal na ten den a bylo mu mnohem líp, ale současně taky mnohem hůř.

Momentálně ale o Cristianovi raději nepřemýšlel; teď ho čekala jeho přítelkyně. Rande s Magdou probíhalo nejčastěji tak, že se sešli na místě, které vybrala, třeba v restauraci nebo před kinem, a teprve tam mu oznámila, jestli doopravdy stráví čas pohromadě, nebo má vlastní program. Někdy spolu povečeřeli, ale častěji si prostě jen vzala peníze – stejně ti to platí táta, ne? – a odešla na schůzku s kamarádkami nebo třeba nakupovat další vybavení do toho svého bytu, o kterém pořád mluvila.

Pokaždé přijela sama a nikdy nechtěla doprovodit domů, spokojila se jen s tím, že jí Daniel zaplatil taxi. Považoval to za zvláštní, ale nijak mu to nevadilo. Byl rád, že našli uspořádání, které víceméně vyhovovalo jim oběma.

Dnes byl evidentně jeden z těch dnů, kdy se rozhodla dát přednost Danielově společnosti.

„Najíme se?“ zeptala se místo pozdravu, když vklouzla na protější židli v útulné italské restauraci. „Měla jsem se sejít s kámoškou, ale odvolali ji na focení nějakýho kalendáře.“

„Klidně,“ odpověděl Daniel. Bylo mu jedno, jestli tu posedí sám, než nastane čas vrátit se domů, nebo tu s ním bude ještě Magda. Stejně zpravidla mluvila sama a od něj velký příspěvek do konverzace neočekávala.

Neměl hlad, a tak zůstal u polévky. Zato Magda si objednala předkrm i hlavní chod, a jak ji znal, určitě to završí dezertem.

„No a jak jde škola?“ zeptala se ve vzácné pauze mezi jídlem.

„Dobře.“ Nechtělo se mu to moc rozvádět.

Samozřejmě, že dobře, když ještě nezačalo zkouškové.

Měl v plánu se přihlásit na dva předtermíny, ale i tak netušil, jak všechno stihne. Raději se pokusil odvést rozhovor k tématům, u kterých si vystačí s rolí posluchače: „A jak pokračuje zařizování bytu?“

Magdě se rozsvítily oči. „Parádně! Zrovna včera jsem natrefila na internetovou aukci o perfektní koberec, je skoro úplně stejný, jako má Angelina Jolie! Počkej, ukážu ti fotku.“

Vytáhla telefon a začala se rozplývat nejen nad kobercem, ale i nad prapodivně pokrouceným lustrem, mramorovou krbovou římsou a koupelnovými doplňky.

Daniel v tom všem nic tak úchvatného neviděl a lustr se mu po pravdě zdál skoro odpudivý, ale každý má zkrátka jiný vkus. Konec konců jde o její byt.

„No a v létě pojedu na Krétu,“ brebentila dál, když vyčerpala téma bytového designu. „Byls tam někdy?“

„Kdysi dávno. Když jsem ještě chodil do školky. Trochu mi ty různé země splývají,“ přiznal Daniel. Z většiny prázdninových destinací, které s rodiči do skončení základní školy navštívil, znal jen hotely s bazénem, případně s přilehlou pláží, a pak letiště. Vždycky se museli zdržovat v místech, kde se otec mohl podle potřeby věnovat práci.

Magda se zatvářila zvláště, snad dotčeně, ale ten výraz zmizel dřív, než ho stihl rozluštit.

„Upřímně... po všech těch dovolených v Thajsku nebo na Bali jsem si řekla, že by bylo fajn poznat taky něco, co je trochu blíž,“ zasmála se. „Kulturní dědictví a tak, chápeš.“

„V Thajsku to bylo fajn. Pamatuju si, že se mi líbili sloni. Jednoho jsem tam dokonce krmil, rovnou v Bangkoku na ulici. Chtěl jsem se na něm svézt, ale spěchali jsme.“

„No jo... sloni na ulici! To je věc, co?“ odpověděla Magda trochu nepřítomně, ale to už přinesli dezert, a tak ještě něco nesrozumitelného zamumlala a pustila se do jídla.

„Tak díky za večeři, už budu muset jít,“ prohlásila jako obvykle hned, jakmile dojedla tiramisu.

Daniel poprosil obsluhu, aby zavolala taxi, dal Magdě peníze na cestu a sám se vydal k domovu.

Celá situace mu připomínala něco jako dohodnuté manželství, zasazené do moderní doby. Neměli absolutně nic společného, přesto je okolnosti svedly dohromady, jeho ve snaze zavděčit se rodičům a ji z touhy po snadném přivýdělků. Sedělo to prakticky dokonale. Ještě že se nemuseli doopravdy brát.

Zatím, poznamenala škodolibě ta nesnesitelná část. Zatím s ní máš jenom chodit. Třeba časem dojde i na tu svatbu.

Nesmysl, odsekl Daniel v duchu a podvědomě přidal do kroku, jako by tím snad mohl utéci myšlenkám o tom, jaké další plány pro něj může mít otec v záloze. Ale tohle jednou skončí, umiňoval si. Jednou se tomu všemu postaví. Jen to jednou se zatím zdálo hodně vzdálené, skoro v nedohlednu. Teď musí počkat, až bude Cristian v bezpečí před otcovými výhrůžkami, a pak se uvidí. Snad. Pokud v té době bude mít ještě aspoň zbytek vůle, kterou by mohl k tak nepředstavitelnému kroku použít.

Daniel

17. KAPITOLA
sobota 9. prosince

Dnes před obědem přijela Magda k nim domů. Otec rozhodl, že půjdou všichni na výstavu betlémů, nejspíš proto, že to je taková rodinná věc. Daniel pomáhal Magdě do kabátu, otec šel nabručeně oškrábat námrazu z oken auta, které se včera večer neobtěžoval zaparkovat do garáže, a matčiny podpatky klapaly po podlaze, jak horečně hledala kabelku. Vtom se otec vrátil a tvářil se mrazivě.

„Danieli? Máš venku nějaké... přátele. Vyřid' to rychle, prosím, odcházíme.“ Daniel vyšel ze dveří a překvapením ztuhl. Za brankou stál Ondra Majer s Bárou. Když ho viděli, Bára se rozpačitě usmála a Ondra zvedl ruku na pozdrav.

Daniela v tu chvíli sevřel chlad, který neměl pranic společného s prosincovým počasím. Co tady dělají?! Neměli by tu být! Otec bude chtít vědět, co jsou zač, a jistě to bude považovat za porušení pravidel. Musí je nějak poslat pryč a říct, že to byl omyl... Ale nesmysl, ptali se přece po něm, to na omyl nesvede. Co má tedy dělat? Jak odvrátit tuhle katastrofu?!

Bylo třeba něco vymyslet, a to hned. Jenomže jeho myšlenky se vyděšeně třepotaly a odmítaly spolupracovat.

Magda se mezitím oblékla sama a připojila se k němu.

„Kdo to je?“ zeptala se zvědavě.

Letmo se po ní ohlédl, ale vnímal její otázku jen zpola, zatímco horečně přemýšlel, jak z toho ven. Než se dokázal rozmyslet, tím méně pohnout, prosmýkla se Magda kolem něj a vrhla se k brance.

„Richarde! Simono! Tak ráda vás vidím,“ zvolala nadšeně, objala postupně Ondru i Báru a pak nasadila komicky zkroušený obličej.

„Asi tomu nebudete věřit, ale dočista jsem na to dnešní bruslení zapomněla.“

Daniel ji slyšel trochu jako zdálky, a tak měl pocit, že možná špatně rozumí. Nic z toho, co říkala, mu totiž nedávalo žádný smysl.

Magda se rozpačitě obrátila k jeho otci, který mezitím vyšel ven a nespokojeně poklepával špičkou boty o dlažbu.

„Strašně moc se omlouvám, pane doktore. Slíbila jsem Simoně a Richardovi, že s nimi dneska s Danielem zajdeme na zimní stadion, ale pak jsem mu o tom úplně zapomněla říct, vid', zlato? Vůbec nevím, jak mi to mohlo vypadnout. Hned to vyřeším.“

Otcův ledově přísný výraz o poznání roztál.

„Ale to nebude třeba, Magdo. Klidně běžte bruslit. Danielovi trocha sportu jedině prospěje.“ Bára si odkašlala.

„Kdyby to byl problém, Magdi,“ řekla s mírným zaváháním u jména, „tak se můžem domluvit na jindy. Máme to sem přece kousek.“

Magda se na ni na okamžik zadívala, nepatrně kývla a na otce se omluvně usmála. „Tak jestli vám to doopravdy nevádí...? Vím, že jsem trdlo, ale moc jsem se na to bruslení těšila. Chtěla jsem se Danielovi pochlubit svojí piruetou,“ zachichotala se jako nějaká potrhlá kreslená postavička.

Otec se velkoryse usmál. „Vůbec nevádí. Tím se netrapte, to se může stát každému. Užijte si den, mládeži.“ Daniel absolutně nechápal, co se to tu právě stalo. Magda do něj strčila. „Jdeme,“ sykla přísně, rozzářeně zamávala jeho rodičům a vyšoupla ho za vrátka.

„Co se to sakra...“ začal Ondra.

Bára do něj drkla loktem. „Potom!“

„To je nějaký ženský spiknutí,“ stěžoval si polohlasem, ale bez dalšího odmlouvání poslušně šel.

„Je tu někde něco, kam se dá sednout?“ zeptala se Magda Daniela, jakmile zašli za roh. Daniel, který se v tomhle stavu musel soustředit i na samotnou chůzi, zakopl a zadíval se na ni. „Eh... co?“

„Sednout,“ zopakovala trpělivě. „Teplo, jídlo, pití a tak.“

„Myslím, že... o pár ulic dál je pizzerie.“

„Paráda,“ prohlásila, vyměnila si s Bárou pohled a přivinula se k němu. Ačkoli možná ho spíš podpírala, než co jiného.

„Tak nás veď, zlato.“

V pizzerii si všichni objednali, všichni až na Daniela, který se opožděně přistihl, že je tak moc duchem mimo, až mu zcela unikla přítomnost číšníka. Ale nakonec to nevádilo, protože Magda před něj přisunula kouřící hrnek.

„Na. Třeseš se jak drahej pes.“

„Co to je?“

„Horká griotka. Moc dobrá na nervy. Cukr a alkohol, co víc si přát.“

Daniel usrkl. Nápoj nechutnal tak špatně, ale byl skoro vařící. Hrál si zatím ledové prsty o hrnek a foukal na hladinu.

Tak se aspoň nemusel dívat na Ondru s Bárrou. Nechtěl s nimi mluvit. Neměl jim co říct. A vlastně to ani nepovažoval za bezpečné. „Tak,“ vzala si Bára slovo, „a teď bych docela ráda věděla, co se tady děje. Mimochodem, já jsem Bára a tohle je Ondra, ale myslím, že mu odteďka budu říkat Richarde, zní to doopravdy úděsně.“

Magda se uchechtla. „První, co mě napadlo, no. Asi jste sem jeli pořádnou štreku, co? Viděla jsem tě, jak mi ukazuješ ten lístek z vlaku, když jsi říkala, jak to máte kousek.“

Bára přikývla, očividně spokojená sama se sebou. Ondra pořád vypadal zlehka zmateně, ale to nebylo nic proti tomu, jak se cítil Daniel. Jejich nečekaná přítomnost přímo před jeho domem, spolu se všemi důsledky, které z ní mohly vyplynout, mu vyrazila dech. Jeho mysl jako vždy okamžitě přeskočila k těm nejčernějším scénářům a bude chvíli trvat, než se vymaní z jejich zajetí.

„A sama bych taky ráda věděla, co se tady děje,“ přiznala Magda.

„Co tím chceš říct?“ nechápal Ondra. „To tys přece začala s tou šarádou.“

„Vlastně... ne,“ řekla Bára pomalu. „To Daniel.“

Daniel sebou trhl. „Co?“

„Nic, spinkej,“ broukla Magda a Báře přikývla.

„To máš teda pravdu. Viděli jste, jak se tvářil? Ještě hůř, než když mě chtěl poprvé pozvat na rande.“

Ondra se zakuckal a vyprskl pár kapek čaje na stůl.

„Když tě co?!“

„Na rande. To je dlouhá historie. A něco mi říká, že z ní víte víc než já.“

„Na to bych nesázel,“ zabručel Ondra.

„Poslední čtvrtrok nevíme vůbec nic.“

„Já zas nevím nic předtím. Ale něco se muselo stát, protože ze začátku rozhodně nevypadal takhle.“

Ty to víš,
protože... ?

... spolu
pracujeme.

Ve firmě jeho táty.
Vlastně už od prázdnin,
ale to byl v pohodě...

*Jako by sledoval film o sobě.
Všechno se ho týkalo, ale
přitom toho nebyl součástí.*

*Možná k tomu zvláštnímu
pocitu přispíval i ten nápoj.*

*Když mu zbývalo
na dně, Magda řekla
o další. Ze zvláštního,
pocitu nereálnosti
ho vytrhl až Ondra.*

No a Kit nejen, že nám
nechce nic říct, ale přestal
jezdit na víkendy domů.

A tak, když volala
malá Zieglerová...

„Já vám vůbec nerozumím,“ postěžovala si Magda.

„Kdo je Kit a kdo je Zieglerová?“

„Kit je náš kámoš. Chodili spolu,“ Ondra zamračeně kývl bradou k Danielovi, „než tomuhle přeskočilo a poslal ho bez vysvětlení do hajzlu.“

„Oni – cože?“ zarazila se Magda, načež se plácla do čela, až to plesklo, a zaúpěla: „Ježiš, no jasně! To jsem ale blbá, že mi to hned nedošlo. Mohlo mě to napadnout, po tom projektu s Robertsem. Chudák náš klient udělal tu chybu,“ vysvětlila v odpověď na Ondrův zmatený pohled, „že loni na jednu schůzku dorazil i se svým přítelem. To jste měli vidět šéfa. Před ním teda nic neřekl, že jo. Ale od té doby, kdykoli o něm mluvil, byl to samej buzerant sem a úchyl tam. Promiň,“ dodala k Danielovi.

Ten pokrčil rameny. Nechápal, za co se mu omlouvá. Radši se ještě napil. Byla to druhá sklenička, nebo už třetí?

„No, ale každopádně,“ ujal se Ondra zase slova, „napřed jsme to nechali plavat, že to Kita přejde a tak. Ale pak skoro přestal jezdit domů, a nakonec mi zavolala ta holka a trvala na tom, že Kit potřebuje zachránit.“

„Byla dost odhodlaná,“ potvrdila Bára. „Prý na Kitově spolubydlicím vyškemrala jeho mobil, aby z něj dostala Danielovo číslo, ale nikdy to nebral. A tak zkusila Ondru.“

„A co říkala?“ vyhrkl Daniel, než si stačil vzpomenout, že ho to vlastně nemá zajímat. „Totiž nic. Ne, ne, neříkejte mi to. Vlastně bych s vámi neměl vůbec mluvit.“

Všichni se na něj ohlédlí, snad proto, že už nepromluvil tak dlouho, až na něj skoro zapomněli.

„Přesně. Radši na nás nemluv,“ zahučel Ondra.

Bára ho plácla do ramene. „Přestaň. Jak to myslíš, že bys s náma neměl mluvit?“ obrátila se na Daniela.

„Jak ti to mám říct, když s tebou nemám mluvit?“ odpověděl Daniel a byl na sebe pyšný za tak logickou úvahu. Jinak se mu totiž myšlenky poněkud pletly.

Okolo Cristiana, vesměs. Přál si, aby o něm mluvili dál, aniž by se jich musel vyptávat. Pak by dohodu s otcem neporušil, nebo ano?

Bára nad ním mávla rukou a drkla do Ondry. „Vidíš, já jsem ti říkala, že mu doma Kita zakázali.“

„Proboha, je snad dospělej, ne?“

Správně, pomyslel si Daniel. Už skoro. Do osmnáctých narozenin mu chyběly jen týdny. Ale to nebylo podstatné.

Proč se baví o jeho dospělosti? Měli by mluvit o Cristianovi. O tom, jak kouzelně se umí smát. A jak mu voní vlasy. To byly věci, o kterých by poslouchal mnohem raději.

„To je. Ale neřekla bych, že o tom ví,“ zamumlala Magda a dlouze se na Daniela zadívala. Možná říkala ještě něco a Daniel měl nejasný pocit, že by se měl ohradit, ale chtělo se mu spát. Strašně moc.

A kromě toho, když bude spát, nikdo už teprve nebude moct říkat, že mluví s Ondrou a s Bárou. Položil si hlavu na ruce složené na stole. „Tak mi to vysvětlete od začátku,“ zaslechl ještě zdálky a pak už nic.

Daniel

18. KAPITOLA
pondělí 11. prosince

Daniel si moc nepamatoval, jak se v sobotu dostal domů. Měl matný dojem, že ho Magda doprovodila až do pokoje a říkala, že Ondra s Bárou už museli odjet. A něco o muších vahách a alkoholu nalačno. Taký se podezíral, že jí vyprávěl o Cristianovi.

V každém případě, když pořádně přišel k sobě, byla pryč. Rodičům zjevně řekla, že na něj z toho bruslení leze chřipka, což vydedukoval až po perné chvilce rozhovoru s matkou; nakonec připustil, že ho dost bolí hlava, dostal aspirin a šel zpátky do postele.

Strávil v ní i většinu neděle, protože když měl najednou čas a výmluvu, zjistil, že je vážně k smrti unavený. Doufal, že se mu povede nějak se sebrat, než bude muset v pondělí zase nastoupit na kolotoč přednášek a seminářů.

Ale Magda byla evidentně jiného názoru, a tak teď stáli u polikliniky. Doteď nechápal, jak se jí povedlo ho přemluvit. Nejspíš to muselo být tím, že podvědomě sám zoufale toužil po odpočinku, jakkoli racionálně věděl, že si ho nemůže dovolit.

„Nekoukej tak. Vypadáš příšerně, každé doktor, kterej je aspoň zpola při smyslech, ti napíše neschopenku už mezi dveřma. A vůbec, nic se ti nestane, když týden zameškáš.“

„Už takhle to nestíhám.“ Magda na to okamžitě: „Jak můžeš nestíhat? Já mám rozvrh nacpanej do tří dnů a stíhám!“

„Já do dvou!“ Teprve v tu chvíli si uvědomil, co řekl.

A Magda očividně jakbysmet. „Cože? A co teda děláš ty další dva dny? Jako ne, že by mi do toho něco bylo,“ dodala rychle. „Spíš jestli bys nechtěl zvážít, že bys to něco dělat přestal, než to s tebou sekne. Jen můj návrh. A teď už šup.“

O půl hodiny později vyšel z ordinace s neschopenkou. Magda ho pochválila a řekla: „A teď jdem ke mně. Mám dojem, že mi chybí ještě pořádněj kus skládačky, a já rozdělaný puzzle nesnáším.“

Zavedla ho do jedné ze zapadlejších žižkovských ulic a zastavila se u domu, z jehož zdi se odlupovala omítka vyzdobená podpisy sprejerů. Vytáhla z kapsy klíče a nerozhodně na Daniela pohlédla. „Hele, teď mi teprv došlo... možná to nebyl moc dobrej nápad... ale co, teď už je to fuk.“

Odemkla těžké vchodové dveře, z nichž prýskal lak, a pobídla ho dovnitř. Chodba byla vlhká a zatuchle páchla. Těžko věřit, že se její kouzelné hnízdečko nachází v tomhle zanedbaném činžáku. Ve třetím patře ho vpustila do předsíně s prošlapaným linem a z ní pak dál do obýváku.

Všechno tu vypadalo ošuntěle a v jednom rohu na stropě se rozlézala plíseň. Daniel se zaraženě rozhlížel. Ani stopa po rohové pohovce a čalouněných taburetkách u krbu. Žádný perský koberec jako v domě Angeliny Jolie.

„Tady bydlíš?“ zeptal se nechápavě.

„A co jako?!“ odsekla zprudka a otočila se k němu zády.

„Je to tu možná hnusný, ale je to jenom moje! Každěj nemůže bydlet v baráku s šesti ložnicema a třema koupelnama, víš?“

„Já – to ne, jenom – myslel jsem...“

„No jo, já vím. Sedni si, prosím tebe.“ Přešla do přilehlé kuchyně a začala tam štrachat.

„Neplánovala jsem, že tě sem vezmu, ale stejně fakt nechápu, jak jsi mi to mohl všechno věřit. Kde bych na to vzala, proboha? Už jenom nájem za tenhle kutloch je na hraně. Vy lidi nemáte páru, kolik co stojí. Prachy jsou pro vás něco jako bezednej pramen. Prostě je máte, budete je mít furt, tak proč o nich přemýšlet, co?“

Daniel se posadil na gauč zakrytý žmolkatou kostkovanou dekou a cítil se trapně. Hlavně proto, že měla velký kus pravdy. Málokdy přemýšlel o tom, kolik peněz je třeba na to či ono vynaložit.

„To máš nájem, elektriku, plyn, internet, někdy musíš taky jíst, že jo,“ pokračovala z kuchyně ve svojí tirádě a nejspíš ani nečekala odpověď.

„Učebnice, něco na sebe, takový kraviny jako šampón nebo prášek na praní... Jasně, všechno jsou to blbosti, ale když to pak poscítáš, je to páłka. A do toho si každéj měsíc odkládám prachy na dovolenou. Prostě vždycky, i kdybych neměla na mlíko. Nikdy jsem nebyla u moře, věřil bys tomu? Ani v Thajsku, ani jinde. Ale příští rok pojedu, i kdyby jánevímco. Na Krétu. V tom jediným jsem nekecala.“

Daniel vzpomínal na všechny prázdniny na základní škole, na luxusní hotely a vyhlídkové plavby. Rok co rok považoval léto na pláži za samozřejmost. Pochopitelně tehdy tušil, že existují chudší děti, které nemůžou jezdit k moři, ale tehdy to pro něj byl jiný svět. Nic, co by se týkalo jeho samého, spolužáků či přátel jeho rodičů.

A najednou tu byla Magda, upravená a dobře oblečená kolegyně, s jejími historkami o luxurním bydlení a o dovolených v Thajsku, kterých už se přesytila.

Teď když o tom přemýšlel, nikdy ji v kanceláři neviděl v ničem jiném než v jedněch ze dvou šatů. A její rádoby nenápadné způsoby, jimiž se ho ze začátku snažila přimět, aby za ni zaplatil oběd, najednou viděl v úplně novém světle.

„Nezlob se. Nechtěl jsem tě urazit.“

„Kašli na to. Prostě to už neřeš,“ odpověděla rychle. Vzápětí se vrátila se dvěma hrnký a postavila je na stůl.

„Je to studený ještě z rána, ohřála bych ti to v mikrovlnce, ale zrovna se nám pokazila, byl to takovej krám starej.“

„To nevadí. Díky.“ Vychladlý nápoj nevypadal vůbec lákavě, na jeho hladině se držel matný povlak a usazoval se na stěnách hrnku, ale Daniel se přesto napil. Nechtěl znovu vypadat, že ohrnuje nos.

„Jo, a počkej...“ Otočila se a zalovila v šuplíku, načež mu do ruky vrazila otřískanou tlačítkovou Nokii i s nabíječkou.

„Měl by fungovat... nebo přinejmenším včera ještě fungoval. Strčila jsem ti tam předplacenou kartu, ale kredit už si budeš muset kupovat sám. Na tom lepíku je pin, ten si někam schovej.“

Daniel zůstal na mobil zírat jako na zjevení.

„A... co s tím mám dělat?“

„Telefonovat, ne? Proč kámoši říkali, že se ti nedá dovolat, aha?“

„Nemají moje nové číslo.“

„Nedals jim ho? Ani svému klukovi jsi ho nedal?“ Z jejího tónu měl pocit, že už sama dávno zná odpovědi na svoje otázky, ale i tak zavrtěl hlavou. „No a nemůžeš mi to celý nějak vysvětlit bez křížovýho výslechu a čínskýho mučení třetího stupně?“

Daniel mlčel. Nevěděl ani, odkud začít. Kromě toho mu nebylo jasné, čemu by to mohlo pomoci, a v neposlední řadě nechtěl nic riskovat. Jednou porušil pravidla, když ukradl dokumenty, a byla to obrovská chyba. Druhou takovou už neudělá.

Magda si povzdechla.

„Tak ne, no. Ale vysvětli mi aspoň jednu věc. V sobotu jsem už tak nějak pochopila, že ti táta přišel na toho tvýho Kita a bylo zle. Ale na rovinu, nepřijdeš mi extra spokojenej. Ani doma, ani v práci, a ze školy jsi urvanej jak borůvka... tak proč? Proč se na to všechno prostě nevykašleš? Jakože, já bych to třeba dělala pro peníze,“ zatvářila se na okamžik přemýšlivě, „ale ty nejseš tak na prachy jako já. Proč taky, když jsi je nikdy nepotřeboval, že jo. Takže mi to prostě hlava nebere.“

„Nemůžu ti to říct. Kdyby se to otec dozvěděl...“

„Tak co? Co by se stalo?“ vyhrkla frustrovaně a popadla ho za ramena. Daniel sebou vyděšeně škubl a vytrhl se jí.

Zaskočeně stáhla ruce.

„Ježíš, promiň. Já jsem... moment. Bije tě? Ten hajzl tě bije, žejo! Ale zlato, tím spíš bys měl odtamtud zmizet!“

„Nikdo mě nebije!“ odsekl zahanbeně. *Už ne*, doplnila ta racionální část.

„To bys přesně řekl, kdyby tě bil!“ zašermovala mu Magda vítězoslavně ukazováčkem před nosem.

„Ale dejme tomu. Tak čeho se teda bojíš? Protože když k vám domů dorazili tví kámoši, vypadals, že se strachy... uhm, složíš, abych byla slušná.“

Daniel nemohl dopustit, aby si Magda myslela, že ho otec bije. To by si přece líbit nenechal. Možná kdysi, ale dnes už ne.

Ale jistěže nechal, vysmála se mu ta část, kterou měl chuť překřtít na nesnesitelnou. *Necháš si líbit cokoli, co si vymyslí.*

„Zkrátka máme takovou... dohodu.“ *Pche, dohodu*, prskla nnesitelná část. „Já se budu chovat tak, jak si otec představuje, a on... mi zase vyjde vstříc v jiné věci.“

„A v jaké, prosím tě? Děláš práci, co tě nebaví, studuješ něco, co v životě nechceš dělat, a musel ses rozejít se svým klukem... co, rozejít. Musel sis dokonce najít holku! V čem ti vychází vstříc? Že si můžeš k snídani vybrat oblíbený cereálie?!“

„Nerozumíš tomu!“ osopil se na ni, ruce zaťaté v pěsti.

„Je to něco, na čem mi záleží, a záleží mi na tom tolik, že tu dohodu беру! Tak se do toho laskavě nepleť!“

Páni, pronesla skoro obdivně ta část, která aspoň na okamžik nebyla nesnesitelná. Ale Daniel neměl pocit, že by bylo co obdivovat. Koneckonců, Magda se snažila jen pomoci. Chystal se omluvit, jenže ho předběhla.

„Tak tohle bylo prvně.“

„Co?“

„Prvně, cos vypadal, že je pro tebe něco doopravdy důležitý. Přinejmenším za střízliva,“ dodala zamyšleně, „protože v sobotu cestou domů jsi vypadal, že je pro tebe důležitější i Kit. Ne, že by ta důležitost byla nějak zvlášť srozumitelná, chápeš, ale bylo to znát.“

Daniel nevěděl, co říct. Styděl se, že na ni křičel, a byl rád, že se nezlobí, ale po pravdě by byl raději, kdyby to nechala plavat.

„A tak si říkám,“ samozřejmě to plavat nenechala, „že to možná souvisí. No tak, napověz mi aspoň malinko. Snažím se ti tu pomoci.“

Nepotřebuju pomoci, chtěl odseknout, ale místo toho se slyšel, jak říká: „Mně nemůžeš pomoci.“

„Jak to můžeš vědět, dokud jsi to nezkusil? Já jsem náhodou docela vynalézavá, pokud sis ještě nevším. Tak to vysyp. Něco bych ti nalila, ale mám tu akorát Sangríu, a to by ti dřív bylo blbě, než by ses opil. Budeš to muset zvládnout takhle.“

Nadechl se k odpovědi, ale nedokázal promluvit.

V myslí se mu všechno pletlo, jako by se nedovedl rozhodnout pro konkrétní slovo, kterým začít.

*V sobotu tě vytáhla z bryndy
a dělá si o tebe starosti, řekla
ta občas nesnesitelná část.*

*I kdyby ti nepomohla, možná
nebude k zahazení si s někým
o tomhle popovídat.*

Já ti pomůžu.

Slíbil jsi, že se rozdejdeš,
najdeš si holku a budeš
právníkem. Táta za
to na oplátku... ?

*Navázat bylo snadné...
téměř. S očima upřenýma
do hrnku to zkusil.*

Nebude dělat
žádné potíže
jeho mámě.

*Záleží snad na názvu?
Dohoda zněla příjemněji.*

Cože?!

Brzdi. To mi zní
spíš jako vydírání
než ta dohoda.

A to na ni
jako něco má?
Oni se znají?

No tahle část
je moje vina.

Kecy,
jak by to
mohla bejt?

A tak jí to řekl. O Teresině půjčce, o účasti ve výběrovém řízení, o tom, jak Slecha zavola do firmy a jak Daniel ukradl dokumenty.

„Kdybych to nechal na pokoji, dost možná by si to ani nespojil,“ zakončil s hořkostí v hlase.

„Takhle jsem mu to zabalil a převázal mašličkou.“ Magda neřekla nic. Daniel po chvilce vzhlédl. Koukala do prázdna a okusovala si spodní ret.

Najednou zamrkala, zaostřila na něj, bouchla do stolu, až sebou škubl, a vyhrkla: „No jasně, Slecha!“

„Eh... a co s ním?“

„Jenom to,“ odpověděla nasupeně, „že tohle celý je ještě větší sviňárna, než sis myslel. Já totiž vím, o co mu šlo. Slechovi. Zdržela jsem se jednou v kanceláři, když to přišel s tvým tátou probírat.“

„No a co?“

„Ta firma, kterou chtěl Slecha potopit, byla přesně ta, co to nakonec nedostala! Chápeš? Tvůj táta předstíral, jak ti hrozně ustupuje, a přitom to samý chtěl celou dobu udělat on sám! A nejspíš by to udělal, i kdybys nesouhlasil – silně pochybuju, že by chtěl naštvat dlouholetýho a bohatýho klienta jen kvůli tomu, s kým chodí jeho syn.“ Daniel to chvíli vstřebával, a když mu došly všechny souvislosti, složil si hlavu do dlaní.

„Takže jsem to všechno zkazil ještě mnohem víc zbytečně.“

Magda se zarazila.

„No... to asi taky. Ale hlavně je to od tvýho táty fakt hnusný! To si přece nemůžeš nechat líbit.“

„A co můžu dělat? Pořád je tam ta půjčka.“

„Ale no tak. Přece nevěříš tomu, že tě fakt sleduje na každým kroku. Prostě Kitovi zavolej a...“

„Ne!“ utál ji prudčeji, než asi bylo nutné.

Ale ten nápad ho doslova vyděsil. „Já... to nemůžu. Co kdyby se to otec dozvěděl? Ty nevíš, co – co všechno se může stát! Podívej se, co už jsem způsobil. Když nechám Cristiana na pokoji, bude to to nejlepší, co pro něj můžu udělat. Kromě toho ani nevím, co bych mu mohl říct, po takové době.“

„Hmm...“ Magda zamyšleně bubnovala prsty o stůl.

Daniel to kdovíproč nemohl přestat sledovat.

Nakonec vyhrkla: „Vytoč mi Ondru.“

„Co?“

„Na tom mobilu, co jsem ti dala. Je tam jeho číslo. Nechal mi ho, než odjeli, a taky Kita, jeho mámy a Báry. Tak ho vytoč.“

Daniel našel seznam kontaktů a na okamžik se pozastavil nad Cristianovým jménem. Kéž by mu mohl zavolat, přímo teď a tady. Slyšet jeho hlas. Samozřejmě nic podobného neudělá. I tohle bylo šílené. Možná by neměl... Zmlkni a dělej, okřikla ho nesnesitelná část. Vybral Ondrovo jméno a stiskl zelené tlačítko.

„Prosím?“ ozvalo se podezíravě z reproduktoru. Magda mu vyškubla mobil z ruky.

„No čau, tady Magda. ... Jaká asi. ... Prosím tě, tohleto je Danielovo nové číslo, tak si ho ulož, ale nevolej mu, pokud to nebude nevyhnutelný. ... Ne, má ho ode mě. ... Jo, už mám docela představu. ... To je na delší povídání, něco od tebe potřebuju. ... Je-žiš, jakej zas generál? Chceš tomu svému Kitovi pomoci, nebo ne? ... Bezva. Tak mi zjisti, jak to má jeho máma s půjčkou. Jestli už ji zaplatila, nebo na to aspoň má, a pokud ne, tak kdy na to bude mít. ... No jo, já chápu, že to není běžná zdvořilostní otázka, ale nějak si porad, jo? Je to důležitý... Pašák. Tak čus.“

Ukončila hovor a usmála se.

„Tak. A máme plán.“

„Plán?“ zopakoval nepřítomně Daniel, jehož myšlenky se pořád točily kolem toho, že kdyby chtěl, mohl by teď zavolat Cristianovi. Nebo mu napsat. Věděl, že nesmí, měl to za poslední měsíce vyryté do paměti ostrými pařáty strachu a paranoie. Ale teoreticky měl tu možnost přímo tady, na dosah ruky. Připomněl si její existenci. Mohl si ji aspoň představovat, snít o ní.

„Jo. Ondra zkusí zjistit, co bude moct, a já... no, já bych asi mohla občas mrknout do systému, jak chodí splátky. Nerada ničím tvoje plány na žalostnej, podělanej život, ale tohle všechno se dřív nebo pozdějc vyřeší, jasný? A to znamená co?“

Podívala se na něj s evidentním očekáváním nějaké optimistické odpovědi, a tak se pokusil přimět svoje myšlenky, aby opustily zaběhnuté vzorce a poskládaly se v aspoň trochu pozitivní obraz. Marně. Bezradně pokrčil rameny.

„To znamená,“ doplnila se tedy sama a s ohledem na obsah svých slov vypadala až nepochopitelně spokojeně, „že máš před sebou fakt velkou spoustu práce.“

19. KAPITOLA
pátek 15. prosince

Kit stál před školou v chumlu dalších studentů a čekal na autobus. Letos už nezpíval ve sboru, ačkoli se ho paní profesorka Rýdlová ještě celé září marně snažila přesvědčit, aby pokračoval, a tak ho dnes adventní koncert čekal jako pouhého návštěvníka. Ivan a pár dalších lidí ze třídy se domlouvalo, že hned po koncertě zalezou někam do tepla na svařák; možná se k nim připojí. Znělo to rozhodně příjemněji než osamělé bloumání městem.

Přihlášku k přijímačkám měl podanou, nezbývalo než čekat. Ještě mu chybělo několik prací do portfolio, ale konečně začínal mít pocit, že to přece jen stihne. Vypracované maturitní otázky utěšeně přibývaly, spolupráce s Ivanem se osvědčila.

Vzato kolem a kolem se Kitovi zdálo, že o vánočních prázdninách, které začínaly za týden, bude mít víc než dost času na odpočinek. Což se mu ani trochu nezamlouvalo. Čas na odpočinek znamenal čas na přemýšlení. A čas na přemýšlení znamenal mizernou náladu, máminy ustarané pohledy a Ondru s Bárou, kteří se ho budou snažit rozveselit.

Chvíli si pohrával s myšlenkou zůstat na internátě, ale to by mu máma nejspíš neodpustila. No, koneckonců se vždycky může vymluvit na učení. A třeba se i doopravdy učit.

„Ahoj,“ kníкло za ním najednou.

Otočil se a zakoulel očima. Zase ta Lucka. Martina od něj ze třídy na ni shlédla svrchu, což pro ni nebyl takový problém, protože měřila bezmála metr devadesát, a prohodila: „Tady je čtvrták, maličká.“

„Já jdu za ním,“ trhla bradou ke Kitovi a otočila se k Martině zády. Ta jen pohoršeně zakroutila hlavou a vrátila se k rozhovoru s kamarádkou.

„Co pro tebe můžu udělat?“ zeptal se Kit. „To je jenom taková zdvořilostní fráze, chápeš. Ty máš teď říct – nic, děkuju, a jít si po svém.“

„Nó... Gábi je totiž nemocná,“ vysvětlila Lucka způsobem, který Kitovi jako obvykle nic neobjasnil.

„To mě mrzí – to je taky taková fráze, snad se brzo uzdraví, a tak dál. Váš autobus přijede tamhle.“

„A tak jsem si říkala, že bysme spolu mohli chodit,“ dokončila větu, jako by ji ani nepřerušil, načež vykulila oči a vyhrkla: „Teda jako po městě! Chodit... po městě. Dneska.“

Kitovi cukly koutky. „No jasně, jak jinak. Vždyť se ti ani nelíbím.“

„Přesně,“ přikývla s úlevou. „Takže?“

Podezíravě se na ni zadíval. „Proč mám pocít, že máš něco za lubem?“

Lucka se rozhlédla, jako by jí někdo z okolí mohl napovědět nejvhodnější odpověď. „No, budem přece v Praze... budem tam mít rozchod...“ pronesla pomalu, „... můžem třeba, já nevím? Někoho navštívit.“

Kit se zostra nadechl, zarazil se a napočítal do pěti, jak ho to učila máma, když byl malý. Tedy máma ho učila do deseti, ale na to nějak neměl trpělivost.

„Hele. Už dost, jasný? Přestaň s tím. Úplně a navždycky.“

„Ale proč?“ rozhodila nechápavě rukama.

„Říkals, že ti nevolá. Tak za ním prostě zajdi, no ne? Do očí se člověku vykrucuje hůř než do telefonu.“

„Vždyť ani nevím, kde zrovna je!“ odsekl frustrovaně z toho, že se s ní o tom vůbec musí bavit. Ale hned, jak to vyslovil, si uvědomil, že to není pravda. Nemůže se dočkat, až začne škola a budu v kanceláři jenom ve čtvrtky a pátky, vybavil si z jedné staré zprávy. Dnes byl pátek. A najít adresu podle jména firmy by zabralo jen okamžik... Ne. Ani nápad. Žádné podobné nesmysly dělat nebude.

„Prostě ne, a hotovo. Nech mě konečně na pokoji.“

Lucka uraženě našpulila spodní ret.

„Vůbec mi to neulehčuješ,“ postěžovala si, vrazila ruce do kapes bundy a odloudala se zpátky k prvním.

Celou hodinovou cestu autobusem Kit probíral jeden po druhém důvody, proč by neměl chodit někam, kam ho nikdo nezval. Bylo jich hodně. Někdo může zjistit, že se Kit ulil z koncertu. Daniel možná ani nebude v kanceláři. Nebo bude mít moc práce. Už o něj určitě ani nestojí, jinak by se přece dávno ozval.

Jediným výsledkem bude, že se Kit začne cítit ještě hůř.

Čárek pod pomyslným nadpisem PROTI přibývalo a na druhé straně, pod slovem PRO, byla jen jediná. A ještě dost pochybná. Protože hrozně moc chci přece není žádný pořádný důvod. Jenomže logika nikdy nepatřila ke Kitovým silným stránkám, a jakmile mu Lucka tu myšlenku nasadila do hlavy, ned vedl se jí zbavit.

A tak když oba autobusy zaparkovaly v centru města, proklouzl za shlukem studentů, přeběhl pod podezíravým pohledem uniformovaného portýra za roh hotelu a vytáhl mobil. Hned, jak našel, co hledal, se ještě jednou rozhlédl a spěšně vyrazil podél řeky. Nebylo to daleko; kancelář očividně sídlila na dobré adrese.

Došel až na místo a uvědomil si – logika přece nebyla jeho silná stránka –, že absolutně nemá plán, co dělat dál. Nemohl přece dost dobře zazvonit a předstírat, že je klient s nějakou super důležitou právníckou záležitostí.

A Danielovi se, jak známo, nedalo dovolat. Teprve po nějakých deseti minutách přemýšlení a sledování vchodových dveří se mu konečně tyhle dvě myšlenky podařilo spojit do něčeho užitečného. Vytočil číslo uvedené na webu firmy.

„Morgenstern, Kinc a partneři, jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den, tady... Novák,“ plácl Kit první a nepříliš originální jméno, které ho napadlo. „Mohl bych prosím mluvit s Danielem Morgensternem?“

„Moment, přepojím vás.“

Kit poslouchal nudnou hudbu linoucí se ze sluchátka a žaludek se mu svíral nervozitou. Nakonec v telefonu cvaklo, ale ozvala se znovu tatáž slečna. „Tak se omlouvám, nebere to. Chcete nechat vzkaz?“

„Ne, to nebude třeba. Zkusím to jindy. Eh, chci říct později. Já... na shledanou,“ zakoktal se Kit a ukončil hovor.

V obchodě přes ulici si koupil odpornou kávu z automatu a opřel se venku o zeď. Možná se Daniel za chvíli vrátí. Třeba ho aspoň zahlédne.

Představoval si, co by mu řekl, kdyby s ním doopravdy mluvil. Vzpomínal, jak si cenil upřímnosti mezi nimi, a hořce se ušklíbl. Takhle to tentokrát nepůjde. Nemyslel si, že by Daniel ocenil, kdyby

mu padl k nohám a škemral, ať se k němu vrátí. Ve finále by to asi neocenil ani on sám. Bude to muset vzít víc zeširoka. Nějaké to ahoj, jak jde život. Napřed zjistit, jak se věci mají. A držet tu upřímnost pěkně na uzdě, aby přece jen nevzala vrch.

Nakonec ale na jeho plánech nezáleželo, protože Daniel se neobjevil. Zhruba po hodině to Kit vzdal, strčil si promrzlé ruce do kapes, potřásl hlavou nad svými hloupými nápady a vydal se na zpáteční cestu.

Trochu se styděl a doufal, že aspoň nikdo nezjistil, že se ulil z koncertu. Na druhou stranu mu to ale bylo i trochu jedno.

Neměl ani ponětí, čím číslo potají vytočila rozhořčená Lucka z vypůjčeného telefonu hned na zadním sedadle autobusu cestou do Prahy. Nebo komu vzápětí volal Ondra, když ukončil hovor. Neměl ani špetku podezření, že existuje nějaká Magda, a i kdyby, netušil by nic o rozhovoru, který tlumeně, avšak naléhavě vedla s Danielem u jeho stolu, jakmile zavěšila.

A proto nemohl vědět nic o dobře oblečeném mladém páru, který doběhl ke kostelu svatého Šimona a Judy na poslední chvíli, uplatil dvojnásobnou cenou zmatenou brigádnici, pokoušející se vysvětlit, že lístky na koncert už jsou vyprodané, a po skončení vystoupení nápadně zklamaně odešel.

20. KAPITOLA

vánoční víkend

Zažloutlou travu za okny vlaku vystřídal sníh, nejprve jen lehký poprašek, ale pořád ho přibývalo celou cestu až do Martinic, kde už ležela pěkná peřina. Kit se ze všech sil snažil nesrovnávat tuhle cestu s tou loňskou, kdy ho na prázdniny doprovázel Daniel. Letos si místo toho vezl pořádnou hromadu učení a byl odhodlaný zabít jím tolik času, kolik jen bude moct. Snad prvně v životě se netěšil na Vánoce. Tohle znamená dospělost, pomyslel si. Ne osmnácté narozeniny nebo maturita, ale vyvanutí vánočního kouzla. Máma měla pravdu. Nebylo kam spěchat. Na nádraží nastoupil do auta a zjistil, že netopí. „Jen vydrž, Kitty. Příští rok si koupíme nové,“ těšila se máma. „Teda staré, ale nové.“

„Takže to jde dobře?“

„Moc dobře! Dokonce platí na čas,“ zasmála se. „Jeden by tomu nevěřil, v tom státním binci. Aspoň že vojáci v tom mají pořádek.“

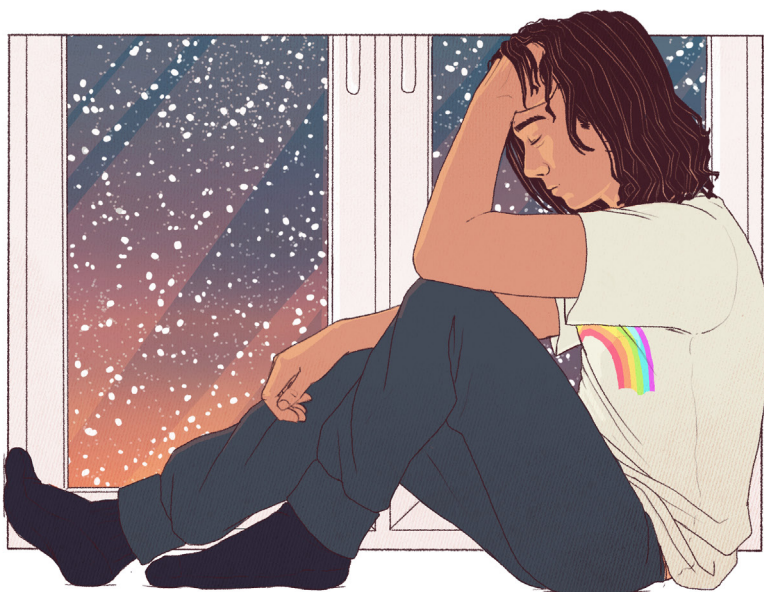
„To je bezva.“ Cítil, jak do kopce proklouzla kola. Máma utrousila na dávku, což by loněco, cosi šetřilavýhradně nasedačku řidiče, a podřadila. „Už abys měl papíry. Asi ti nechám tuhle plečku, to pro tebe bude akorát. A co škola?“

„No,“ ošil se, „podle průměrů ve čtvrtletí by mi to stýpko o chlup uteklo. Ale to ještě vytáhnou, neboj!“ Máma stoicky pokrčila rameny, aspoň do té míry, do jaké to při řízení šlo. „Když vytáhneš, tak vytáhneš. Ale nedělej si s tím hlavu, mi cílo. Hlavní je maturita, a ne pololetní vysvědčení. V nejhorším ten půlrok nějak utáhneme.“ Kit na svou spořivou matku vykulil oči. „Až tak moc dobře to jde?“

„No jo! Zatím si nemůžu vyskakovat, ale zato budu mít v únoru z krku tu půjčku, a pak už konečně vydělávám na sebe.“

„Fíha, jsi borec. Teď už ti věřím i to nové auto.“

K večeru začalo pořádně chumelit. Kit seděl v pokoji u okna a díval se do míst, kde se v šeru na zasněžené zahradě černala prázdná maringotka. Dokázal si přesně vybavit, jak v ní v létě voněla levandule, kterou máma rozvěsila u stropu, a taky opalovací krém, protože Daniel se na sluníčku snadno spálil a Kit nikdy nepromarnil příležitost namazat mu záda... Ale uschlé fialové kvítky se jistě dávno rozsypaly po zaprášené podlaze a bezstarostnou vůni léta vystrnadila vlhká zatuchlina, ten pach nevětraných místností a trpkých vzpomínek.

Jak rychle se věci dokážou změnit. K lepšímu i k horšímu. Třeba je to vesmírná rovnováha. Když se něco podaří, něco jiného se pokazí.

Další den byl pátek – první den prázdnin, ale to nebyl ten druh úvah, do kterých by se Kit hodlal pouštět. Místo toho souhlasil, že se staví u Báry. Ondrovi už začala práce v lyžařském areálu, s rodiči se dohodl, že začne pomáhat s výcvikem rovnou.

„Uplatím tě koláčkama, máma říkála, že je musíme dojíst, jinak nikdo v neděli nebude chtít cukroví,“ oznámila mu hned, jak ho pustila dovnitř.

„Uplatíš? Teď jsem docela ve střehu. Co po mně chceš, že mě musíš uplácat?“

„Nic... skoro. Jenom bych potřebovala pomoct zabalit dárky.“ A tak se usadili na podlahu ve změti balicích papírů, nůžek, koláčků, lepicí pásky a stužek a pustili se do práce. „No a...“ načala ve vzácné prodlevě mezi jídlem.

Kit ji uťal: „Hlavně se neptej, co novýho s Danielem. Nic s ním není novýho, a už s tím konečně přestaňte.“

„Náhodou,“ hodila po něm ublížený pohled, „jsem se chtěla zeptat, co je novýho ve škole. Všecko v pohodě?“

Kit zpozorněl. „Jo... proč by nebylo?“

„Nevím, jenom tak. Měli jste zase ten vánoční koncert?“

„No... jo?“ pokrčil rameny. Nechápal, k čemu to všechno vede.

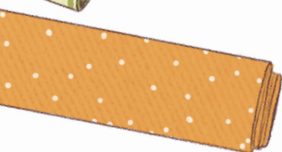
„A jakej byl?“

„Netuším, nebyl jsem na něm,“ protočil očima. „Můžeš mi vysvětlit, o co tady jde?“

„Jak to, že jsi nebyl?“ vyhrkla, jako by se jí to osobně dotklo. „Prostě se mi nechtělo! Co je za problém? Bára si připlácla ruku na obličej. „No já se picnu.“

„Tak co je?!“

„Ale nic,“ usmála se unaveně.

„Jenom je to s tebou těžký.“ Kit potrásl hlavou a radši si nabral hrst koláčků, než bude dočista po nich. Občas jí vážně nerozuměl. Ve dvou jim šlo balení od ruky a brzy měli hotovo. Kit sice svoje balíčky nezdobil poskládanými vějířky jako Bára, ale vypadaly docela úhledně.

„Odtedka se mnou budeš balit každéj rok,“ oznámila mu.

„Na rozdíl od Ondry tam máš víc papíru než izolepy. Říkala jsem mu, mimochodem, že si k nim odpoledne přijdu zalyžovat, nechceš jít se mnou?“ Kit nebyl proti, a tak se domluvili, že se sejdou tam. Pak už ho prakticky vystrčila ze dveří. „Potřebuju zavolat kámošce,“ vysvětlila netrpělivě. Kit pokrčil rameny a šel se domů převléknout.

Mezitím vylezlo sluníčko a lyžovačka byla tak vydařená, až Kit začal znova litovat, že nemůže zůstat doma celou zimu. Vzpomínal na časy, kdy přišel ze školy, praštil aktovkou do kouta a pelášili s Ondrou na lyže. Teď už měl pocit, že se mu nevyplatí si rok co rok kupovat nové jen kvůli vánočním prázdninám, a tak měl svoje předloňské „práškačky“, kupované v bazaru a nyní i trochu krátké, a Ondrovi s nimi nestačil ani náhodou. Ale i tak si to užil. Kdyby ty prázdniny mohly proběhnout takhle, říkal si, v klidu a bez Vánoc, bylo by to nejspíš docela fajn.

Ale vánoční prázdniny pochopitelně bez Vánoc proběhnout nemohly, a tak se v neděli před polednem objevil Petr s Clarou, dvojčaty a několika obrovskými taškami plnými jídla a dárků. Holky se nahrnuly dovnitř s takovou energií, jako by jich bylo dvacet, a ne jen dvě, a Věrka se na Kita hned pověsila.

„Donde esta Dani?“ Kit si byl už předem jistý, že to přijde, ale stejně se mu v krku něco sevřelo. „Je doma. Nejspíš.“

„Už mi ani nepíše,“ stěžovala si holčička dotčeně.

„Konečně umím psát, a on mi vůbec nepíše!“

„Mně taky ne, mi corazón,“ odpověděl Kit. Tušil, že by jí měl říct něco povzbudivějšího, ale nic mu na mysl nepřicházelo.

Pak jen zopakoval: „Mně taky ne.“

Petr upevnil stromeček do stojanu, máma s Clarou spustily v kuchyni koncert pro dvojhlas a sbor nádobí, a to poslední, co Kit chtěl, bylo kazit dvojčatům Vánoce, a tak v sobě vykřesal všechno nadšení, kterého byl schopen, a pustil se s nimi do zdobení.

Večer se stůl jako každý rok div neprohýbal pod tíhou všech misek a talířů s krásně nazdobenými jídly, a ačkoli byl Kit přesvědčený, že nemá hlad, stejně máminým dobrotám neodolal. Po večeři se holky už nemohly dočkat dárků, a jakmile jen Clara kývla, vzaly útokem pestrobarevnou hromadu pod stromečkem. Většina z nich byla samozřejmě pro ně. Obě se uvelebily přímo na podlaze a se smíchem a přetahováním začaly třdit balíčky podle toho, komu patří.

Kit zaplašil vzpomínky na to, jak tam s nimi loni seděl i Daniel, a vmáčkl se na gauč vedle mámy. Na opačnou stranu neviditelné hranice mezi těmi, pro koho jsou Vánoce opravdu určené, a těmi, kdo je jen chystají pro ty první. Samozřejmě, že už spoustu let nevěřil na Ježíška nebo na Tři krále, ale ještě před rokem dovolil těm kouzelným dětským vzpomínkám, aby ho vtáhly do svých sítí a na chvíli se znovu staly skutečnými. Teď ztratil pocit, že by něco takového vůbec bylo možné.

Rozbalil si svoje dárky, zatímco se na zemi před stromkem pomalu vršily veselé obrázkové papíry – ty od Nadiných dárků poskládané do komínku, ty od Věřčiných naházené na hromadě zmuchlaných cárů. „Jé, koukejte, co jsem dostala!“ vypískla Věrka a zvedla nad hlavu krabici s obrázkem traktoru. Kit nasadil náležitě překvapený výraz, jako by sám stavebnici ráno nebalil do papíru s hvězdičkami. „Páni! Co to je?“

„To je Merkur,“ objasnila holčička důležitě. „Dá se z toho postavit sto věcí! Třeba jeřáb! A je v tom i nářadí!“

„Tak to je paráda. Těším se, co postavíš.“

Věrka se na něj zadívala. „Ty jsi nedostal to, co jsi chtěl?“

„Jasně, že dostal, koukej,“ pochlubil se Kit velkou sadou výtvarných potřeb, která obsahovala skoro všechno, co bude potřebovat na přijímačky, a ještě pár zbytečností navíc. Věrka ho ještě chvíli zamyšleně pozorovala, pak si položila krabici se stavebnicí na klín a pohládila ho po ruce.

„Neboj, ještě budou *los Tres Reyes Magos*,“ řekla chlácholivě.

„Já jsem loni brečela, že jsem nedostala od Ježíška nový brusle, a nakonec mi je přinesli Tři králové. Že to je ale smutný, že k jinejm dětem Tři králové nechoděj?“

„Máme štěstí,“ souhlasil Kit. Pro děti představovalo výhodu vzít si z každé z kultur něco. Jako dítě taky míval o svátcích dvoje dárky – většinu na Štědrý den jako jeho kamarádi, a ještě něco málo na Tři krále po španělském způsobu. Letos ale pochyboval, že by šestý leden něco zachránil. Nakonec se holky schovaly za gauč s Věrčinou stavebnicí a s hromadou akvarelových pastelek, které dostala Naďa. Máma nalila Claře s Petrem víno a nabídla i Kitovi, což ho překvapilo a v první chvíli měl chuť ho přijmout. Sklenici vína by si ale jen stěží odnesl do pokoje, připoutala by ho ke konferenčnímu stolku, kde by poslouchal rozhovory o práci, k nimž by neměl co říct. Snad prvně v životě se cítil, jako by sem nepatřil. Ani k dětem, ani k dospělým.

„Půjdu si číst,“ zvedl štos knížek, které dostal, a zavřel se radši u sebe. Přes dveře doléhal tlumený hovor a koledy z rádia, a taky vůně františku, ale jen slabě, jako by Vánoce byly někde daleko odsud.

Bezmyšlenkovitě prolistoval těžkou barevnou učebnicí dějin umění, kterou bude muset přečíst do přijímaček. Do čtení se mu ale nechtělo.

Opřel si bradu o kolena a sledoval suky, letokruhy a skvrny v prkenné podlaze. Když trochu přimhouřil oči, skládaly se mu v nejrůznější obrázky. Madona s Jezulátkem na jednom prkně, strašidelný duch s obrovskou otevřenou pusou na druhém.

U psacího stolu dva obličejové těsně u sebe. Vždycky se mu zdálo, že si šeptají nějaké velké tajemství, a představoval si, co by to asi mohlo být. Dneska se k sobě skláněly v předzvěsti polibku. Navěky jen kousíček od skutečného dotyku, který nikdy nepřijde.

Za dveřmi se ozvalo šoupaní nohou, rána a dovnitř vpadla dvojčata. První Naďa s papírem v ruce, volnou rukou strkala do sestry a odháněla ji. Věrka jí byla v patách a sápal se po výkresu. „Kite, honem! Vem si to!“ vykřikla Naďa. „Ne, ne! Nekoukej se na to!“ ječela Věrka. Kit vyškubl papír Nadě z ruky těsně před tím, než se k němu Věrka konečně probojovala, a zvedl ho nad hlavu. „Tak jo. Vzal jsem si to, a nekoukám se na to. Tak se přestaňte hádat.“

„Ale ty se na to máš koukat,“ špulila Naďa pusou. „Nene, nemá! Já nechci, aby se na to koukal.“ Naďa se zamračila a přitáhla si sestru blíž, i když nezúčastněný pozorovatel by mohl usoudit, že ji spíš škrtí, a něco jí zuřivě šeptala. Nakonec Věrka zamračeně přikývla. „Tak jo, no. Můžeš se na to koukat.“ Na obrázku byly tři postavy. Pravděpodobně. Nebo aspoň předpokládal, že ta zkrabatělá vlhká část papíru s barevnou skvrnou vzdáleně lidského tvaru je taky postava. Další dvě byly celkem povedené, přinejmenším se dalo poznat, co představují, od velbloudů až po koruny na hlavách.

„Tyhle ty jsou moje,“ vysvětlila Naďa a ukázala pyšně na první dva jezdce, „Gaspar y Melchor.“

„Kašpar a Melichar,“ opravil ji Kit. „A co Baltazar?“

„A Baltazar se mi nepoved, protože jsem měla špatnej štětec,“ zamračila se Věrka. „Schválně jsi to rozmazala, protože vypadal jako opice a ten velbloud neměl zadek,“ setřela ji Naďa pohrdavě.

„Tak se nevytahuj,“ prskla na sestru Věrka, „schválně, kolik noh maj tři velbloudi, aha?“

Nada se zmateně zahleděla na svoje ruce a chvíli pohybovala prsty. Nakonec to vzdala. „Nevim,“ přiznala zkrátke. „Ten Baltazar je hezkej.“ Věrka se vítězoslavně usmála. „Že jo. To je pro tebe, Kite.“

„No jo, vlastně! Počkej, počkej.“ Nada drkla do Věrky loktem: „Přejeme ti...“

„... ať ti Tři králové přinesou dárek, kterej si doopravdy přeješ!“ připojila se k ní honem Věrka, všechny hádky zapomenuty, a obě se rozzářily, jak se jim to povedlo.

„Takže nebuď smutnej a pojď s náma do obýváku. Určitě dostaneš svůj dárek, jako jsem dostala ty brusle,“ dodala Věrka a už ho tahala za ruku, aby koukal vstát.

A tak Kit šel, pomáhal Věrce stavět jeřáb, vymýšlel, comá Nada kreslit, a náležitě obdivoval její výtvary. Ale mámu stejně neoklamal. Když se Clara s Petrem a s ospalými dvojčaty rozloučili, posadila se k němu s miskou čokoládových bonbónů. Kit si jeden rozbalil a strčil si ho do pusy, i když už byl za celý den přejedený uzobáváním všech dobrot, co nachystala.

„Mrzí mě, že ti nemůžu k Vánocům dát to, co si přeješ.“

„Ale mami! Ta sada pomůcek na přijímačky je přesně to, co potřebuju.“

„Jsem ráda, že se ti líbí. Ale to jsem nemyslela.“

Chvíli se soustředil na to, aby zářivě rudý staniol od bonbónu vyhladil do zrcadlového lesku. „Takový dárky ale nejsou. A z těch, co jsou, jsi vybrala perfektně.“ Máma postavila misku na stůl, vstala a pocuchala mu vlasy. „Všechno bude zase fajn, mi cílo.“

„Já vím,“ řekl Kit, protože to chtěla slyšet, a taky protože to musela být pravda. Vždycky to tak přece je, ne? Proto se to říká. Jednou bude všechno zase fajn. Jenom tomu zatím nedokázal věřit.

21. KAPITOLA

sobota 13. ledna

Tenhle týden se Kit do poslední chvíle rozmýšlel, jestli jet na víkend domů, nebo zůstat na internátě. Nakonec za něj víceméně rozhodl Ivan. Výjimečně se totiž vypravil za rodiči a Kit si uvědomil, že nechce zůstat na pokoji sám bez sebemenšího rozptýlení. Ne tenhle víkend. Ne tuhle sobotu, na kterou se ještě v létě tak těšil. Loni neměl ponětí, kdy má Daniel narozeniny, a letos mu to chtěl vynahradit. Nějakým opravdu parádním překvapením. Ten plán vzala voda ještě dřív, než vůbec stačil pořádně vzniknout, a Kit by dal přednost sebenudnějšímu programu, klidně třeba úklidu s mámou, před samotou ve společnosti nevíтанých myšlenek.

Nakonec ale na hadr, kbelík a prachovku nedošlo, protože Ondra s Bárou měli jiné plány. „To s sebou jako chceš tahat tuhle bichli?“ zeptala se Bára nevěřicně, když ho s Ondrou přijeli vyzvednout.

Kit shlédł na výpravnou sedmisetstránkovou publikaci Příběh umění a pokrčil rameny. „Tak kdybych se třeba nudil, nebo něco.“

Ondra zavrtěl hlavou. „V kině?!“

„No dobře, v kině asi ne,“ připustil Kit. „Ale prostě mi přijde, že na ty přijímačky nic neumím, a když ji s sebou nebudu mít, tak si budu vyčítat, že nesedím doma a neučím se.“

„Ty seš fakt cvok. Tak sedej,“ ustoupila nakonec Bára a vpustila ho do svého milovaného otřískaného autíčka i s učebnicí.

Před kinem měli sraz s dalšími třemi lidmi, které Kit neznal. Štěpánka hned začala s Bárou rozebírat tréninkové plány a přípravu na pohár, Pavel a Ondra se ponořili do detailů jakési počítačové střílečky a na Kita zbyla poslední holka, jejíž jméno nezachytil úplně přesně, ale nejspíš to bylo Niky nebo Viky.

Nehledě na kluzké zasněžené chodníky na sobě měla kozačky s vysokánskými špičatými podpatky a celkově vypadala, jako by se zrovna vyloupila z nějakého módního časopisu, od výrazného a zjevně zkušeného nalíčení až po dlouhé zrzavé vlasy, které by neudělaly ostudu žádné reklamě na šampon.

„Abysme se rovnou vyhnuli nějakýmu nedorozumění, jsem na holky,“ oznámila Kitovi bez úvodu.

Ten překvapeně zamrkal nad takovým seznámením a ohlédl se po svých přátelích, ale ti byli v družném hovoru a zřejmě se ho nijak nechystali zachránit. Cítil se poněkud hloupě, ale nenapadlo ho nic lepšího než: „Eh... gratuluju, já ne.“

Něco-iky se rozzářila.

„Jé, fakt? A nemohla bych si tě tím pádem vyfotit?“ Kit se na ni nechápavě zadíval.

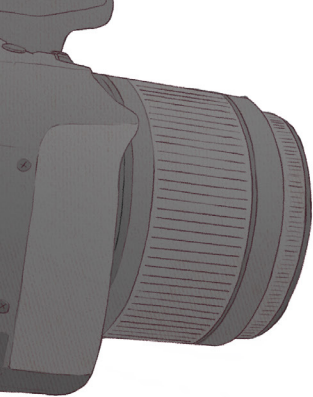
„Cože? Si děláš katalog gayů z okolí, nebo co?“

„Ale prdlajs,“ rozesmála se a hned vypadala méně jako modelka a víc jako normální holka.

„Prostě ráda fotím, chtěla bych dát dohromady takovou malou výstavu portrétů. Ve škole, víš? S holkama je to v pohodě, ale většina kluků to pochopí úplně blbě, když jim řeknu, že mají zajímavější obličej a chci si je vyfotit.“

„Jo takhle. No klidně, beze všeho. Akorát na fotkách vypadám jako dement.“

„To si myslí každý,“ odmávla to a začala lovit foťák.

„A kromě toho není důležitý vypadat hezky, ale zajímavě. Stoupni si tamhle, ať je za tebou ta výloha... Nebo by možná bylo nejlepší, kdyby ti nevadilo sednout si na zem, ale...“ pochybovačně se zahleděla na vrstvu ušlapaného sněhu.

„Co by ne,“ pokrčil Kit rameny a posadil se na chodník. Občasní kolemjdoucí se mu vyhýbali s náznakem odporu, jako by byl psí hromádka. „A jak že se jmenuješ, ještě jednou?“

„Miky,“ řekla Miky, zatímco ho pozorovala přes foťák. „Nemohl bys dát... anebo víš co, nic nedělej, já si tě našteluju. Ve skutečnosti jsem Matilda, takže... Miky je lepší.“

Kit se nechal poslušně zmanipulovat do patřičné pozice. „Já jsem Cristian s cé, takže chápu,“ ubezpečil ji. „Už to bude? Nerad bych tu přimrzl.“

„Koukni ještě nahoru... Jo. A zatvař se tak, jako když jsi mi říkal, že bys nerad přimrzl. Super! Hotovo.“

„Jsi docela trhlá,“ podotkl Kit, když vstal a ometl se od sněhu.

„Dík,“ usmála se Miky, jako by jí složil největší kompliment. To se mu na ní líbilo.

„Pošleš mi pak tu fotku?“

„Jasně, pošlu je Báře. Mám na ni e-mail.“

Poslední film od Marvelu byl přesně takový, jak se dalo čekat, a Kit se neubráníl zklamání, že už je po něm. Když skončil, musel Pavel domů hlídat brášku a Miky se Štěpánkou se vydaly lovit další oběti do fotografického projektu.

„Tak čau, Cristiane s cé,“ rozloučila se s ním Miky. Položil si ruku na srdce a zvolal dramaticky: „Sbohem, Matildo!“

Vyplázla na něj jazyk a navzdory svým podpatkům poměrně rychle odcupitala. S Ondrou a Bárou zamířili k autu.

„Ty jo, já bych chtěla bejt bohatá,“ prohlásila Bára zničehonic.

„Tak to budeš muset hodně trénovat,“ uchechtl se Kit,

„když vyhraješ olympiádu, určitě z toho něco kápne, ne?“

„Možná,“ odpověděla, jako by ji olympiáda v tuhle chvíli ani v nejmenším nezajímala, a pokračovala bez sebemenší návaznosti na Kitovu odpověď: „Koupila bych si lepší auto.“

Kit se po ní překvapeně podíval. „Co tak najednou? Myslel jsem, že tu svoji popelnici miluješ.“

„Není to žádná popelnice!“ ohradila se okamžitě, načež

nespokojeně nakrčila obočí a dodala zdráhavě: „Teda je. No, i když... ale vlastně je.“

Ondra vyprskl smíchy. Bára se na něj zamračila a drkla do něj loktem. Vyměnili si několik významných pohledů – Ondra dotčený, Bára přísný, Kit si připadal jako na představení pantomimy, jen netušil, co má vyjadřovat. „Co blbnete?“ zeptal se.

„No... asi budu taky potřebovat auto,“ řekl Ondra váhavě.

Bára spokojeně přikývla. „A co ty, Kotě?“

„Já? Předpokládám, že na intru ho moc neužiju,“ odpověděl a nejistě těkal pohledem mezi oběma znenadání tak nadšenými motoristy.

„Ale v létě by se ti hodilo,“ podotkla Bára. „Akorát nevím, kde na to vezmem. Naši chtějí letos zastřešit terasu, a to nějaký prachy rozhodně spolkně. Co ty?“ obrátila se k Ondrovi.

„Já... totiž naši... vždyť víš. Sypou všechno do střediska. Ten vlek na červený sjezdovce bude potřebovat servis... A sněžný dělo by taky nebylo k zahození... Asi si na to budou muset půjčit. Táta teď pořád vymejší, jak si přes léto přivydělat, když už ho na Polednovic statku nepotřebujou.“

„Hm, hm. To nevypadá dobře,“ zhodnotila to Bára a zeptala se znovu: „A co ty, Kotě?“

„Proč mám pocit, že ti najednou přeskočilo?“ zeptal se Kit odevzaně. „Čirou náhodou mi o Vánocích říkala máma, že mi dá svoji Felicii, až si udělám papíry. Hele vlastně ji nebudu zas tak často potřebovat,“ napadlo ho v tu chvíli a štouchl do Ondry, „klidně by sis ji mohl půjčovat. Nebo ji můžeme mít napůl.“

Teď na něj Ondra pohlédl se skutečným zájmem. „Fakticky? To by bylo super!“

„Není to kdovíco, žejo. A občas na ní bude asi potřeba něco spravit. Ale jako jo, beze všeho.“

„Páni! Tak to by –“

„To tedka není podstatný,“ sykla Bára. Na Kita se nepřesvědčivě usmála. „Takže máma si bude kupovat novou káru, jo?“

„No... má to v plánu. Felicie netopí a... hele, o co tady vlastně jde?“

„O co by mělo jít? Jenom se ptám. Myslela jsem, že nemáte moc peněz – teda bez urážky, my taky ne.“ Kit protočil oči k nebi.

„Nerad ti to říkám, ale dneska mi připadáš praštěnější než obvykle.“ Bára se nadechla k odpovědi, ale Ondra ji gestem zastavil. „Jdeš na to blbě,“ oznámil jí a obrátil se na Kita. „Jde o to, že potřebujem vědět, kdy vrátíte ty půjčený peníze. Nemůžu ti říct proč, ale kdybys mi odpověděl, byl bych ti děsně zavázanej.“

Kit se zastavil a zůstal na něj nevěřícně civět. „Promiň, ale cože?“

Ondra jen pokrčil rameny a trpělivě na něj koukal, jako by k tomu už nemohl víc dodat. Bára si odfrkla a zakroutila hlavou.

Kit přemýšlel, jak může Ondra vůbec vědět o máminých penězích, a i kdyby, tak co je mu do toho. Na druhou stranu se určitě neptá pro nic za nic, a už vůbec ne z nějaké škodolibosti.

„Můžeš mi aspoň říct...“

Ondra zavrtěl hlavou, aniž by ho vůbec nechal domluvit.

„A je to důležité?“ zeptal se Kit. Protože Ondra by mu na vážně položenou otázku nikdy do očí nezalhal. „Životně.“

Kit ho pár okamžiků sledoval a čekal, jestli z něj nevypadne něco dalšího. „Potřebujete vaši půjčit?“ vytasil poslední odhad, když Ondra nepřestával mlčet. „Protože pokud jde o tohle, určitě bych jim neradil, aby zkoušeli...“

„Ne, to vůbec. Prostě jenom... věř mi...?“

Kit sice absolutně nic nechápal, ale jestli se Ondra dovolával jeho důvěry, neměl důvod odmítnout. „Tak fajn. Netuším, k čemu ti to bude dobrý, ale když tě to tak moc zajímá, bude to příští měsíc. A pevně doufám, že mi tenhle výsledek někdy vysvětlíš.“

„Dík, máš to u mě,“ kývl Ondra a na Báru se vítězoslavně zazubil. „Vidíš? S poctivostí nejdál dojdeš.“

„Jak kdy, brouku, jak kdy,“ zabručela Bára a jako první znovu vykročila směrem k parkovišti. Kit přemýšlel, co to všechno mělo znamenat. Jeho máma se s tou Ondrovou občas navštěvovaly, bylo možné, že se bavily i o penězích. Ne moc pravděpodobné, ale možné. Jak se ale Ondra dozvěděl o máminých dluzích, to byla jen půlka hádanky. Ta záhadnější zněla, proč mu na tom tak záleželo. Vtom do Báry vrazil muž, který šel proti nim a byl tak zabraný do hovoru na mobilu, že nedával pozor na cestu.

„Hej, čum, kam šlapeš,“ houkl po něm Ondra.

„Jéžiš, já mám vypnutý zvonění!“ vyhrkla Bára a začala hledat mobil po všech kapsách, co jich na svojí lyžařské bundě měla. Kit jen pokrčil rameny. Máma ho shánět nebude, Ondra s Bárou šli hned vedle něj a nikdo jiný by nevolal. Protože ho nechce už nikdy slyšet. Ani vidět. Potrásl hlavou a zadíval se do zaprášené výlohy s botami, kterou zrovna míjeli, v marné snaze tam zahlédnout něco zajímavého, co by ho přivedlo na jiné myšlenky.

„Fíha, pět hovorů,“ podivila se Bára, když vytáhla mobil z kapsy. Chvilí na něm ťukala a pak kývla k cukrárně o dva metry dál.

„Ne stavíme se na něco? Jen si tohle vyřídím a přijdu za váma. Objednejte mi čokošku, jo?“

Ondra trochu překvapeně přikývl a stočil kroky ke vchodu. Bára se k nim hned otočila zády, telefon u ucha, a tak Kit zašel dovnitř za ním. „Co řeší?“ zeptal se, jakmile si objednali.

„Vím já? Asi nějaký... holčičí věci,“ odpověděl Ondra. Bára za oknem přecházela sem a tam a volnou rukou zuřivě gestikulovala. V jednu chvíli div omylem nevrátila facku malému klukovi, co měl tu smůlu, že šel právě kolem. Babička, která ho vedla za ruku, se na ni zaškaredila jak na vraha dětí.

„Asi jsem celkem rád, že nemusím řešit holčičí věci,“ ušklíbl se Kit a odvrátil se od okna právě včas, aby si od servírky převzal svou horkou čokoládu s pořádným kopcem šlehačky. „A jak jde vůbec práce, pane instruktore?“

Ondra se s nadšením vrhl do líčení svých radostí a strastí v lyžařské škole. Za pár minut se k nim připojila i Bára a Kit si pomyslel, že vypadá ustaraně.

„Všechno v pohodě?“ zeptal se opatrně.

„Jo, jo... jen jedna kámoška má... potíže se svým klukem. Jé, Kite,“ zamračila se najednou, „nepřinesl bys mi novou lžičku? Tahle je nějaká umatlaná.“

Kit se zvedl, protože mu to připadalo lepší než poslouchat o osobním životě cizí holky. Ondru to kupodivu zaujalo víc, protože když se Kit vrátil s čistou lžičkou, našel oba v poměrně bouřlivé debatě. „To si děláš srandu?“

„Já? To byl její nápad! Co jsem jí na to měla říct?“

„Že to je pěkná kravina.“

„Neruším?“ přeptal se Kit pobaveně a vklouzl zpátky na místo.

„Klidně vás nechám ještě chvíli o samotě, hrdličky.“

Bára loupala po Ondrovi přísným pohledem a převedla řeč na film, který před chvílí viděli. Než probrali všechny herecké výkony, dějové zvraty a speciální efekty, měli hrnky prázdné.

Došli na parkoviště a nastoupili do auta, jenže Bára ani nestáčila nastartovat, když se rozezněl Ondrův mobil. Kit se uchechtl. Nikdy nechápal, proč si někdo nastaví zvonění, které zní, jako když bečí ovce.

„Prosím?“ ozval se Ondra, chvíli poslouchal a tvářil se čím dál víc udiveně. „Kdo to je?“ zeptala se Bára.

Ondra pustil zvuk z telefonu na hlasitý odposlech.

„... vybráno náhodně, protože jste se zaregistroval do databáze společnosti Nejlepší výhry tečka cé zet,“ odříkávala profesionálním hlasem operátorka, „ještě si vás dovoluji upozornit, že v zájmu zlepšování kvality našich služeb bude náš hovor monitorován. Mám pro vás nabídku, můžete vyhrát zájezd pro dvě osoby do Paříže, v ceně je doprava autobusem, ubytování, polopenze a vstupy do všech atrakcí, máte zájem se zúčastnit?“

„É, no... já...“ začal Ondra nejistě.

Bára do něj drkla a sykla: „Jasně, že máš!“

„... vlastně ano.“

„Výborně!“ zaradovala se operátorka tak, že by svým nadšením neudělala ostudu hollywoodské herečky.

„V tom případě vás poprosím, abyste nám do záznamu zazpíval.“

Ondra vrhl na Báru zoufalý pohled. „Já?“ spíš jen předvedl pantomimou, než že by to doopravdy řekl.

Bára se naklonila k telefonu. „Dobrý den! Nás je tady víc, mohl by zazpívat kdokoli?“ zeptala se dychtivě. „Ne ne ne ne ne,“ zavrtěl Kit hlavou ve stejné chvíli, kdy operátorka s neutuchajícím entuziasmem vykřikla: „Ale samozřejmě!“

Bára předvedla ukázkový psí pohled: „Kite! Paříž!“ Kit protočil oči a poraženecky si povzdechl. „A co mám jako zpívat?“

Bára pokrčila rameny, ale operátorka evidentně měla jistou představu. „Tak pochopitelně je to výlet do Paříže, nejromantičtějšího místa na světě, takže by rozhodně bylo vhodné vybrat něco v tomhle duchu.“

Kit měl pramalou chuť zpívat cizí ženské do telefonu cokoli zamilovaného, ale Bára na něj nepřestávala upírat ten svůj kukuč a šoupat dlaněmi o sebe v dětském prosím, prosím. Nedalo se nic dělat. „No tak jo. Uhm...“

„Musím vás upozornit, že tříčlenná porota vybere z nahrávek tu nejromantičtější,“ poznamenala operátorka.

„Paráda,“ zamumlal Kit, nadechl se a zavřel oči.

Ze začátku si připadal příšerně trapně, ale než se dostal přes prvních pár taktů, už nemyslel na Báru a její prosebný pohled, na telefon a operátorku, ani na to, že sedí v autě na parkovišti. Myslel na věci, na něž si celý den myslet zakazoval, kterým se bránil. Ale teď, když otevřel pusku a začal zpívat, se mu najednou ulevilo.

Jako by mu ta pitomá soutěž poskytla záminku pustit všechno na chvíli ven. Dozpíval a po pár vteřinách si uvědomil, že je ticho. Teprve pak se z telefonu ozvalo odkašlání.

„Páni. To bylo... Totiž, chci říct...“ Pak se ozval hlasitý nádech a operátorka znovu nasadila svůj profesionální tón: „Velice vám děkujeme za účast, ohledně případné výhry vás budeme kontaktovat. Na shledanou.“ Nečekala na odpověď a zavěsila.

Kit se zlehka zamračil. „To bylo divný.“

„No ty vole,“ vydechl Ondra, jako by právě vyvázl z nějakého nebezpečí. Bára ho plácla do stehna a nastartovala.

„Byl jsi skvělej, Kotě,“ řekla, než se rozjela, a řekla to tak dojatě, až se Kit obával, že už se vidí pod Eiffelovkou. „Hele, nejspíš to ani nevyjde,“ upozornil ji opatrně. Bára prudce přeřadila a zašklebila se, když přitom v převodovce zaskřípaly zuby.

„Ale jo. Vyjde. Já tomu věřím.“

Daniel

22. KAPITOLA
sobota 13. ledna

Když se Magda rozhodla přesvědčit rodiče, že u ní stráví celý víkend, Daniel vůbec netušil, co má v úmyslu. Ačkoli jeho otec evidentně svou představu měl, protože mu na odchodu věnoval balíček kondomů a popřál mu hezkou zábavu. Ale koneckonců už si mohl zvyknout, že od ní má čekat víceméně cokoli. Dodneška nechápal, jak se mohl nechat před Vánoci přemluvit, aby šel na Cristianův koncert. To, že tam nakonec Cristian vůbec nebyl, se rozhodl považovat za znamení, že příště nemá dát na Magdiny potřestěné nápady. Nikomu ani slovo, že jsme sem šli, zapřísahal ji, když se schlíple vraceli do kanceláře. Dost na tom, že ze sebe udělal blázna před sebou. A přece byl dnes tu, protože schovávat se v bytě své imaginární přítelkyně na vlastní narozeniny mu připadalo mnohem přitažlivější než snažit se přežít oslavu s rodiči. Otecby je s matkou bezpochyby pozval do nějaké luxusní restaurace, kde by Daniel dostal svou první legální skleničku aperitivu, drahé hodinky a přednášku o důležitosti rodinného jména.

Při tom všem by se snažil dostat do staženého žaludku aspoň pár soust a nepodlehnout únavě, která se mu za poslední měsíce stačila už snad natrvalo usadit v kostech.

Esence celého budoucího dospělého života hned první den.

Ano, strávit dva dny u Magdy, bez povinností, bez nutnosti se přetvařovat, dokonce i bez toho, aby po něm někdo chtěl tak základní věci jako třeba vstát nebo mluvit – to se původně zdálo jako ideální varianta. Jenomže to by Magda nesměla být Magda.

Dopoledne byl ještě klid. Napřed zašli nakoupit, což byla věc, o kterou se Daniel v posledních týdnech snažil starat pravidelně. Magda nejdřív vlažně protestovala, ale teď už se z pravidelného zásobování její kuchyně stal skoro rituál.

Po návratu uklidili nákup a pak Magda nechala Daniela jeho osudu, protože si potřebovala dodělat práci, kterou nestihla v pátek. Daniel upíjel čaj, díval se z okna na fasádu protějšího činžáku a sbíral zbytky vůle k tomu, aby si vytáhl skripta a začal se učit. Ze zápočtů a zkoušek mu zbývala skoro polovina.

Tu první zatím zvládl, i když s nijak zářnými výsledky; přesto se mu ulevilo. Zejména trojka ze státovědy mu sice vysloužila zklamání pohled a krátkou přednášku od otce, ale Daniel to skoro nevnímal. Hlavně že to měl za sebou. Ovšem pořád nebyl čas na odpočinek, kdepak. Ještě tři zápočty a tři zkoušky, v kanceláři do příštího týdne dokončit rozdělanou práci a podívat se na podklady k nejnovějšímu úkolu.

K tomu bylo třeba doma při společných snídaních a občas večerích vést zdvořilou konverzaci, která se točila zpravidla kolem školy, práce a ideálně i Magdy, přičemž ohledně všech tří bodů musel projevovat patřičnou dávku nadšení. A taky se nepřetržitě hlídat. Každý výraz tváře, každá nuance v tónu hlasu, každé slovo i gesto, to vše bylo neustále podrobováno přísnému zkoumání, nebo aspoň Daniel byl o tom přesvědčen.

A dnes je mu osmnáct. První den dospělosti, den, k němuž se upínají všichni nešťastní a nepochopení pubertáči dnešní civilizace jakožto k okamžiku, kdy za sebou praští dveřmi svého pomyslného

domáciho vězení a osvobodí se od rodičů, které někdy právem, někdy neprávem považují za své dozorce. Daniel tuhle naději na únik neviděl. Ne, když nechtěl riskovat splnění otcových výhrůžek. A po pravdě řečeno se během podzimu a zimy dopracoval až do stavu, kdy neviděl naději vůbec v ničem. Byly dny, kdy ani netušil, proč se pořád ještě snaží. Pamatoval si, že musí a že je to velmi důležité, ale důvod ležel kdesi mimo jeho chápání, za stěnou z únavy a pevně zakořeněného strachu – ať už byl ten strach opodstatněný, nebo ne. Někdy je jedno, že věci nejsou skutečné; záleží jen na tom, jestli je člověk jako skutečné vnímá.

Dnes znovu cítil, že se to děje, že se opět řítí dolů tou spirálou vyčerpání a beznaděje, s vidinou konce kdesi v nedohlednu spolu se smyslem toho všeho. A snažit se o cokoli, když v tom neviděl smysl, představovalo příliš mnoho úsilí. Nejjednodušší bylo vždy poslechnout – i když to s sebou neslo blátivou pachutí porážky, bylo to nakonec to nejsnazší řešení. Natolik už si zvykl apaticky plnit pokyny, že když si Magda přisedla s mobilem v ruce a poručila mu poslouchej a mlč, jen lhostejně přikývl.

Absolutně nechápal, proč má poslouchat Magdin podivný telefonát, její slova kolem něj proplouvala bez zřejmého významu, dokud Magda nestiskla tlačítko reproduktoru a z telefonu se nezval Cristianův hlas: „A co mám jako zpívat?“

Prudce se nadechl, i když vůbec nevěděl, co říct. Magda mu přitiskla dlaň přes pusku a do mikrofону odpověděla nějaký nesmysl.

Rozezněla se melodie. Spojení nebylo kdovíco a hlas zkresloval nekvalitní reproduktor, ale Daniel slyšel tak čistě, jako by Cristian seděl vedle něj. Lehl si na gauč a sám před sebou předstíral, že si položil hlavu na jeho klín.

Nakonec Magda ukončila hovor a položila telefon na stůl.

„Všechno nejlepší, zlato.“

Daniel se nemohl rozhodnout, jestli to byl ten nejlepší dárek k narozeninám, nebo ten nejhorší.

A tím jeho smíšené pocity nekončily. Taky měl chuť vyskočit a okamžitě se rozběhnout na nádraží, a zároveň zůstat na tomhle gauči se sepranou dekou a už nikdy nemuset vstát.

„Proč...“ Proč jsi to udělala? chtěl se zeptat, ale nic víc ze sebe nevypravil. Dokonce si ani nebyl jist, jestli to mělo znít jako otázka, úžas nebo hořká výčitka.

Magda vypadala zaraženě.

„Původně jen tak,“ připustila přemýšlivě, „prostě mi to přišlo jako dobrý nápad. Ale... no, sám jsi slyšel.“

Nechápavě se na ni podíval. Slyšel, samozřejmě, že slyšel, ale co tou poznámkou myslela?

„No musels to přece slyšet,“ rozhodila netrpělivě rukama.

„Jakože, já toho tvýho Kita neznám, ale takhle by to nezazpíval do nějaký debilní soutěže. To zpíval sám za sebe, to bylo jasné. O někom, o něčem... já nevím, skutečným.“

Daniel nevěděl, co na to říct. Snažil se obecně na Cristiana moc nemyslet. Vzpomínal na něj skoro neustále, ale pečlivě se vyhýbal úvahám, co asi dělá. A s kým. Nic mu do toho nebylo. A nechtěl to vědět. „Ježíš, mě z tebe klepne!“ vyhrkla už úplně frustrovaně.

„Jestli tě tohle nepřinutí se sebou něco dělat, tak už nic!“

„Nechápu, co po mně chceš,“ vypravil ze sebe nakonec, protože se zdálo, že její výkřiky se budou stupňovat, dokud na ně nějak nezareaguje.

„Je to jednoduchý jako facka! Nevěřils tomu, co tvrdí Bára s Ondrou, tak fajn! Teď ses přesvědčil na vlastní uši, pokud teda nejseš hluchej. Tvůj kluk je do tebe pořád blázen, tak si sakra začni dávat život do pořádku, dokud ho to úplně nepřešlo!“

Tohle bylo v posledních týdnech Magdino oblíbené téma.

Daniel většinou pouštěl její slova jedním uchem tam a druhým ven. Nemyslel to zle, ale nemohl si pomoci.

Nedovedl pochopit, proč se na to tak upnula. Až teď, přímo v tuhle chvíli, se mu konečně zdálo, že začíná chápat. Že má všechny indicie a odpověď se mu pomalu formuje před očima.

Teresa a její půjčka, ze které už zbývá jen kousek... jeho vlastní osmnácté narozeniny... A Cristian – bylo by možné, že ho pořád ještě... *No to je dost, ušklíbla se nesnesitelná část, víš vůbec, jak dlouho už to do tebe hučím?!* Nevěděl, ale asi to muselo být nějakou tu chvíli. Samozřejmě nemohl mít jistotu, že sebevětší snaha přinese ovoce. Ale cokoli bylo nejspíš lepší než tohle, ne? Tenhle život – neživot až do smrti. *Všechno čím dál stejnější. Myslíš si, že jsi v bezpečí, ale ve skutečnosti nežiješ,* napověděl mu tichý hlas a tentokrát s tím nesnesitelná část neměla nic společného.

Posadil se a podíval se na Magdu, která pomalu roztáhla pusku do uličnického úsměvu ještě dřív, než se vůbec odhodlal jí odpovědět: „Tak... dobře.“

Daniel

23. KAPITOLA
čtvrtek 18. ledna

Daniel stěží věřil, že měl narozeniny teprve před pěti dny. Magda jeho opatrné a nervózní odhodlání začít si dávat život do pořádku přijala se směsí otravných poznámek o tom, jak bylo dávno načas, a nefalšovaného nadšení z nového projektu a okamžitě se vrhla do sprádaní konkrétních strategií. Zbytek víkendu tak zůstali v jejím bytě a diskutovali o tom, co zařídit dřív a co potom, co udělat a čemu se vyhnout. Daniel lavíroval mezi nadějeplnými stavy se záplavou přespříliš ambiciózních nápadů a okamžiky naprosté bezradnosti, kdy se mu zdálo všechno předem ztraceno. V neděli k večeru se s Magdou každopádně loučil s čímsi, co vzdáleně připomínalo plán, a cítil se aspoň zčásti nakažen jejím optimismem. S jedinou výhradou, a tou je jistá návštěva, kterou se jí povedlo za pomoci známostí naplánovat hned na nejbližší týden, konkrétně na dnešek, a které se upřímně hrozil.

Do konce zkouškového období zbývalo kolem měsíce a Daniel byl opět o kousíček klidnější. Magda o víkendu zase jednou povolala na pomoc svůj praktický přístup k životu, řídící se pravidlem minimálního úsilí.

„Nemusíš přece dělat všechny zkoušky,“ řekla tónem, který volal po tom, aby si současně zaklepala na čelo.

„Ale otec chce vždycky vidět výsledky,“ namítl a cítil se trapně, jako děcko na prvním stupni, kterému rodiče denně kontrolují žákovskou. Magda se ušklíbla. „I z pedáku?“

„Samozřejmě že ne! Ale to je ta poslední věc, co je jenom moje, nechci...“

„Hej, já neříkám, že s tím máš seknout. Ale zápočty už máš, tak co ti brání pár zkoušek vypustit? Doděláš si je, až budeš mít práva z krku.“

Daniel musel nerad přiznat, že ho tak jednoduché řešení vůbec nenapadlo. Ale proč vlastně ne? Systém kreditů umožňoval, aby si do jisté míry rozvrhl studium podle svého. Nebyl důvod toho nevyužít naplno. V důsledku toho měl teď před sebou jen jednu poslední zkoušku, a tedy dost času na to, aby se pokusil dohnat spánkový deficit a mohl se věnovat i jiným věcem. I když měl trochu pocit, že v tuhle chvíli by snad ty zkoušky přece jen představovaly příjemnější variantu.

Stál před domem na adrese, kam dorazil podle Magdiniých instrukcí, a odkládal okamžik, kdy bude muset vejít dovnitř.

Podíval se na hodinky – na svoje nové a bezpochyby drahé hodinky značky Omega, které podle svého očekávání skutečně dostal od rodičů k narozeninám –, aby asi po desáté zkontroloval čas. Do smlouveného termínu zbývaly dvě minuty. Pořád se nemohl přimět stisknout zvonek. Možná ani nesebere odhodlání a za další čtvrt-hodinu zase odejde. Ale ne, okřikl se v duchu a ta nesnesitelná část se jen mlčky spokojeně zatetelila. Jestli má nějakou šanci, nezahodí ji jen proto, že se bojí.

Nadechl se a zazvonil, než si to stačí zase rozmyslet. Začátek rozhovoru probíhal v duchu známých a uklidňujících detailů, jako je jméno, bydliště a datum narození, nebo u které je zdravotní pojišťovny. Daniel se snažil soustředit na bezprostřední otázky

a nemyslet zbytečně na celek, a tak dokázal poskytnout i víceméně srozumitelné odpovědi. Samotná... ordinace? Říká se tomu tak? Nebo možná kancelář? Zkrátka místnost, ve které se ocitl, vlastně víc než co jiného připomínala obyčejný obyvací pokoj.

Jako by tu byl člověk jen na návštěvě, jako by zašel na kávu a kus řeči. Přesto tohle setkání Danielovi nepřipomínalo přátelské posezení ani v nejmenším.

Neustále si musel opakovat, že je tu dobrovolně, že ho tu nikdo nedrží, Magda pravděpodobně vynaložila nemalé úsilí, aby ho dokázala objednat tak rychle, a že příjemně vypadající psycholožka ve středních letech není nepřítel, ale člověk, který mu chce pomoci.

I když chudák ještě ani neví s čím. Ano, tahle část rozmluvy už šla o poznání hůř. Na dotaz, co ho tedy přivádí, Daniel vykoktal několik obecných výplňových slov, jako je no, totiž nebo vlastně, a spojení mezi myšlenkami a mluvenou řečí mu naprosto vypovědělo službu.

„Já vás tu nechci trápit hned napoprvé,“ usmála se psycholožka. I hlas měla sympatický. Jestli nedokáže mluvit s ní, pomyslel si, tak už asi s nikým. „Ale pochopila jsem, že to dost spěchá. Zkusíme si aspoň ujasnit, kam vaše potíže spadají. Jde o situaci doma? Nebo problémy se školou?“

Čím déle jí neodpovídal, tím víc mu připadalo, že zkrátka nemůže. Tak alespoň kývl a bezradně pokrčil rameny. Tohle prostě nepůjde. Psycholožka si trpělivě otevřela diář.

„Tak víte co? Mám pro vás takový návrh. Občas to používám, i když zpravidla ne v samotném úvodu... Ale proč ne? Myslíte si, že by vám lépe vyhovovalo, kdybyste mi sepsal, co vás trápí? V klidu, až na to budete mít dost času. Napište, co vás napadne. Třeba to pro vás bude díky tomu snazší, až přijдете příště, a já si aspoň udělám základní představu.“

Daniel s úlevou přikývl. To by mohl zvládnout. Může předstírat, že si vše píše jen sám pro sebe. „Výborně! Tady na té kartičce máte mou e-mailovou adresu. Pošlete mi, co budete mít, a přijďte... stihnete to do pondělka? Ten e-mail bych ale potřebovala nejlépe už během víkendu.“

„To by šlo. Já... děkuju.“

„Od toho jsem tady,“ usmála se. „Budu se těšit.“ Byl si skoro jistý, že až Magdě přizná, jak žalostně proběhlo jeho první sezení, bude kroutit očima, vzdychat a plácet se do čela jako vždycky, když jí jeho chování připadalo obzvlášť nemožné. Proto ho celkem překvapilo, když jen uznale přikývla.

„Paráda,“ doplnila to i slovně. „Skoro jsem to nečekala.“

„Co jsi nečekala?“ zamumlal sklesle.

„Že jí řeknu aspoň svoje jméno?“

„Po pravdě? Že tam vůbec půjdeš,“ odpověděla vážně.

„Podle mě to bylo odvážný.“

Daniel se zatvářil pochybovačně. Odvážné by možná bylo tam jít a skutečně dodržet účel návštěvy.

„Ale ne, fakt,“ trvala Magda na svém.

„Teď teprve doopravdy věřím, že to myslíš vážně. Dobře ty.“

Zazubila se a nastavila dlaň. Daniel se na ni nechápavě zadíval.

„No plácni si, ne?“ zakroutila konečně očima. Což byla známá, očekávaná, a tedy svým způsobem i uklidňující reakce, a tak povytáhl koutky v náznaku úsměvu a poslechl.

Doma před něj postavila svůj notebook a vedle veliký kouřící hrnek. „Pusť se do toho a dej si na čas. Já jdu ven a budu pryč hodně, hodně dlouho,“ zdůraznila.

„Nemusíš chodit pryč... je to tvůj byt,“ vykoktal Daniel.

„Já vím, že nemusím. Tak šup, do práce. Nebudu to číst, slibuju. A až to budeš mít hotový, mám pro tebe odměnu.“

Krátce nato v předsíni bouchly dveře a zbylo po ní jen ticho. Daniel si nejdřív založil e-mail, aby ještě o pár okamžiků odložil nepříjemný úkol. Pak otevřel novou zprávu, opsal adresu z vizitky, ale nic dalšího, čím by tu chvíli mohl víc oddálit, ho nenapadlo.

Rozhodl se, že začne něčím obyčejným, aby se vůbec přiměl ke psaní, a pak bude prostě popisovat jednu událost za druhou, jak jen si je pamatuje. A že to už po sobě nebude znova číst. Snad bude jeho zpověď dávat psycholožce aspoň trochu smysl.

Nedokázal by ty chvíle procházet dvakrát. Položil prsty na klávesnici a nadechl se. *Na základní škole jsem přeskočil dva ročníky. Když mi bylo třináct, nastoupil jsem na svoje vysněné gymnázium v Obrtíně. Moc jsem se tam těšil...*

Nedovedl odhadnout, jak dlouho mu trvalo všechno sepsat; zdálo se to jako nekonečná, únavná věčnost vyplněná bušením do kláves. Vzpomínal na pocit téměř fyzického vyčerpání, jako by jen nepopisoval, ale osobně procházel školními chodbami, odsouzený znovu sledovat všechno, co se tam odehrálo, tentokrát jako neviditelný divák, neschopný odejít nebo aspoň odvrátit pohled.

Nepamatoval si ani, že by usnul, ale probudil se do ztemnělého pokoje, osvětleného jen září monitoru. Magda seděla vedle něj.

„Nečetla jsem to,“ oznámila mu místo pozdravu. „Jen jsem to odeslala. Na konci ses podepsal, tak hádám, že to bylo hotový.“

Daniel si protřel oči a přikývl. Pak přepnul na odeslané zprávy a tu jedinou bez rozmyšlení smazal. „Paráda!“ tleskla a přitáhla si notebook před sebe. „Dobrá práce. A teď ta odměna.“ Daniel skoro zapomněl, že mu něco podobného slibovala.

Nakoukl jí přes rameno, ale natočila počítač tak, aby na něj neviděl. „Počkej přece! Pošlu ti to.“

„A co?“

„Uvidíš,“ nedala se přemluvit, zatímco hbitě ťukala do klávesnice a rejčila ukazováčkem po touchpadu.

„Něco, co jsem dostala od Báry. Tak! Máš to tam.“ Rázně postrčila notebook zpátky před něj. Ve složce doručené pošty svítila jedna nová zpráva. Tady to je. Zvaž sama, co s tím. B., hlásil stručně text původního e-mailu, a pod tím byl v příloze jediný soubor.

Daniel ho otevřel a skoro přes celý displej se zobrazila fotografie. Mimoděk si majetnický přitáhl počítač blíž. Cristian seděl na zemi pokryté sněhem a vzhlížel nahoru k fotoaparátu, který nejspíš musel držet někdo, kdo stál nad ním. Jeho oči byly výrazem úpěnlivé prosby o záchranu a současně v nich byl jakýsi náznak rezignace, smíření s tím, že ve skutečnosti žádná záchrana nepřijde.

Daniel si mimoděk vybavil dojemné fotky dětí z válečných zón, ten druh obrázků, které sbíraly všemožné ceny za nejlepší reportážní foto. Dotkl se obrazovky konečky prstů.

„Ještě mám vyřídit, že při pořizování týchle fotky nebyl zraněnej žádnej Kit,“ prohlásila Magda a přerušila kouzlo.

„Ale je roztomilej. Dobře děláš, že si ho chceš nechat.“

Daniel

24. KAPITOLA
čtvrtek 1. února

Vchodové dveře s cvaknutím zapadly, Daniel vyšel na ulici a otrásl se. Instinktivně si přitáhl kabát blíž k tělu, i když věděl, že ho nerozechvěl chlad. Měl za sebou pátou návštěvu, zatím tu nejhorší ze všech. Magda stála opodál a mluvila do telefonu. Jakmile si ho všimla, rychle hovor ukončila a vykročila mu vstříc. Sledoval, jak se k němu po chodníku blíží její nohy obuté v lesklých červených lodičkách. Zdálo se mu namáhavé zvedat pohled výš, jako by přitom musel fyzicky zápasit s jeho váhou. Lodičky se zastavily před ním.

„Tak co? Jak to šlo?“

„Hrozně.“

„Proč? Co se stalo? Byla nějak protivná, nebo něco? Anča ji fakt vychvalovala, ale klidně můžem zkusit někoho jinýho...“

„Ale ne,“ zarazil ji, „podle mě to šlo tak, jak... to asi má chodit. Jenom je vážně nepříjemné o všem mluvit.“ Hezká formulace, ušklíbla se nesnesitelná část. Zkus rovnou říct, že je to asi tak příjemné jako nechat se stahovat z kůže. „Vytahovat věci, ke kterým bych se nejradši nevracel. Najednou jsou zase... tak nějak skutečnější.“

„Jo takhle, to nejspíš jo. Ale mělo by to pomoci, ne?“

„Snad.“ Nezbyvalo mu než doufat, že psycholožka ví, co dělá. Že je teď zkrátka v tom bodě zlomu, kdy je člověku nejhůř, než mu začne být líp a líp.

Protože jestli ne, tak zbytečně vyměnil nepříjemnou, ale jaksi tlumenější a už zevšednělou bolest za čerstvou, ostrou jak říznutí nožem do živého masa. Nechtěl, aby se ukázalo, že nadarmo trátí čas tím, že se cítí hrozně, když by se místo toho mohl smířit s nevyhnutelným a věnovat se praktičtější věci.

Například si hledat bydlení. Magda mu sice nabídla, že kdyby bylo nejhůř, mohl by zůstat nějaký čas u ní, ale to považoval za krajní řešení. Potřeboval si najít přinejmenším vlastní pokoj v podnájmu, kam by mohl případně přivést... někoho. Třeba. Na návštěvu. Nebude předbíhat a upínat se k nepravděpodobným scénářům. Zkrátka kam by mohl přivést kohokoli, aniž by přitom zabíral místo své ne-tak-úplně-přítelkyni.

A k bydlení bude potřebovat práci. Nějakou, která by mu vydělala na nájem a něco k jídlu, a přitom by zbyl čas na školu. A ještě trochu času navíc, pro všechny případy.

To všechno však muselo počkat, přinejmenším pro tuhle chvíli. Prozatím se zaměří na jednoduché úkoly. Třeba dávat jednu nohu před druhou cestou domů. Necukat se moc okatě, když Magda znenadání promluví nebo když projde příliš blízko. Dát se do večera natolik dohromady, aby mohl přijít domů a prohodit s rodiči pár slov. A po celou tu dobu bojovat s chaosem myšlenek vytažených z těch nejspodnějších šuplíků, nejtemnějších zaprášených koutů.

Červené lodičky zimomřivě přešlápaly. „Tak pojď. Půjdem domů a uděláme si čaj.“

Daniel si nebyl jistý, jak přesně se dostali do jejího bytu. Pravděpodobně museli jít pěšky a pak jet tramvají, ale kdyby nevěděl, že to není možné, přísahal by, že jeho boty klapaly po dlážděné chodbě internátu, bořily se do rozměklé půdy na fotbalovém hřišti

a v jednu chvíli se zastavily na huňatém světlém koberci, naposledy v životě, kdy na tom místě stál s pocitem bezpečí a dětské zvědavosti. Magda mu vtiskla do ledových dlaní hrnek. „Tumáš. Vypovídá nej seš asi víc než dost, tak se zeptám jenom, jestli tě mám nechat o všem v klidu přemýšlet, nebo chceš spíš... no, nepřemýšlet.“

„Druhá možnost zní líp.“ Myšlenky přelévající se v kalných páchnoucích vlnách stejně k ničemu nevedly.

„Bezva!“ zaradovala se a plácla na stůl notebook tak energicky, až v něm zlehka křuplo. „Tady na tý záložce máš brigády a tady zase inzeráty na spolubydlení.“

Poslušně se pokusil soustředit na zadaný úkol. Po nějakých deseti minutách se přistihl, jak pročítá počtvrté tentýž odstavec a stejně netuší, co se v něm píše.

S povzdechem zaklapl notebook a opřel se dozadu.

„Nic?“ přeptala se a pokrčila rameny. „No dobře, tak pozdějc. Ale nemysli si, že tě nebudu prudit. A teď si zahrajem piškvorky.“

Hra nepředstavovala právě velkou intelektuální výzvu, Magdina taktika měla spoustu prostoru ke zlepšení, zato její reakce na každé další prohrané kolo byly k nezaplacení.

„Stejně jsem tě nechala vyhrát,“ prohlásila nakonec kysele a odstrčila blok i tužku. „Abys měl lepší náladu.“

„Sedmkrát?“

„Magický číslo.“

„Snad,“ připustil Daniel.

„Myslím, že už se podívám na ty inzeráty.“

Samolibě se usmála a šla umýt prázdné hrnky. Nebo možná jen třískat s nádobím, podle zvuků těžko soudit. Daniel se pustil do propočtů udržitelnosti jednotlivých kombinací práce a podnájmu a rychle nabyl dojmu, že bude muset vyhrát ve Sportce. Dokud bydlí u rodičů, nemůže potají chodit na časově náročnou brigádu, a naopak dokud nenašetří, nezvládne složit dva měsíční nájmy,

které většina pronajímatelů požadovala předem. Bez počátečního kapitálu to bylo neproveditelné. A on neměl žádné vlastní úspory, rodiče mu platili všechno, co podle nich potřeboval. Dokonce i těch pár korun za praxi přicházelo na otcův účet. Daniel k němu měl kartu, ale ani v nejdivočejších snech si neuměl představit, že by z ní bez svolení vybral několik tisíc a utekl z domova jako lupič.

„Jo, mimochodem,“ nakoukla zpátky Magda s napěněnou houbičkou v ruce, „jestlipak víš, co bude Kit dělat příští tejden?“

Daniel pozoroval bublinky, jak jedna po druhé umírají.
Zavrtěl hlavou.

„Přijímačky. Každý den od pondělka až do čtvrtka. Pokud ho teda nevyrazej po prvním kole, ale podle toho, jakýs na něj pěl ódy, to nepředpokládám.“

Cristian bude v Praze. A on bude vědět přesně, kde a kdy. Představivost se rozběhla a nechtěla se zastavit. Možná by mohl...

„Možná by ses na něj mohl jít mrknout,“ navrhla Magda, jako by mu četla myšlenky.

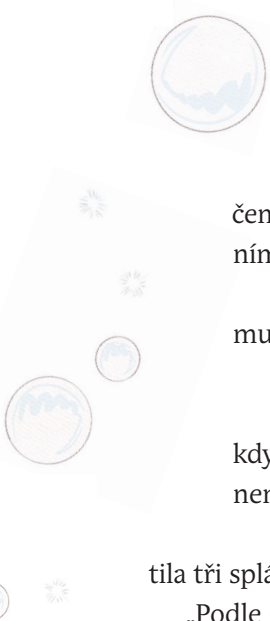
„Možná,“ souhlasil, snad ani netušil, že vůbec promluvil nahlas. „Nějak... nenápadně.“

„Ale ale ale! Jak jako, nenápadně?“

Vzhlédl k ní. Tvářila se nespokojeně. „Co?“

„Řekla jsem mrknout, ale myslela jsem... chápeš. Mluvit. Potkat se. Zajít na kafe.“

„Ale to... to nemůžu! Ještě jsem nic...“

„Ježiš, na co chceš čekat? Až budeš mít doktorát, skvělou práci a vilu v Bubenči?!“

„A co třeba až budu mít aspoň náznak něčeho, čemu se dá říkat život?“ odsekl. Hlas se mu chvěl rozhořčením, hlavně proto, že by ji tak rád poslechl, kdyby to jen šlo.

„Co mu podle tebe řeknu? Ahoj, moc mi chybíš, promiň, musím letět, ať jsem v sedm doma na večeři?“

„Můžeš říct rodičům, že jsi někde se mnou...“

„Takže získám co, dvě hodiny? Tři? A co dál? Anebo hůř, co když to praskne? Já tohle nemůžu riskovat, chápeš? Prostě nemůžu.“

„Přeháníš. Co jsem viděla v systému, jeho máma už zaplatila tři splátky na čas a poslední dá podle Ondry do půlky měsíce...“

„Podle Ondry! A co když ne? Co když jí do toho něco nečekaně přijde? A i kdyby –“ Daniel se zarazil. Zatraceně! No ovšem. Jak to, že na to nepomyslel? Tohle je přesně ten důvod, proč si člověk nemá dělat naděje. O co se to vůbec snažil? Vždyť si stejně nepomůže, nikdy si nebude jistý. Všechno je to k ničemu, není úniku, všechno bylo ztracené už od první chvíle...

„Hej!“ Magda mu luskla prsty před obličejem, až sebou trhl.

„Co se děje?“ Přerývaně se nadechl. „Všechno je to k ničemu.“

„To je... poměrně dost nihilistický i na tebe,“ odpověděla pomalu a posadila se na gauč. „Můžeš to nějak rozvést?“

„Nikdy...“ To slovo se mu skoro zaseklo v krku. Nikdy. Tolik věcí se změnilo na nikdy. Rychle zamrkal. „Nikdy nebudu vědět, že je otec nechá na pokoji. Netuším, kde všude má známosti. Co všechno může, když si něco usmyslí. Nikdy to neskončí.“

Magda se naklonila a drkla do něho ramenem, než se stačil znovu ztratit mezi všemi těmi nikdy. „Tak na tohle, milej zlatej, jsem už náhodou myslela, a tak mám jeden nápad. Možná se ti to nebude líbit, ale... nevyšiluj, jo?“

Daniel

25. KAPITOLA
neděle 4. února

„A víš to doopravdy jistě?“ zeptal se snad postě. Tušil, že už tím Magdě pěkně leze na nervy, ale dělalo se mu skoro fyzicky špatně a pokaždé, když odpověděla, odsekla nebo aspoň zavrčela, že to ví jistě, nevolnost se aspoň na okamžik zmírnila. „Jo, doopravdy,“ zabručela tentokrát, aniž odtrhla oči od notebooku. Stiskla ještě několik kláves a pak teprve vzhlédla.

„Tak, a je to. Nahrála jsem to na google disk, nasdílela tobě přes ten nový mail, a Ondra s Bárou to mají v mailu napřímo, s předmětem NEOTVÍRAT. Spokojenej?“

Daniel přikývl a snažil se nedávat na sobě znát tíhu obav, které mu celý tenhle nápad působil.

„No, nevypadáš úplně spokojeně,“ usoudila po krátkém pozorování, „ale budeš, neboj. Hele, u toho, co je z počítače, jsem dokonce ani nedělala printscreeny, vyfotila jsem to na mobil. Žádný ty dokumenty jsem neotevírala, jenom jsem si zobrazila náhled. To se nikam nezapisuje. Maximálně bude vidět, že jsem byla v systému, ale tam stejně lezu pořád. Bude to úplně v pohodě.“

„Stejně si nejsem jistý, že to dokážu použít.“

„Tak nemusíš, že jo. Já si sice osobně myslím, že si to zaslouží už jenom za tu vaši *dohodu*,“ naznačila prsty ironické uvozovky, „ale jestli je ti to tolik proti srsti, tak fajn. Prostě počkej ty dva tejdny, já ti potvrdím, že je půjčka splacená, a uvidíš, třeba to tím skončí.“

„Kéž by,“ povzdechl si. „Ale moc tomu nevěřím.“

„No právě. Zkrátka budeš mít tyhle ty fotky v záloze, a kdyby chtěl tvůj táta něco zkoušet, tak se rozhodneš sám. Ale podle mě to je jediné fér. Jakože, z těch papírů k tendrům ty levárny a manipulace úplně křičí, když si to dáš takhle dohromady. A falšovat data u ověřování podpisů taky není zrovna malá věc. Kdybys to nahlásil na advokátní komoru, vlastně jenom... posloužíš spravedlnosti.“

Při pomýšlení, že by zkusil otce vydírat, se mu žaludek sevřel jako kámen. Bude to jen pojistka, podotkla ta část, která pomalu začínala být opět racionální. Nebo přinejmenším méně nesnesitelná. Je to jako ukrást zloději něco, co sám ukradl. Podraz na podrazáka se nepočítá. Měl podezření, že je to jen pohodlná výmluva. Určitě existoval správný způsob, jak celou situaci řešit. Jenom na něj nemohl přijít. A čas mezitím plynul a všechna co kdyby měnil na nikdy...

„Máš pravdu,“ přikývl nakonec.

Jeho pokus o rozhodný tón žalostně selhal, ale na tom až tolik nezáleželo. Možná ho představa děsila k smrti – dobře, spíš určitě –, ale byl odhodlaný to zkusit, pokud opravdu nebude jiná možnost.

„Jasně že mám,“ odpověděla Magda. „A jak jde všechno ostatní?“

„Pomalu a ztěžka.“ Přátelsky se usklíbla. „Tak to se dalo čekat. Spíš vůbec někdy?“

„Snažím se,“ pokrčil rameny. „Ale moc to nejde.“

„A dodrжуješ všechno ty věci, co ti řekla terapeutka?“

„Bez kofeinu, bez alkoholu, procházky, ovoce, zelenina...“ odříkával s povzdechem. „Jen se mi nezdá, že by to k něčemu bylo.“

„Vydrž. Nejspíš to nezabere hned, ale časem určitě jo. Náhodou mi přijde, že vypadáš maličko míň upírsky.“

„Možná se i cítím maličko míň upírsky,“ připustil.

„Ale ne o moc.“

„No, takže zejtra klidně můžeš pozvat Kita na kafe. V tvým případě teda spíš na bylinkovej čaj, nebo co vlastně smíš.“

Při tom pomýšlení pocítil nervozitu skoro jako před maturitou. Co by si asi Cristian pomyslel? Snad by mu měl radši nejdřív zavolat. Nebo napsat. Bezděčně zkontroloval čas, když si uvědomil jinou věc. „Vlastně nemůžu.“

„Proč zas?“ nechápala Magda.

„Uprostřed přijímaček? Musí se přece soustředit. Totiž, ne že by se kvůli mně hned nesoustředil, třeba mu to bude úplně jedno, ale kdyby náhodou, tak...“

„Zmlkni! Dobře, dobře. Chápu. A jenom mezi náma, silně pochybuju, že mu to bude úplně jedno. Jenže... co když nepostoupí do druhýho kola? To tu pak už ty další dny nebude.“

„Ale postoupí.“

„Možná bych se mohla dostat k výsledkům a zjistit, jestli...“

„Jistěže postoupí,“ zopakoval a najednou mu připadalo velmi důležité o tom nepochybovat. „Vím to určitě. Takže na něj budu čekat ve čtvrtek, až to celé skončí.“

Magda vykulila oči. „Fakticky?“

Ale ale, najednou máme rozhodnou náladu, hm? ušklíbla se ta mírně nesnesitelná část. Daniel si to představil a téměř ztratil odvalu. Možná všechno, čemu věnuje zbytečky času a sil, všechno to dávání života do pořádku, dělá nadarmo. A jestli ano, vážně se to chtěl s jistotou dozvědět už za pár dní? Nakonec polkl a přikývl.

„Fakticky.“ Magda se na něj zadívala.

Chvilku mlčela, jen si hrála s lemem své mikiny. Taková nervózní gesta pro ni nebyla typická, a tak netušil, co za tím vězí. „Vážně zírám, jak ses do toho všeho dal,“ řekla nakonec, „a tak mám pro tebe... návrh. No, spíš dárek. Teda není to dárek, jasný? Vrátíš mi to všechno do poslední kačky. Bude to spíš... půjčka. Ale půjčka skoro nezaměstnanému studentovi je sakra velkej dárek od někoho, kdo miluje prachy, takže jako by se stalo.“

„O... o čem to mluvíš?“

„Víš, jak šetřím na tu Krétu... Tak nevím, co mě to chytlo, jestli mi z tebe měkne mozek, nebo co... Prostě mám dojem, že na Krétu můžu jet i napřesrok, a ty potřebuješ bydlet hned.“

Daniel

26. KAPITOLA
středa 7. února

Uplynulých pár dní věnoval Daniel skoro všechnu energii, které nebylo mnoho, hledání inzerátů na podnájem a obvolávání majitelů. Bylo to složitější, než si myslel. Pokojů pro více lidí, kde zbývalo jedno volné místo, našel několik, ale do takového dobrodružství se rozhodl pouštět, až když nebude mít na výběr. Samostatné jednolůžkové pokoje byly vzácnější a dražší. Když vyloučil nabídky v centru, které přesahovaly jeho finanční možnosti, a taky ty, kde požadovali jako nájemníci dívku, zůstalo jich na celou Prahu tak ke dvaceti. Tenhle počet se ještě scvrkl, když začal telefonovat. Šlo to pomalu, pokaždé se musel dlouho přimlouvát, aby vytočil další číslo, protože v tyhle dny se mu zdála skoro každá činnost neuvěřitelně namáhavá, dokonce i taková drobnost jako telefonát.

Řada míst už byla obsazená, některé pokoje se naopak měly uvolnit až za delší dobu. Nakonec zůstaly jen tři.

Jeden z nich vypadal slibně – matka s dospělým synem chtěli pronajmout pokoj ve čtyřpokojovém bytě na pražském Proseku, nájem byl nízký, a navíc v inzerátu bylo, že je zařízený starým a nepříliš hezkým nábytkem, takže majitelé ani nepožadují kauci.

To se mu zdálo ideální. Nabídka od Magdy byla neuvěřitelně velkorysá, ale nechtěl ji zneužívat víc, než bude muset.

Zavolal na číslo pod inzerátem a paní na druhém konci linky souhlasila s prohlídkou hned ve středu.

Dům na adrese, kterou si Daniel poznamenal, se ukázal být obyčejným omšelým panelákem uprostřed sídliště plného dalších, úplně stejných. Dokonce i rekonstrukce a zateplení se tomuhle místu zatím vyhnuly. Daniel překontroloval čas, zjistil, že už nemůže oddalovat nevyhnutelné, a zazvonil.

„Haló?“ ozvalo se nad ním. Vzhlédl a spatřil ženu s prošedivělými vlasy svázanými do culíku, jak se vyklání z okna v druhém patře. „Dobrý den, já jdu kvůli tomu pokoji.“

„Jasně. Bzučák nebzučí, hodím vám klíč.“

Daniel sebral maličké kožené pouzdro, které přistálo pěkný kus od něj, vyndal z něj jediný klíč a odemkl si. V chodbě ucítil slabý zatuchlý pach, ale na pohled vypadala čistě. Vyšel do druhého patra, kde už ho ve dveřích do bytu čekala majitelka.

„Pan... Morgenstern, jo?“ zaškobrtla lehce na jméně a podala mu ruku. „Já jsem Marcela Dvořáková. Ne ne, pojdte dál, zujte se až vevnitř, prosím vás.“

Poslechl, vrátil pouzdro s klíčem, odmítl nabídku, zda si dá něco k pití, a následoval ji do pokoje, který nabízela k pronájmu. Postel, stůl s dřevěnou židlí, malá knihovna, skříň a komoda.

Všechno vypadalo zašle, ale přinejmenším funkčně.

„Není to vážně nic moc,“ podotkla paní Dvořáková omluvně, „co zemřel můj manžel, nemám na rozhazování. Proto chci pronajmout ten pokoj.“

„Je tu všechno, co je potřeba,“ odpověděl rychle. „A jak je to s ostatními věcmi? Myslím... můžu třeba do koupelny a tak...?“

Žena se překvapeně rozesmála.

„Ale samozřejmě! Jak byste tu jinak bydlel? Do koupelny, do kuchyně... I do obýváku, pokud budete mít chuť na kdovíkolikátý díl nějakého seriálu. Seriály, to je moje neřest. Pojďte, ukážu vám zbytek.“

Ostatní místnosti vypadaly podobně, uklizené a čisté, ale hodně opotřebované. Majitelka se ho vyptala na pár základních věcí – co studuje, jestli kouří, jestli nehraje na nějaký hudební nástroj, jestli není alergický na kočky, protože by si nejspíš ráda jednu vzala z útulku. Krátce se pozastavila nad jeho věkem, ale nakonec usoudila, že když mu osmnáct už bylo, nemá důvod to s ním nezkusit. Krátkou obhlídku doprovodila výkladem o hlavních zvláštnostech.

„Sporák je na plyn, doufám, že s tím umíte. Minule jsem byla úplně paf, když došla kamarádka s dcerou, a ta holka jakživa neviděla plynový sporák! No, a tady je koupelna s pračkou, tady záchod... To splachovadlo se musí držet dýl, jinak to pak teče. A tadyhle ty dveře, to už je jenom moje ložnice. Ten nepořádek vám ukazovat nebudu, mám tam všude šití. Vedle je synův pokoj, ale on tu moc nebývá, je na koleji v Olomouci.“

Danielovi se všechno zdálo perfektní. V rámci možností.

Bude nejspíš hodně zvláštní bydlet s úplně cizí paní, narážet na ni v kuchyni a třeba i v koupelně... Ale aspoň byla sympatická, mohl dopadnout mnohem hůř. Zbývala poslední věc. Váhal, jestli se ptát. Třeba je to úplně bezpředmětné, a i kdyby ne, možná by to měl nechat plavat. Co když teď z celého podnájmu sejde? Na druhou stranu, asi bude lepší to vědět hned. „Ještě se chci zeptat... byl by problém, kdyby sem za mnou o čas někdo přišel?“ Žena lehce znejistěla. „No... přijde na to. Mejdany bych tu úplně ráda neviděla.“

„Ne, ne, tak jsem to nemyslel. Spíš jako... jen jeden člověk, třeba.“

„Aha, slečna,“ usmála se s pochopením.

„Ale jasně, to se rozumí samo sebou.“

Daniel semkl rty. No ovšem, že se to rozumí samo sebou.

V tom byl právě ten problém. Měl největší chuť se rozloučit a zmizet. Ale tak levné bydlení už jistě nesežene. Všechno ostatní mu vyhovovalo. Musí sebrat odvahu a zeptat se. Koneckonců, co tak hrozného mu ta paní asi může udělat? V nejhorším přežije pár nepříjemných chvil, než odejde, a už ji nikdy neuvidí. Aspoň se nevzdá předem a nebude se muset stydět před Magdou... ani před sebou.

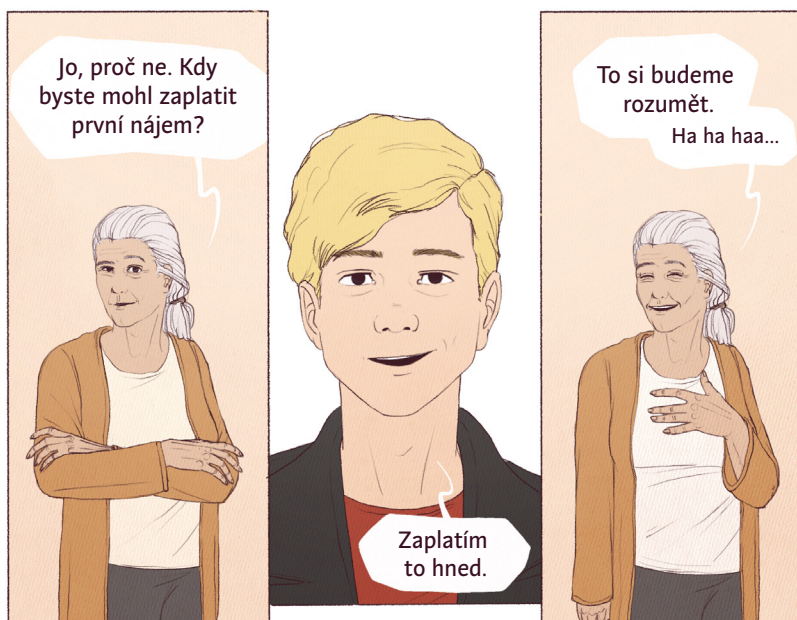
„Vlastně ne,“ odpověděl tak sebevědomě, jak jen dokázal. Což nebylo nijak moc. Slyšel, jak se mu chvěje hlas nervozitou. Ale promluvil docela rozumně nahlas, psycholožka by byla pyšná.

„Slečna by to nebyla.“

„A co by to teda – jo kluk?“ vyhrkla majitelka, zarazila se a zčervenaly jí tváře. „No ty brdó, totiž pardon, nechtěla jsem se vás nějak tento... Já s tím teda nemám zkušenosti, ale asi je to v pohodě. Co by ne? Pokud teda nekouří! Kouř by mi tu vadil, ať už od holky, nebo od kluka.“

„Nekouří.“ Žena mezitím našla ztracenou jistotu a usmála se.

„Moment, napíšu vám na to nějaký papír, ale nejsem žádný právník, prosimpěkně. Prostě od kdy do kdy, zaplatil pět tisíc, jméno si tam pak dopište sám.“

Daniel předal hotovost, vzal si potvrzení napsané propiskou na papíře vytrženém z bloku a zadoufal, že až bude paní Dvořáková plánovat nějaký větší obchod, radši se ve svém vlastním zájmu poradí s právníkem. Klíče dostal přislíbené na příští sobotu, poděkoval a s podstatně lehčím srdcem se vydal domů.

Schválně to vzal delší cestou, která znamenala i pěkný kus pěší procházkou. Už jen deset dní. Největší starosti mu dělaly knížky, těch neměl zrovna málo. Bude je muset probrat a vytrídít jen ty nejdůležitější. Už předem se rozhodl, že drahé vybavení, jako třeba televizi a hifi soustavu, nechá doma.

Kupovali je rodiče, necítil by se dobře, kdyby je odnesl. Zaváhal nad notebookem, ale ten doopravdy potřeboval.

Bude ho muset vzít s sebou a pokusit se co nejdříve ušetřit na nový, aby mohl ten starý vrátit.

A zítra... Bože, nemohl uvěřit, že to je už zítra. Od jedenácti do dvanácti psycholožka a pak ta nejdůležitější schůzka ze všech. Nejdřív chtěl návštěvu psycholožky zrušit. Minulý čtvrtek, když od ní odešel, se ještě několik hodin cítil příšerně. Pravda, vysvětlila mu, že se to dá očekávat, že to je všechno součástí ozdravného procesu.

Zítra ale nic podobného nepotřeboval. Měl podezření, že nadcházející setkání s Cristianem bude dost těžké i bez dodatečných komplikací. Na druhou stranu se mu sezení odvolávat nechtělo, protože pak by nemohl říct, že dělá všechno, co je v jeho silách...

Stejně bude před školou určitě příliš brzy. Nevěděl, kdy přesně Cristianovi skončí přijímačky, ale dřív než v půl jedné jistě ne. Bude mít dost času na to se uklidnit a připravit.

Pokud to aspoň trochu půjde. Měl obrovský strach.

V uplynulých měsících sotva kdy přestal na Cristiana myslet a toužil ho zase vidět, mluvit s ním, dotknout se ho. Cítil vůni jeho šamponu a chuť jeho rtů. Vnímat ho všemi smysly.

Ale teď – teď se jen bál. Co když ho Cristian nebude chtít ani vidět? Po takové době, kdo by se mu divil. Magda si může říkat, co chce, ale co může vědět? Možná ho Cristian přejede lhostejným pohledem a půjde dál. Možná ho rozpačitě pozdraví, prohodí pár zdvořilostních frází a rozloučí se s tím, že bylo fajn se vidět, ale teď už hrozně spěchá.

A jestli se to stane, Daniel netušil, co udělá. Snažil se myslet pozitivně, věřit tomu, že se jeho život pomalu, ale jistě dostává do správných kolejí a že časem bude doopravdy volný, navenek i uvnitř, že bude žít, pracovat a bavit se, tak jako kdokoli jiný.

Ale v tuhle chvíli, kdy se musel doslova rvát za to, aby zvládl i ty nejběžnější denní činnosti, natožpak složité úkoly jako stěhování nebo hledání nové práce, potřeboval naprosto nutně k něčemu upnout zbytky vůle.

Mít před očima ten cíl, pro který to všechno podstupuje.

Protože kdyby ho neměl, nejspíš by se vůbec neobtěžoval.

Zhluboka se nadechl mrazivého vzduchu a přidal do kroku.

Zítřka se všechno rozhodne. Musí věřit, že setkání s Cristianem dopadne dobře. Protože pokud ne – no, pak už na ničem nesejde.

27. KAPITOLA

týden od 5. února

V pondělí musel Kit ještě první dvě hodiny na vyučování, ale kdyby se ho někdo zeptal, stěží by si dokázal vzpomenout, jaké měl vůbec předměty, natožpak co v nich probírali. Jakmile zvonek ohlásil konec, doběhl na pokoj, popadl portfolio a batoh plný výtvarných pomůcek, který už měl sbalený předem, v panice asi po sedmé zkontroloval, že má pozvánku, a vyrazil.

Ráno neměl na snídani ani pomyšlení, v Obrtíně jen tak tak doběhl na nádraží, takže o nákupu svačiny nemohla být řeč, a než vstoupil na pražském Hlavním nádraží, už hlady skoro šilhal. Přitom byl ale tak nervózní, že se nemohl rozhodnout, jestli je jídlo vůbec dobrý nápad. Nakonec si koupil lehce gumový koláček, spláchl ho pochybnou kávou z automatu a zalezl do podzemí metra.

Vystoupil na Staroměstské a zkontroloval čas. Věděl, že stačí jen přejít křižovatku a bude na místě, takže měl dostatečnou rezervu.

I kdyby měl pochybnosti, kudy se vydat, rychle by je rozptýlilo nápadné množství lidí nesoucích velké kartonové desky nebo nej-různější objemné krabice. Před vchodem do školy jich postával pěkný houf, po jednom nebo v malých skupinkách, někteří pokuřovali a odhazovali nedopalky do špinavého sněhu na okraji chodníku.

Kit se postavil zkraje chumlu a nenápadně si prohlížel svoje konkurenty. Většinou byli už od pohledu starší, někteří dokonce o dost. Věděl, že na jeho obor přijmou zhruba každého desátého, a zapochyboval o svém rozhodnutí. Máma jen jedinkrát opatrně nevrhla, jestli si nechce podat přihlášku i jinam, ale Kit odmítl. Přišlo mu to jako přiznat porážku předem. Teď doufal, že se za takovou hloupost nebude celý další rok proklínat, až bude někde prodávat hamburgery a čekat na novou sezónu přijímaček.

Neustále kontroloval hodiny na rohu ulice a hypnotizoval je k rychlejšímu pohybu, dokud se konečně neuráčily ukázat jednu odpoledne. Dav zašuměl, zavlnil se a vchodové dveře se otevřely.

Muž, který se k nim postavil, očividně kontroloval totožnost každého přichozího. Kit si v duchu vynadal, že celou tu dobu stál jako tvrdé Y, shodil batoh ze zad, opřel desky opatrně o koš na odpadky a začal lovit pozvánku i občanku. Nakonec se šťastně dostal dovnitř a nechal se unášet proudem lidí po schodišti nahoru.

Uvnitř to vůbec nevypadalo jako ve škole. Kolem procházeli lidé v nejrůznějším oblečení, od snad až příliš formálních obleků až po sepraná trika s nápisy očividně vlastní výroby. Nebylo výjimkou spatřit zapálené cigarety dokonce i tady na chodbách. Stěny zdobily kresby a malby. Některé tam visely, jiné jen stály opřené, a ještě další byly vyvedené přímo na omítce. Tu a tam chodbu vyplňovala lavička, skříň pokrytá samolepkami nebo polo-rozpadlá krabice, z níž čouhalo všechno možné. Kit byl naprosto okouzlený. Teď toužil uspět ještě víc než předtím, stát se součástí tohoto nádherného chaosu.

Podle instrukcí odevzdal desky s výkresy, které bude přijímací komise hodnotit, a vystoupal ještě o patro výš. Když našel správnou místnost, překvapilo ho, že v ní místo lavic uviděl velké stoly pro osm nebo deset lidí. Posadil se na nejbližší volné místo.

Všichni jeho spolusedící vypadali nervózně a nebylo jim do řeči, jen dvě dívky se nakláněly k sobě a šeptaly si a starší kluk v odrbaném staromódním saku popíjel z plechovky pivo.

Zanedlouho přišel vedoucí ateliéru s asistentkou a zadali dnešní práci – test z kulturního přehledu a tři výtvarné úkoly. Kit si přisunul papíry připravené na stole a pustil se do práce. Snažil se nepanikařit, když si uvědomil, že některé věci z testu mu absolutně nic neříkají. Budu to holt muset dohnat kreslením, pomyslel si. Na vše měli tři hodiny, což ze začátku vypadalo velkoryse, nakonec ale dokončoval poslední tahy až ve chvíli, kdy asistentka vydala pokyn k odevzdání.

Zpátky na internát dorazil v devět, s unavenýma očima a rozporuplnými pocity.

„Jak to šlo?“ zajímal se hned Ivan. Kit vysypal z batohu změř pomůcek, aby si v nich udělal pořádek na další den. Pokud to vůbec bude potřebovat. „Vlastně ani nevím. V testu toho mám tak tři čtvrtě, a kreslení... no, mohl jsem to udělat líp.“

„Ale určitě i hůř. Bude to v pohodě. Kdy se dozvíš, jak jsi dopadl?“

„Zítra v poledne. Tohle bylo jenom první kolo. Druhé trvá další tři dny.“

„Jako fakt?“ podivil se Ivan. „Přijedeš tam a až na místě zjistíš, jestli se máš otočit a jet domů, nebo zůstat na další kolo?“ Kit přikývl. „To je teda síla. I když ulejt se z tý fyziky je docela bonus.“

To Kit musel uznat, ale stejně nepřestával doufat, že zítřejší cesta do Prahy nebude zbytečná. Nemusela by být zbytečná tak jako tak, napadlo ho. Jestli se dozví špatné zprávy, bude mít celé odpoledne volné. Mohl by třeba... Ale nesmysl. Zašlápl tu klíčící myšlenku hned v zárodku. Za prvé určitě postoupí a za druhé to byl hloupý nápad. Už by si s tím měl dát pokoj. Kdyby ho Daniel chtěl vidět, nebo aspoň slyšet, prostě by vzal telefon a zavolal.

Kit měl vždycky pocit, že je lepší něco vědět než to nevědět. I kdyby šlo o špatné zprávy. Jakmile už jednou existují, zavírat před nimi oči přece nepomůže. Proto byl sám na sebe trochu naštvaný, když v úterý v poledne stál na chodbě v patře, kde se nacházel „jeho“ ateliér. Kolem courali lidi a v mezerách mezi nimi chvílemi viděl, chvílemi neviděl na zavřené dveře. A na papír, který na nich byl nalepený.

Odsud mohl sotva rozeznat, že je na něm něco napsáno. Měl strach zjistit co. Samozřejmě mu bylo jasné, že už o jeho osudu stejně rozhodli. Ale dokud se na výsledky nepodívá, pořád může doufat, že najde své jméno mezi postupujícími. Až si je přečte, bude to vědět jistě. Nedokázal si pře stavit, že teď přistoupí ke dveřím, přečte si výsledky, otočí se a zklamaný odjede zpátky na internát.

Nakonec odněkud vyškrábl zbytečky odhodlání a vykročil. Nemohl si pomoci – když už mu zbývalo jen pár kroků, přitiskl si dlaň přes oči a díval se jen malou mezírkou mezi prsty. Když byl mladší, koukal se takhle na strašidelné scény ve filmech. Máma se tomu vždycky smála. Buď vidíš, co se tam děje, nebo nevidíš, vrtěla hlavou, jaký je rozdíl v tom, jestli koukáš špehýrkou? Zamžoural na papír, na kterém byl sloupeček jmen. Vzápětí sundal ruku z očí a vítězně poskočil jako fotbalový fanoušek, když padne gól.

„Jo!“ výskl nahlas, než se stihl upamatovat na slušné vychování. Silně nalíčená dívka či snad žena vedle, u níž se pod nánosem šmínek dal jen těžko určit věk, pobaveně zvlnila rty.

„Gratuluju, předpokládám.“

„Děkuju!“ vyhrkl Kit nadšeně. „Dopravdy jsem tam!“

„Tak zlom vaz.“

Zbytek odpoledne i další dva dny uběhly v šíleném víru barev, cigaretového kouře, výtvarných zadání a pohovorů.

Kit sotva stačil tu a tam zhltnout sušenku nebo bagetu, zato až neslušně hodně času strávil u automatu na kávu. Ráno se probouzel ještě před budíkem a na mrazivou procházku na nádraží se skoro těšil. Užíval si z těch dní každou minutu. Postup do dalšího kola ho nabil neuvěřitelným množstvím energie. Věděl, že ta záso- ba se nakonec vyčerpá a on bude zralý leda tak na to, aby strávil dva dny v posteli, ale prozatím sršel nápady a ruka mu poletovala nad papírem skoro sama. U pohovoru si neustále uvědomoval, že moc mluví, nedokázal s tím ovšem nic dělat. Tak to aspoň komisi přiznal na rovinu. Zdálo se, že je to pobavilo.

Ve čtvrtek odpoledne stěží věřil, že je konec.

Kolem čtvrté položil poslední dokončenou práci k ostatním, v ateliéru si podle pokynů vyzvedl desky s výkresy odevzdané k hodnocení na samém začátku a neochotně vrátil kartičku, která mu poslední tři dny zajišťovala volný vstup do školy. Rozloučit se s přeplněnými chodbami a s místnostmi vonícími po barvách ho skoro zabolelo. Jestlipak se sem na podzim vrátí? To zjistí až za měsíc. Celé týdny netrpělivého čekání.

Venku ještě okamžik postál před vchodem, kde si někdo dal tu práci a v dlažbě vyskládal z tmavých kostek písmena VŠUP.

Ještě naposledy se zahleděl na prosklené dřevěné dveře, na ob- louky velkých oken v přízemí. Já se vrátím, slíbil a cítil se přitom pošetile. Jako v parodii na Terminátora. Ještě že mu nikdo nemůže číst myšlenky. Povzdechl si a odvrátil se, že zamíří k tramvajové zastávce. Málem přitom vrazil do člověka stojícího jen pár kroků od něj. Vlastně o něj doopravdy zavadil okrajem rozměrných desek, i když jen zlehka. Automaticky ukročil, aby se mu vyhnul, a při tom k němu vzhlédl, naprosto podvědomá reakce, snaha zjistit, jestli se dotýčný rozčílil, zamumlat nějakou tu omluvu...

V tu chvíli se mu bezobsažné pardon zaseklo v krku, zakopl a jen ruka, která ho zachytila nad loktem, mu zabránila v potupném pádu na studenou dlažbu. Zůstal stát a zíral na Daniela, který ho držel za paži a oplácel mu pohled.

Kit skoro nemohl uvěřit, že ho vůbec poznal ve zlomku vteřiny. Čím déle se totiž díval, tím méně si dokázal spojit přízrak před sebou s Danielem, kterého znal. Neviděl v něm kluka, s nímž se před půl rokem loučil na martinickém nádraží, který měl vlasy pocuchané větrem z otevřeného okénka auta a po měsíci horského sluníčka konečně začínal být aspoň náznakem opálený. Ale neviděl ani Daniela ze školy, odtažitého a nad věcí. Měl skoro dojem, že se nedívá na živou osobu, jen na vybledlou fotografii. Na odbytou skicu tužkou. Na kresbu uhlím, která se neopatrností mírně rozmazala.

V duchu viděl před očima neznámou ruku, jak ji kreslí. Přitlačit na černý kabát, pár rychlých tahů jako šálu, vlasy jen naznačit, ať nejsou moc tmavé, tvář slabě vystínovat – bledou, ale viditelně temnější pod očima a lícními kostmi, odstín rtů jen neznatelně vyniká nad okolím, ale oči, ano, s těmi si vyhrát, nebude lehké vystihnout ten uštvaný pohled a tu intenzitu, s jakou se dívaly, v kontrastu s ostatními rysy, tak matnými a unavenými.

Náhle si uvědomil, že zmizely všechny zvuky. Zvonění tramvají, hluk aut, kroky, rozhovory. Všechn ten kravál byl pryč. Nebo se možná jen přesunul do jeho vlastní hlavy, kde se honilo tolik myšlenek současně, až se slévaly v nesrozumitelný šum žádná z nich se nedala z toho chumlu vytáhnout a vyslovit nahlas. Možná tu budeme stát až do smrti, pomyslel si, stanou se z nás sochy, studenti o nás budou típat cigarety a noční opilci nám budou zvracet na nohy. Ačkoli mu přišlo, že to poslední by právě teď zvládl docela dobře sám.

„Ujede mi vlak,“ vydechl s obláčkem páry. Netušil, proč to řekl. Nebo proč to znělo tak zoufale. Prsty na jeho paži se sevřely pevněji.

„Omlouvám se,“ řekl Daniel, a kdyby už před chvílí někdo neztišil celému okolnímu světu zvuk, nejspíš by to Kit ani nezaslechl.

„Za to, že mi ujede vlak?“

Daniel mlčky zavrtěl hlavou. Kit netušil, co odpovědět. To nic? Nenapadalo ho nic vzdálenějšího pravdě. A tak mlčel, dokud ho Daniel nepustil a o krok neucouvl.

„Hodně štěstí,“ řekl Kitovi, nebo možná chodníku, na který upřel pohled. „Určitě tě vezmou.“

Kit se zamračil. Vůbec nechápal smysl té věty, ale jestli se bude dost snažit, jistě ho rozluští. Jen když se na chvíli přestane soustředit na chlad, který mu proudil do těla v místě, kde se ho Daniel přestal dotýkat. Nakonec mu to došlo a letmo se ohlédl po budově školy, která se mu mezitím stačila úplně vykourit z hlavy i s celými přijímačkami. Určitě ho vezmou. Ještě před chvílí si to přál z celého srdce, teď si ten pocit už ani nedovedl vybavit.

„Jo, tohle. Díky.“

Daniel ukročil a opřel se dlaní o sloup lampy, jako by ztratil rovnováhu. „Tak já už asi...“

Kit cítil, jak se mu někde v břiše vznítíl droboučký plamínek vzteku a během mžiku prohořel vrstvami úžasu a ohromení až na povrch. „Tak to teda ne!“ spustil. „Myslíš si, že se objevíš po takový době a hned zase zmizíš? Na dalšího půl roku? Nebo napořád? Na to zapomeň, jasný?! Já – já jsem ti vůbec nechtěl říct, že mi ujede vlak, to tě nezajímá, a mě to taky nezajímá, a –“

Došel mu dech, takže chtěl nechtě musel aspoň na okamžik zmlknout a nadechnout se. Přitom mu došlo, že křičí, že se po nich několik lidí ohlédlo a že už zase moc mluví, navíc o něčem, o čem ani mluvit nechtěl. Jako vážně, co to má krucinál s tím vlakem? Daniel si bude myslet, že je totální cvok. Honem přemýšlel, jak aspoň částečně zmírnit efekt svého výbuchu. Daniel ale nevypadal naštvaně. Naopak krátce přivřel oči a vydechl, jako by se mu ulevilo.

„Stejně nevím, jestli by se mi to podařilo. Ale zkusil bych to, kdybys chtěl. Zmizet, myslím,“ upřesnil v odpověď na Kitův nechápavý pohled a hned zase sklopil oči.

„Já jsem nikdy nechtěl, abys mizel,“ zamumlal Kit. Znělo to jak od uraženého děcka, ale nedokázal se ovládnout, hlavně vzhledem k tomu, že přesně tak se cítil.

„Já vím. Nezlob se. Neviděl jsem jinou možnost.“

„A teď už ji vidíš?“ Kit se nepřestával mračit. Měl strach, že kdyby přestal, mohl by udělat něco nepředvídatelného, jako třeba se rozbřechet, rozesmát nebo se pověsit Danielovi na krk a škemrat, aby už pro všechno na světě nikdy nemizel.

„Většinou. Teprve začínám, takže se mi to nedaří úplně pořád. Trochu pomáhá to cvičení.“

„Cvičení? Ty chodíš cvičit?“ Kit už se začínal ztrácet.

„Měl bych, ale zatím jsem nějak neměl energii. Myslel jsem tím dýchací cvičení. A taky pravidelné jídlo a spánek, i když tam mám ještě dost rezervy.“

Jeho hlas zněl monotónně a Kit nejen, že moc dobře nevěděl, o čem to mluví, ale především se mu to přestávalo líbit. Nezdálo se mu to správné. Nebo opravdické. Neuměl přesně vysvětlit, co mu vadí, ale bylo to jako...

„Je to jako s tím vlakem!“ vyhrkl a namířil na Daniela ukazováček ve zpola vítězoslavném, zpola obviňujícím gestu.

Teď pro změnu nechápal Daniel. „Eh... co?“

„Jako já s vlakem,“ přikyvoval Kit vlastním slovům.

„Mluvíš o něčem úplně jiným, než chceš.“ Daniel uhnul pohledem a po chvilce přikývl. „Máš pravdu. I když jenom napůl. Rozhodně nemluví o... tom hlavním.“

Kit si přehodil desky do druhé ruky. Strach mu zadrhl slova v krku. Možná by neměl spíchat.

Co když se mu nebude líbit, co uslyší? Anebo se mu to bude líbit, k jeho vlastní škodě, a bude toho litovat, až se všechno znova rozplyne jako mlha nad lesem... Ale nemohl si pomoci, a konec konců na tom nezáleželo, protože – na rozdíl od neuvěřitelně vzdálené doby ještě před pouhou čtvrthodinou – už v tom stejně zase lítal. „A co takhle zajít někam do tepla a... no, promluvit si o tom hlavním?“

V Danielově nejistém výrazu se odrazily všechny Kitovy pochybnosti a Kit si při tom pohledu kdovíproč maličko oddechl. Nakonec Daniel přikývl. „Tak dobře.“

Rychle se smrákalo a Kit se už upřímně těšil kamkoli, kde nebude mrznout. Měl sice podezření, že si to na internátě odskáče, ale rozhodl se řešit problémy, teprve až nastanou. Teď měl na práci důležitější věci. Během deseti minut už seděli v rohu příjemně vyhřáté kavárny a měli objednáno.

Obsluha odešla a Kit pozvedl obočí. „Nerad bych se zase pouštěl do vlaků a tak, ale... mátový čaj? Ty to s tím zdravým životním stylem musíš myslet fakt vážně.“

Daniel zdráhavě přikývl. „Je to pro mě důležité.“

V nastalém tichu Kit přemítal, co to má znamenat. Daniel si nikdy dřív o svoje zdraví přehnané starosti nedělal. Vtom v něm hrklo. Snad není nemocný? Jakože doopravdy nemocný. Nějak vážně. Spousta lidí se začne snažit žít zdravě, teprve až onemocní. A pravdou bylo, že skutečně nevypadal dobře. Chtěl se ho na to zeptat, a zároveň taky nechtěl, protože netušil, co bude dělat, jestli si vyslechne odpověď, které se bál. V rozrušení prakticky ani nezaregistroval, že servírka postavila nápoje na stůl. Zrovna se nadechoval, že to přece jen rozsekne, když ho Daniel přerušil.

„Než vůbec začnu, řekni mi... Víš, že je to divná otázka. Ale splatí tvoje máma tenhle měsíc tu půjčku?“

Kit zůstal koukat s pootevřenou pusou a úplně ho to vykolejilo z trasy, po které se jeho myšlenky prve vydaly. „To je fakticky hodně divná otázka. Co s tím všichni poslední dobou máte? Na co to potřebuješ vědět?“

„Vlastně jsem měl počkat, až to bude jisté. Ale nedalo se to v držet. Tak mi aspoň řekni, že pošle tu poslední splátku včas. Pak ti všechno vysvětlím.“

„Počkej, jak víš, že to bude poslední...“ načal Kit, ale pak pokrčil rameny. „Fajn. Jo, pošle. Ministerstvo platí kupodivu na čas a i kdyby ne, má už většinu našetřenou a zbytek jí půjčí Petr s Clarou. Prý to chce mít konečně z krku a zapomenout na to. Je to pro tebe dost podrobný? Absolutně nechápu, k čemu ti to je, takže to neumím posoudit,“ neubránil se sarkastickému tónu. Jako vážně? Tohle bylo to hlavní, o čem si s ním chtěl promluvit?

Daniel se trochu uvolnil, napil se čaje a položil ruce na stůl.

Upřel pohled někam na stěnu za Kitovým ramenem a pak začal vyprávět. Kit ho chtěl zpočátku dvakrát či třikrát přerušit otázkou.

Jenomže dobře viděl, jak těžko se mu o tom mluví, a tak se rozhodl nejdřív ho vyslechnout a pak se teprve ptát. Ke konci ale na všechny původní otázky zapomněl. Nebyly důležité. Co na tom záleželo, proč udělal tohle nebo tamto, proč se rozhodoval tak, jak se rozhodoval, nebo proč proboha někdo, kdo by se dal považovat prakticky za génia, najednou začne mít strategické uvažování osmiletého dítěte...

Ne, o tom už Kit nepřemýšlel. Teď ho pátilo v krku a hlavou mu vířily jen nesouvislé útržky vlastních myšlenek. *Ty jsi přece blázen*, myslel si. A taky: *Zabil bych ho. Kdybych ho teď potkal, snad bych ho fakt zabil. Nebo bych to aspoň zkusil.* A hlavně: *Promiň mi to, jsem idiot. Tys kvůli mně vydržel hrozný věci, a já nad sebou akorát fňukal a na tebe měl vztek.* Všechno to šlo nejspíš řešit jinak, ale to bylo vedlejší. Kit teď totiž chápal, proč to Daniel neviděl.

„... a protože mi bylo osmnáct, tak se odstěhuju, jakmile bude ta půjčka vyřešená,“ pokračoval Daniel tiše a dlaněmi objímal vychladlý hrnek s čajem.

„Dokonce i psycholožka to schvaluje, tedy kromě té části s půjčkou, o té samozřejmě nic neví. Jenom mi řekla, že bych asi neměl bydlet sám, ale to bych si stejně zatím nemohl dovolit. Podnájem mám zařízený od sedmnáctého, a zítra se jdu zeptat na práci. No... a to je asi všechno.“

Kit ještě chvíli nepřítomně civěl na vysokou sklenici s kávou, které se ani nedotkl. „Já teď asi ani nevím, co říct,“ přiznal nakonec. „Nejspíš bych ti měl poděkovat, ale...“

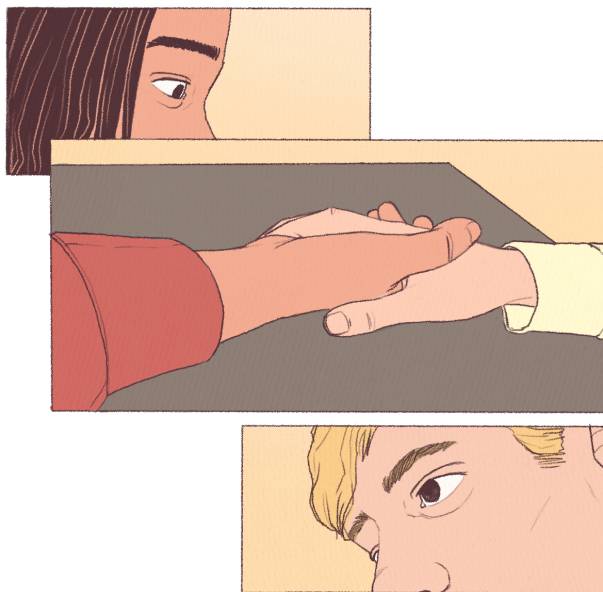
„Proto jsem ti to nevyprávěl. A nemusíš nic. Nic mi... nedlužíš, jestli ti jde o to.“

Kita z jeho tónu skoro zamrazilo. Polekaně vzhlédl.

„Co? Ale ne, ne! Tak to nemyslím! Prostě mi jenom nepřijde správný... já nevím, jak to vysvětlit. Připadá mi, že když ti teď poděkuju, zní to, jako bych byl vděčný, že ti bylo hrozně. Což nejsem. Nenávídím to. Takže možná spíš... je mi to moc líto, a můžu ti to nějak vynahradit?“

Pomalu natáhl ruku přes stůl a nechal ji tam ležet, dlaň otevřenou nahoru. Asi to bylo zbytečné gesto, moc uspěchané, nepromyšlené. Dost možná i nevítané. A rozhodně sobecké, protože předstíral, že je to nabídka, a přitom šlo o jeho vlastní přání, tak vroucné přání, až se do něj na okamžik smrskl smysl celého světa. Nervózně si skousl spodní ret a čekal.

A pak Daniel jeho ruku doopravdy stiskl. „To děláš už teď,“ řekl tak tiše, že to bylo sotva slyšet, ale Kit to přece jen zaslechl i se všemi barvami duhy a chtělo se mu zpívat.

Daniel

28. KAPITOLA
čtvrtek 8. února

„To jsem rád, ale nedělám to tak úplně pro tebe,“ pousmál se Cristian rozpačitě v odpověď na Danielovo tiché ujištění.

Cristianova ruka byla teplá a pevná a tak neuvěřitelně skutečná, až Daniel skoro zapomněl na všechny strachy a nejistoty. Když ji stiskl, zdálo se to tak přirozené, jako by jeho tělo nikdy nezapomnělo na věci, které už mysl považovala za ztracené. Cristian k němu vzhlížel dočista tak jako jeho nakreslený protějšek na obrázku ukrytém pod zásuvkou v Danielově pokoji. Jako ke splněnému snu. Daniel věděl, že si to ani v nejmenším nezaslouží, že si všechno, co se v posledním půlroce stalo, zavinil sám vlastní hloupostí a neopatrností, a nadto tím ohrozil i Cristiana, což bylo neomluvitelné. Ale aspoň pro tenhle okamžik dovolil, aby ho ten pohled objal a zaplnil a na chvíli odclonil celý ten studený svět kolem.

Cristian ale mluvil dál a úsměv v jeho hlase zaplašil Danielovy melancholické myšlenky: „Nebo aspoň nejenom. A musím ti toho vynahradiť fakt spoustu. Třeba tvoje narozeniny...“

„Ty vlastně zrovna nemusíš,“ přerušil ho Daniel.

Cristian se podle očekávání zatvářil zmateně. „Jak to, že ne?“

„Protože jsem od tebe dárek dostal. Jenom o tom nevíš.“ Odpovědí mu bylo jen tázavě povytažené obočí.

Neměl tušení, co si Cristian o Magdině malém podvodu pomyslí, ale přiznat ho musel, když už na něj přišla řeč. „Řekněme, že Bára s Ondrou do žádné Paříže nepojedou.“

Cristian zamrkal a překvapeně se zasmál. „To – to jste byli vy? Ta tvoje holka, Magda, že jo! No mě snad trefí.“

Daniel se mimoděk pozastavil nad tím, jak se tu ruku v ruce baví o jeho holce.

„Vlastně to byl její nápad. Neřekla mi, co má v úmyslu.“

„Teď se trochu stydím. Což je nesmysl, samozřejmě. Ale styděl bych se už tehdy, kdybych to věděl...“

„Tehdy jsem se konečně rozhodl, že má přece jen cenu zkusit s tím vším bojovat. Myslím, že to byl ten úplně nejlepší dárek,“ doplnil Daniel. Měl pocit, že má Cristian právo to slyšet. Vědět, jak moc to znamenalo.

Cristian se mu podíval zpřímá do očí. „Tak v tom případě se nestydím vůbec. A jsem moc rád, že jste to udělali, nebo teda Magda. Asi musí být fakt číslo,“ zasmál se znova. „Někdy bych ji docela rád poznal. Musím jí poděkovat... ale počkej!“

Daniel poslušně čekal, přesně podle pokynu. Tentokrát mu to však ani v nejmenším nevadilo.

„Takže ona zavolala Báře, a... moment. Jak jí vždycky volala ta kámoška, že má trable se svým klukem – tos byl ty?! To ale – oni – Tak to proto se mě Ondra ptal na tu máminu půjčku?“

Daniel provinile přikývl.

„Chceš říct, že Ondra s Bárou v tom jeli celou dobu, a nic mi neřekli?! To jsou mi teda kámoši, fakt... Ale jo, já vím, nic neříkej,“ mávl rukou, když se Daniel nadechoval k protestu. „Nejspíš jsi je zavázal přísahou stvrzenou vlastní krví, nebo tak něco.“

„Podle mě jsou to naopak ti nejlepší kamarádi,“ odpověděl a části s krvavou přísahou se raději vyhnul, protože to byla skoro pravda.

„Však já vím,“ usmál se Cristian.

„Každopádně písnička po telefonu se nepočítá, protože jsem nevěděl, že jsi na lince. I když jsem na tebe myslel... ale to sem nep tří. Prostě se smíř s tím, že dostaneš dárek k narozeninám. K mým narozeninám,“ upřesnil důležitě, „když už jsme ty tvoje prošvihli.“

„S tím se smírím moc rád,“ odpověděl opatrně. Co kdyby šlo vážně jen o dárek? Radši nebude spíchat s nějakými závěry.

„Fakt? A tak tím pádem ještě k Vánocům, a k tvým narozkám, a k mým dalším narozkám, a... co je?“ zeptal se Cristian nevinně. „Musím přece využít toho, že mi výjimečně neodmlouváš.“

Danielovi dělalo potíže promluvit, a tentokrát s tím úzkost neměla nic společného. Dál Cristiana mlčky pozoroval a snažil se pochopit ten div, že je vážně tady, se svým už zase kompletním a dokonale nedokonalým úsměvem, po kterém se mu tolik stýskalo. Kromě jiného. „Nemůžu tomu uvěřit,“ dostal ze sebe nakonec tak, že to snad mohlo být i slyšet.

„Ani já ne. Myslel jsem si, že už se nikdy neuvidíme. Nejspíš jsem to doopravdy vzdal...“ Cristian se náhle zarazil a obrátil k němu dětsky bezradný pohled. „Jak jsem to mohl vzdát?“

„Cos mohl dělat jiného?“ namítl Daniel tiše.

„Rozhodl jsem i za tebe, a rozhodl jsem špatně. Už to nikdy neudělám.“

„Ani když si budeš myslet, že jiná možnost není?“

Daniel nenáviděl ten nejistý tón, ty stopy pochybností, které zněly v Cristianově hlase jen a jen kvůli němu. „Ani tehdy. O všem, co se nás týká, budeme rozhodovat společně. Pokud tedy...“ Strach mu sevřel hrdlo. Nechtěl to vědět. Bylo lepší si to jen přát.

Polkl a dopověděl: „... bude o čem.“

„Jak, pokud bude o čem?“ zamračil se Cristian.

Daniel volnou rukou pevně svíral hrnek se zbytkem vychladlého čaje, zatímco druhou se snažil držet tak uvolněnou, jak jen to šlo, a čekal. Prosím, ať je o čem, zaklínal ho v duchu.

Ať je před námi ještě nepočítaně věcí, o kterých bychom se mohli rozhodovat. Skoro se bál doufat. *No tak... nebylo už těch strachů dost?* zeptala se ta racionální část, a výjimečně zněla opravdu mile. Přesně viděl ten moment, kdy Cristian sotva znatelně rozšířil oči v pochopení a stiskl jeho dlaň pevněji.

„To si teda sakra piš, že bude,“ řekl a v rozporu se siláckými slovy to znělo spíš jako tichá otázka. „Tak třeba chci pořád ještě toho psa.“

„Pes je velká zodpovědnost,“ hlesl Daniel a doslova cítil, jak se všechno zhouplo, jako by padal, ale nebyl to žádný děsivý pád do neznáma, jen nejkratší a nejrychlejší cesta někam, kam se chtěl a potřeboval dostat.

Cristian pomalu, ale nezadržitelně roztáhl rty v rozzářeném úsměvu. „V tom případě je moc dobře, že na to budem dva.“

„To je nezvyk, že máš všechny zuby,“ řekl Daniel, když mu začalo připadat hloupé pozorovat ho jen tak mlčky.

„Nechápu, proč mi Ziegler nemohl vyrazit ten, co mám nakřivo, když už.“

„Protože s ním ti to sluší víc,“ poznamenal Daniel rádobý v žertu, i když ve skutečnosti to myslel úplně vážně. Cristianův úsměv možná nebyl bez chybičky, ale zato byl naprosto kouzelný. Nechápal, jak bez něj mohl vydržet tak dlouho.

„Když už mluvíme o zubech, docela bych něco zakousnul,“ poznamenal Cristian a ohlédl se k pultu na vitrínu plnou obložených baget a zákusků. Roztáhl pusku do toho úsměvu, na který Daniel zrovna myslel a vstal.

„Hned jsem tu.“ Za okamžik se opravdu vrátil a hrdě položil doprostřed stolu zlatavý a baculatý muffin.

„Nešlo odolat,“ pokrčil rameny a kousek si odlomil.

„Dej si.“ Daniel si nabídl sousto s pořádně macatou borůvkou.

Nejspíš to objektivně nebyl nejlepší muffin, jaký kdy jedl, ale jemu připadalo, že se té úrovni rozhodně blíží.

„Vynikající. Máš perfektní vkus na jídlo.“

„Nejen,“ zazubil se Cristian a nacpal si do pusy další kousek, jako kdyby soutěžili, kdo sní víc.

Tak se dělili o nový začátek, dokud si Cristian nestrčil do pusy poslední kus a nevzal místo něj do ruky mobil. Daniel mlčky sledoval, jak jeho prsty tančí po displeji. Během chvíle zjistili, že nejbližší vlak do Obrtína jede za hodinu a půl.

„Půjč mi telefon,“ řekl pak Daniel. „Uložím ti svoje číslo.“

„Nabízíš svoje číslo na potkání?“ pokusil se Cristian o přísný výraz, ale vydržel to asi tak dvě vteřiny, než mu s úsměvem podal mobil. „Radši ti nebudu psát jako první, zatím. Takže koukej, ať píšeš ty. Kdykoli budeš moct.“

„Právě ses odsoudil k zahlcení paměti. Budu ti psát každou noc, celou noc.“ Cristian si uklidil mobil a zkoumavě si Daniela prohlédl. „Nemůžeš spát...?“

Skoro zapomněl, čeho všeho si Cristian umí všimnout. „Už to není tak zlé. A až se odstěhuju, bude to ještě lepší.“

„No proto. Doufám, že ve tvém podnájmu je spousta pozitivní energie a všechno je tam podle fuj šuj.“

„Podle čeho?“

„No fuj šuj,“ zopakoval, a jen potutelné cuknutí koutků Danielovi prozradilo, že dobře ví, jak je to správně.

„To je při zařizování bytu stěžejní. Nesmíš mít zrcadlo proti dveřím, musíš mít v kuchyni kytku, a... už si toho tolik nepamatuju, ale musíš tam rozhodně mít mě.“ Daniel se tvářil soustředěně, neslyšně pohyboval rty a předstíral, že se usilovně pokouší zapamatovat si jeho rady. „Vynasnažím se. Ale možná budu potřebovat, aby to někdo zkontroloval. Někdo, kdo se důkladně vyzná ve fuj šuj.“

„To by se snad dalo zařídit,“ svolil Cristian velkoryse.

„Koneckonců doufám, že k tobě třeba sem tam přijdu na návštěvu. Takže je v mém vlastním zájmu, aby se mi tam líbilo.“

„Seženu ti škrabátko na drápky, abys mi neničil nábytek,“ přislíbil Daniel a jen tak tak se vyhnul kuličce ze zmuchlaného ubrousku, která mu přilétla v odpověď.

Tak se bavili a Daniel se snažil nemyslet na to, jak se blíží čas, kdy budou muset odejít. Přes Cristianovu hlavu měl výhled na hodiny na stěně, a tak je ze všech sil hypnotizoval, aby šly co nejpomaleji, nebo dokonce úplně zastavily. Bohužel neměl valný úspěch. Brzy – až příliš brzy, podle jeho názoru – se Cristian zase jednou podíval na mobil a zaškaredil se: „Nerad bych zase začínal, ale buďdem muset vyrazit, nebo mi ujede i další vlak.“

Vzal si batoh, podle všeho ne úplně nejlehčí, Daniel zaplatil a ujal se velkých papírových desek. Rozhodli se, že se na nádraží projdou pěšky, času měli akorát. Cristian nadšeně vykládal o přijímačkách a Daniel poslouchal, ani ne tak slova jako spíš hudbu jeho hlasu, a snažil se nemyslet na to, že se za chvíli bude muset vrátit domů. Už jenom pár dní, připomínal si. Jen něco málo přes týden.

Procházeli poslední blok Jeruzalémské, zbývalo dojít na roh, přejít přes silnici a přes park. Hovor umlkl, prázdnou ulicí zněly jen jejich kroky. Cristian se náhle zastavil u zašlého činžáku se špičatými zamřížovanými okny a natáhl ruku.

„Dej mi to.“ Ukázal na desky. Daniel zmateně uposlechl.

Chce ho snad Cristian poslat pryč už teď? Ten ale desky opatrně opřel o zeď, pak shodil ze zad batoh a položil ho vedle. Vzal Daniela za ruce a zatáhl k sobě, jen náznakem, sotva dost silně na to, aby se jeho paže pohnuly.

„Už nemůžu,“ zašeptal, a přesto jeho hlas k Danielovi dolehl ozvěnou.

„Zastav mě, jestli chceš.“

Daniel se ztrácel v pohledu z horké čokolády a zastavovat cokoli bylo to poslední, co měl na mysli. Postoupil o poslední krok, který je dělil, a opřel si čelo o jeho. Obláčky páry unikající z jejich úst se mísily a v objetí rozplývaly.

„Zastav mě teď hned,“ vydechl Cristian, přitáhl si jeho ruce k sobě za záda a propletl si s ním prsty. Zvedl hlavu a upřel na něj oči, v nichž se zatřpytilo světlo lampy.

Daniel ho sevřel v objetí, na tvářích cítil mráz, na rtech horko a na hrudi tíhu vědomí, že je dělí jen milimetry, když ještě včera to byly světelné roky.

A pak se jejich rty dotkly a zvedla se vichřice, i když se vzduch kolem ani nehnul, burácela mu v uších a odnášela cáry té tíhy pryč. Přehlušila všechny myšlenky, nenechala prostor pro křehkost, něhu ani opatrnost, zůstala jen touha, horečná a překotná, ještě víc, ještě blíž, až dokud se mu nezatočila hlava a všechno zase neztichlo, až na dvojí hlasitý dech.

„Už nikdy...“ řekl Cristian. Stěží jen povzdech, při němž se jeho rty ani nepohnuly, ale Daniel mu rozuměl, protože jeho myslí rezonovalo to samé.

Už nikdy, nikdy znovu tuhle agónii odloučení, a i když věděl, že zanedlouho Cristiana odveze vlak a on sám se bude muset vrátit domů, nebylo to totéž. Loučení není věc vzdálenosti; loučení je věc myslí. „Ne,“ souhlasil okamžitě, „už nikdy.“

29. KAPITOLA
víkend 9.-11. února

Mohlo to dopadnout hůř, pomyslel si Kit, když v pátek po vyučování odcházel z ředitelny se zbrusu novou ředitelskou důtkou. Už večer ve vlaku mu zavolala máma, celá rozčilená a vyděšená, že se jí ozvali ze školy, a jak to, že Kit nedorazil na internát. Nebýt jejího telefonátu, nejspíš by celou cestu zíral z okna do tmy s přihloupkým úsměvem na rtech.

Pravdou bylo, že přijel do školy o čtyři hodiny později, a jediné mámina pohotová přímluva ho zachránila od dvojky z chování. Večer si to asi pěkně vypije. Skoro by radši ani nejel domů. Ale musel, už jen proto, že příští víkend se tam zase nedostane. Při tom pomyšlení mu koutky pusy samy od sebe povyskočily do úsměvu. Kdepak domů. Bude mít mnohem lepší program.

Daniel se ozval hned včera večer, pěkně starou dobrou esemeskou, protože ten muzejní exponát, kterému říkal telefon, ani nic jiného než volat a posílat textové zprávy neuměl. Kit poslal za noc tolik esemesek, jako předtím snad za celý rok, a jen doufal, že se to moc neprodraží. Domluvili se, nebo spíš Kit trval na tom, že další sobotu přijede pomoci s vybalováním a s úklidem Danielova

nového pokoje, a psali si asi do půl třetí ráno. Pak musel Kit nerad, ale přece napsat poslední zprávu na dobrou noc, jinak by riskoval, že usne uprostřed konverzace. Daniel nejspíš ani potom nemohl usnout, protože ráno na Kita čekaly další tři zprávy na přivítanou. To napravíme, pomyslel si. Hned příští víkend dohlédne na to, aby se Daniel pořádně prospal.

Už příští víkend! Zatočil se dokola a teprve v tu chvíli si všiml, že na chodbě není sám.

„Čau!“ pozdravil Lucku jako první a evidentně ji tím šokoval do několikaveršinového mlčení. „Ahoj,“ odpověděla pak opatrně a kývla bradou ke dveřím do ředitelny. „Dobrý zprávy?“

„Ředitelská důtka,“ pochlubil se. Neměl v úmyslu přímo se tím chlubit, ale v jeho aktuálním rozpoložení to tak vyšlo.

Lucka mu věnovala pohled obvykle rezervovaný pro mírně narušené jedince.

„A... ha. No, vypadáš spokojeně, takže asi gratuluju?“

„Děkuju,“ rozzářil se Kit a vykročil dál chodbou. „Jo a mimochodem, svoji rodinnou čest považuj za zachráněnou.“

Po pár krocích za ním výsko: „Kecáš!“, rozmazaná šmouha proletěla kolem a zastavila se před ním, kde se slila zpátky do podoby copaté holky poskakující vzrušením. „Nekecám,“ odtušil Kit a pokusil se projít, ale ukročila na jednu i na druhou stranu v perfektní synchronizaci s jeho únikovým manévrem.

„Ale – ale dyť...“ vykoktala s výrazem, který jako by se nemohl rozmyslet mezi nadšením a naprostým zmatením. „Dyť jsi nebyl na tom koncertě!“ Ta holka byla úplně praštěná, Kit se to rozhodl považovat za oficiální. „No a?“

„No... takže jste se neviděli, ne? Nebo jo?“

„Na koncertě? Na adventním koncertě?“ ujistil se.

Lucka přikývla. „No neviděli, proč?“

„No protože jsem měla plán, abyste se tam viděli! A ty si prostě zmizíš kdovíkam.“

„Hele, udělal jsem přesně to, cos chtěla!“ ohradil se Kit.

„Nemůžu za to, že to k ničemu nebylo.“

Lucka na něj chvíli civěla a pak se rozesmála, div jí netekly slz. „Tys... udělal... bože!“ Kit protočil oči ke stropu, založil si ruce a čekal, až se dost vysměje. Vlak jel beztak až za hodinu, a tohle ho docela začínalo zajímat.

„Promiň,“ vypravila ze sebe mezi posledními záchvěvy veselí. „Vlastně to není k smíchu, ale když říkáš, že už jste zase v pohodě, tak... možná i trochu je. Tys tam tehdy fakt šel?“

Kit přikývl.

„A Morgenstern tam nebyl,“ dodala a nebyla to otázka, ale i tak to znovu potvrdil. „No jo, bodejť by taky byl, když přišel za tebou na ten koncert, ty chytřej!“

Kit vykulil oči. Cože? Vzpomněl si, jak se loudal pryč od budovy, kde sídlila kancelář Danielova otce, jak byl zklamaný a jak v duchu Lucku proklínal, že mu nasadila do hlavy tak hloupý nápad.

A Daniel mezitím... dělal víceméně totéž? „Ale jak to?“

„Jaképak jak to? Protože na tebe není spolehnutí! Příště, až řekneš, že něco neuděláš, tak to laskavě nedělej,“ brblala Lucka. „Řek si, že za ním nepůjdeš. Tak jsem zavolala Ondrovi Majerovi a...“

Kit ji popadl za ramena. „Cože jsi?!“

Příplácla si ruku přes pusu a zůstala na něj vylekaně koukat. Kit ji pustil, znova si založil ruce a pokusil se nasadit přísný výraz. Co možná nejvíc čtvrtáčky.

„No, víš,“ zamumlala přes dlaň. Chytil ji za zápěstí a stáhl jí ruku dolů. „Já jsem tak nějak... ukecala tvýho spolubydlícího, aby mi jednou půjčil tvůj mobil a –“

„Já to věděl! Ten zrádce,“ zavrtěl Kit hlavou.

„Ačkoli to pořád ještě nevysvětluje...“

„Chtěla jsem Morgensternovo číslo, žejo. Abych mu mohla zavolat. Ale když už jsem byla u toho, opsala jsem si i toho Majera, protože to byl mimo tvoji mámu jedinej člověk, s kterým si voláš. No a protože Morgensternovi jsem se fakt ne a ne dovolat, tak jsem zkusila tohohle.“

Kit si schoval obličej do dlaní a dlouze si povzdechl. Takže ne jedna potrhlá holka, ale celé spiknutí! Měl by se asi pořádně naštvat. Ale nějak na to neměl tu správnou náladu. „A ty jsi říkal, že jestli umím udělat zázrak, tak ať si posloužím,“ pípala Lucka.

Kit se na ni podíval. Vypadala doopravdy provinile. Jasně, šlohla mu mobil. Jasně, motala se do jeho věcí, a jasně, dělala to dokonce přes jeho výslovný zákaz. Ale Kit jí opravdu řekl, ať udělá zázrak, jakkoli to nemyslel vážně, protože zázraky se přece nedějí. Až na to, že ona ho udělala. Oni všichni.

Přistoupil a krátce ji objal, k jejímu očividnému překvapení. „Jsi perfektní kouzelná víla, a máš u mě tu největší čokoládu, co seženu. A vaši můžou být minimálně na jedno dítě pyšný.“

Sklopila oči a začervenala se, což bylo něco, co na ní Kit rozhodně viděl prvně. „Dík. A, víš... brácha toho litoval, co provedli. Jasně, ne tak moc, aby s tím něco udělal... a nejspíš se hlavně bál, co z toho bude, ale i tak. Myslím, že potom už to pokračovalo jenom proto, že kdyby přestali, bylo by to jako přiznat, že udělali něco špatnýho. Vlastně ani nevím, jestli je to lepší, nebo horší... Jenom jsem ti to chtěla říct.“

Kit tušil, co po něm asi chce, ale to jí poskytnout nemohl.

Většinou se na všem a na všech snažil vidět tu dobrou stránku, byť sebemenší. V případě Marka si ovšem neuměl představit, že by mu někdy odpustil. A i kdyby ano, tohle rozhodnutí nebylo na něm. Na druhou stranu, Lucka v tom byla nevinně.

„Lepší,“ odpověděl tedy na jedinou část, ke které byl schopný a ochotný se vyjádřit, „protože to znamená, že to třeba už neudělá nikomu dalšímu. Ale ty jsi docela v pohodě.“

Skousla si spodní ret a několikrát přikývla, než mu ustoupila z cesty. „Jsem ráda, že to nakonec dobře dopadlo.“ Kit zaplašil vzpomínky na všechno, co se událo mezitím, a usmál se. „Já taky.“

* * *

Máma se do něj pustila hned na nádraží. Objala ho, odtáhla za ramena od sebe a mírně jím zatřásla. „Víš, jak jsem se bála, když mi zavolali ze školy?!“

„Ale mami... Vždyť se snad o sebe umím postarat.“

„To je jedno! Mohlo se ti něco stát!“

Kit miloval máminy logické argumenty, když byla rozčilená. „Promiň. Něco mi do toho přišlo.“

„Něco ti přišlo do toho, aby ses vrátil do školy?“

„M-hmm.“

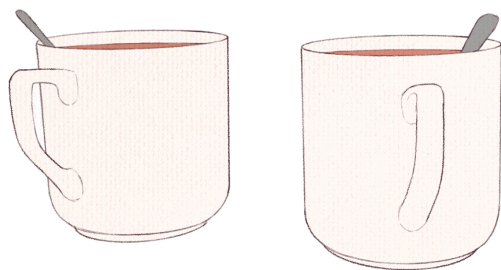
„No, já se snad zblázním! A přestaň se na mě tak hloupě –“ zarážila se a pátravě si ho prohlédla. „Tak to vyklop.“

„Co mám vyklopit?“ zeptal se Kit nevinně, ale nejspíš tomu nepomáhalo, že se na ni pořád ještě nepřestal culit.

„Z čeho máš tak skvělou náladu. Ne, že bych neměla radost, ale zároveň mě to trochu znepokojuje.“

Kit přestal krotit svůj úsměv, protože to stejně nemělo cenu. „Ujel mi vlak, protože jsme se zakecali. Já a Dani.“

Máma se na něj překvapeně podívala, pak semkla rty do odměřené linky a otočila se k východu. „Promluvíme si doma.“ Kit cítil, jak se jeho úsměv vytrácí, a připadal si zrazeně.

Cesta domů uběhla v napjatém tichu. Když se za nimi zavřely dveře, máma si pořád ještě mlčky svlékla bundu, zapnula rychlovarnou konvici a zalila dva hrnečky s rozpustnou kávou. Dolila mléko, donesla je na stůl, posadila se proti Kitovi, ale ani pak nic neřekla.

„Tak co je?“ Ještě chvilku mlčela a završila to hlubokým povzdechem. „Dobře víš, že mám Daniela ráda.“

„Jo, to vidím,“ neudržel se.

Umlčela ho pohledem. „Ale tebe mám radši.“

„No tak proč nemůžeš mít radost se mnou?“

„A za dalších pár týdnů nebo měsíců? Mám se zase dívat, jak se trápíš?“

„To se nestane!“

„Jak to víš?“

„Protože...“ Kit se zarazil. Většinou neměl proč mít před mámou tajemství – jasně, ne že by se jí svěřoval se vším, ale když se na něco zeptala, zpravidla jí odpověděl –, ale vykládat jí ty nejosobnější věci o někom, kdo tady nebyl, to se mu nezdálo správné. „Protože to mělo svoje důvody, a ty už se vyřešily.“ Nebo skoro, dodal v duchu.

„A jak víš, že se neobjeví nějaké jiné důvody? Já vím,“ zvedla dlaň, když se chystal promluvit, „že to Daniel nejspíš nemá doma jednoduché. A vážně bych mu přála, aby se to zlepšilo. Je to fajn

kluk a zasloužil by si to. Rozhodně. Ale ne za cenu, že tím bude trpět moje dítě! Je mi líto, že má problémy, ale ať si je napřed vyřeší.“ Kit skoro zapomněl, že jeho milující a občas skvěle potrhlá máma má taky mód zvaný bohyně pomsty.

Naposledy ho musela naplno aktivovat v době, kdy chodil do druhé třídy. Jejich učitelka na delší dobu onemocněla a na zástup dostali kantorku, kterou povolali z důchodu a která udělala tu chybu, že před třídou až příliš upřímně ventilovala svoje názory na černo-vlasé, černoooké a hodně opálené děti, na jejich inteligenci a vyhlídky do budoucna.

Máma tehdy přišla do školy, nechala si zavolat ředitelku a z očí jí sršely stejné blesky, jaké se tam pomalu sbíraly i teď.

„Jasně,“ odpověděl tedy, „ale to je přesně to, co teď Daniel dělá. Musíš mi prostě věřit. Já vím, že pro mě vždycky chceš to nejlepší. Ale nemůžeš mi vnutit něco, co považuješ za nejlepší ty.“

Ještě jednou se nebezpečně zablýsklo a pak se bouřkové mraky začaly roztahovat.

„Já vím, cariño. Jenom nechci, abys opakoval moje chyby. Je mi jasné, že to není totéž...“

„Přinejmenším se nemusíš bát, že mě opustí před maturitou s děckem na cestě,“ neodpustil si Kit a vysloužil si symbolický pohlavek. Věděl, že ji to nerozčílí. Vážným tónem vedli diskusi o jeho otci už před mnoha lety; mezitím bolest dávno vyčpěla, zraněná hrdost se zahojila a z tématu se stal námět pro vtipy stejně dobrý jako každý jiný.

„A s *tímhle* já se tu snažím mluvit vážně,“ povzdechla si máma a v koutcích jí cuklo. „To taky. Ale hlavně si nemyslím, že by ses choval nezodpovědně. Spíš jen nejsi opatrný sám na sebe.“

„Ale jo, jsem. Včera jsem se fakt snažil chovat se opatrně. Napřed si všechno vyslechnout, a tak. Vlastně jsem měl ze začátku docela vztek. Jenže... no, nakonec vlastně neprávem.“

Máma zatočila hrnkem a upřeně sledovala, jak káva uvnitř krouží. „Byla bych samozřejmě nejradši, kdyby takováhle situace vůbec nenastala. Ale když už je to tak, co můžu dělat. Zakazovat nemá smysl. Prostě jenom – dávej na sebe pozor, hm?“

„Budu. A ještě... Myslíš, že bys mohla na Daniela, no... nebýt našťvaná, až ho uvidíš? Já vím, že udělal blbost. Ale udělal ji kvůli mně, a myslel to dobře.“

„Takoví jsou vždycky nejhorší,“ zabručela. „Budu se snažit.“

„To bych fakt potřeboval. On si to hodně vyčítá i sám, podle mě to úplně stačí.“

„A nechceš mi říct, co se tedy vlastně stalo?“

Kit upil ze svého hrnku a chvíli váhal, co odpovědět.

„Vlastně bych i docela chtěl. Ale možná by ti to měl vysvětlit spíš Daniel. Je toho hodně a není to úplně nejjednodušší. Ale jednu věc bych asi mohl říct. Že s tím vším něco dělá. Opravdu se snaží. Jsem na něj hrozně pyšnej.“ Vzhlédl a zjistil, že si ho máma prohlíží s úsměvem.

„Co je?“ zeptal se, když už to na jeho vkus trvalo podezřele dlouho. „Nic. Jenom se mi líbilo, cos řekl. Víš, myslím, že právě to znamená mít někoho doopravdy rád. Že jenom na někoho, na kom ti fakt záleží, můžeš být pyšnej. A já jsem na tebe taky pyšná.“ Rozpačitě sklopil oči a schoval pousmání za hrnkem.

„Neodbíhej od tématu. Prostě mi jenom slib, že nebudeš předvádět tu svoji mámu lvici, až Dani přijede.“

„Vůbec netuším, o čem to mluvíš. Já jsem neskutečně milá. Nemůžu za to, že budu třeba zrovna stát v kuchyni a budu mít po ruce litinovou pánvičku...“

„Mami!“

„Daniel může přijet kdykoli,“ povzdechla si s odevzdaným úsměvem, který Kit dobře znal a který říkal *stejně jsi měl vyhráno od začátku*.

„A ne, nebudu si hrát na drsnáka z amerických filmů a nebudu mu říkat, že jestli mému chlapečkovi zlomí srdce, tak já mu zlomím nohu baseballovou pálkou... Ale ohledně pánvičky nic neslibuju.“

„Pak se lidi díví, když se chovám praštěně,“ rozzářil se, vstal a zezadu ji objal přes opěradlo její židle. „Nemůžu za to, prostě to mám v genech. Jsi ta nejlepší máma, co mám.“

„Huš,“ zasmála se a vlažně se po něm ohnala rukou.

„V lichotkách máš ještě co dohánět.“

* * *

V sobotu ráno se Kit probudil bezmála v jedenáct, krásně odpočatý navzdory tomu, že si s Danielem psal půlku noci. Ještě včera ve vlaku si nastavil na příchozí zprávu zvuk, jako když se chichotá malé děcko, a teď se toho nemohl nabažít. Každá nová zpráva od Daniela zněla přesně tak, jak se cítil.

Rychle sáhl po telefonu a usmál se esemesce na dobré ráno, která tam přibyla, zatímco spal. Teď se bez nich nejspíš bude muset pár hodin obejít. Zato našel zmeškaný hovor od Ondry a rovnou mu zavolal zpátky.

„No čau! Vyhajanej?“ uchechl se Ondra místo pozdravu.

„Do růžova. Jak to, že nejsi na svahu?“

„Kdo říká, že nejsem? Straším tu od půl devátý, mám pauzu.“

„Super! Můžu přijet?“

„Tady je někdo veselej,“ podotkl Ondra potutelně.

Však to si taky ještě vyřídíme, pomyslel si Kit, rozloučil se a šel se honem obléct. K vleku se dostal před polednem. Ondra sjel se svými svěřenci dolů, poslal je na oběd, poklepal si významně na imaginární hodinky a uvítal Kita slovy: „Čau lemro!“

„Mně za to nikdo neplatí,“ zazubil se Kit, „můžu si přijet, kdy chceš. Kde máš Báru?“ Ondra se letmo rozhlédl po sjezdovce.

„Někde se plácá s Miky a Viky.“

„S tou, jak s náma byla v kině?“

„Jo, a s její holkou. Která dneska stojí poprvé na lyžích, mimochodem, je to celkem sranda. No tak povídej, co je novýho?“

„Ptáš se, jako bys doopravdy nevěděl,“ ušklíbl se Kit a dal mu pěstí do ramene, i když to Ondra přes tlustou bundu sotva mohl cítit. „Nechápu, jak jste mi mohli nic neříct! To seš kámoš, fakt.“

Ondra zvedl ruce na znamení kapitulace. „Hele, jsem v tom nevinně, jasný? Bára řekla, že Magda řekla, že Daniel řek...“

„Dobrý, dobrý,“ zastavil ho Kit pobaveně.

„Nepotřebuju to znát všechno až k dinosaurům. I když teda čekal bych, že se zmíníš, aspoň když ti zavolá cizí holka, co mi ukradla tvoje číslo.“

Ondra se uchechtl. „Ta byla náhodou dost vtipná. Napřed mi vykala a děsně vážně se ujišťovala, jakej mám k tobě vztah. Tak jsem jí řekl, že si tě chci vzít a mít s tebou kupu dětí. Umlčelo ji to asi na minutu.“

Kit vyprskl smíchy a zalitoval, že ten hovor neslyšel.

„Jo, to zní dost jako ona.“

„A kromě toho tvrdila, že jestli ji prásknu, tak ji zabiješ. Což se mi zdálo trochu moc krutý.“

„To měla nejspíš pravdu,“ připustil Kit. „Ale evidentně jsem ji dost podcenil.“

„Klasická chyba u ženskéjch,“ prozradil mu Ondra a kývl k budově o kus dál. „Nezajdem do bufetu? Chápu, že ses ještě před chvílí válel v posteli, ale já bych se celkem zahřál.“

Kit nebyl proti, stejně měl hlad, protože se mu doma nechtělo zdržovat na snídani.

Koupili si čaj, něco k snědku a posadili se k jednomu z těžkých dřevěných stolů. Ondra začal vyprávět historky ze svojí instruktor-ské praxe a vypadal, že je ve svém živlu.

„No a kromě toho furt dumám, co budu dělat v létě. Snažím se ukecat tátu, ať vybudujem sjezdovou trať na kola půjčovnu, ale nevím. Nakoupit vybavení by stálo majlant.“

„A jak se na to táta tváří?“

„Blbě. Chce mít na sjezdovce ovce,“ zakoulel Ondra očima, jako by hloupější nápad v životě neslyšel.

„To není zlý. Mohli byste z toho udělat takovou tu farmu, jak na ně lidi jezdí a ještě platí za to, že můžou kydát hnůj a tak.“

„To fakt někdo dělá?“

„By ses divil. Lidi z města, co chtějí dětem ukázat, jak vypadá příroda, víš co. Dáš jim k tomu ovčí sýr, občas hodíš na gril jehně, řekneš jim, jak je to všecko bio, a utrhají ti ruce.“

Vypadal, že ho to přinejmenším zaujalo. Zanedlouho se k nim přidaly i holky. Ondra nabídl Báře svoji zelňačku, ale ta se ušklíbla, nabrala si prstem ze šlehačky na Kitově vaflí a šla si koupit vlastní.

„Viky, to je Cristian s cé,“ sdělila Miky potutelně dívce s hodně kyprou postavou a nosem-pršákem. „A tohle je Viky, moje lepší polovička.“

„Lepší třičtvrtka,“ opravila ji Viky. „Minimálně.“

„Já jsem Kit. Máš super vlasy.“

Viky si potěšeně pročísla rukou zářivě fialové prameny. „Dík!“

„A jak to šlo na svahu? Slyšel jsem, že jsi dneska prvně.“

„Copak na svahu, na tom jsem jak přilepená. Spíš mám problém se udržet na lyžích.“ Miky se rozesmála. „Náhodou, napoprvý nebylo tak hrozný.“ Ondra drknul ramenem do Báry: „Hele, zlato, co bys řekla tomu, že bysme měli ovce?“

„Huh?“ udělala Bára s plnou pusou. „Lidi se nám o ně budou starat, a ještě za to budou muset platit,“ doplnil s přesvědčením.

„To je dobrý, ne?“

„Výborný,“ přisvědčila, jakmile polkla sousto. „Mohli bysme dát kolem ostnatej drát.“

„Cože? Jakej ostnatej drát?“ vyvalil Ondra oči.

„Normální, kovovej. A do každýho rohu věž, a na ni chlapa se samopalem.“ Spokojeně pokývala hlavou, jak to hezky vymyslela.

„Ti hrabe? Copak ovce se hlídaj se samopalem?“

„Ovce ani tak ne, spíš ty lidi.“

„A to zas proč?“

„Tak já nevím, podle toho popisu mi přišlo, že tvůj podnikatelskej plán je otevřít si tábor nucenejch prací,“ odpověděla nevinně.

Kit a Miky se rozesmáli a Ondra na ně vrhl zničující pohled. „Náhodou to vymyslel tady Kit.“

„Fíha, Kotě. Netušila jsem, že máš v sobě tolik nefalšovanýho zla. Dobře ty,“ pochválila ho Bára.

Kit rezignovaně potřásl hlavou. „Ve skutečnosti jsem měl na mysli chundelatý ovečky, jiskřičky štěstí v dětských očích a maminky vědomě zamlčující spojitost mezi roztomilýma jehňátkama a tím výborným masíčkem na talíři,“ poopravil ji, „ale to tvoje zní taky dobře.“

Bára blýskla po Ondrovi vítězoslavným úsměvem a Viky se naklonila k Miky. „To jsou pořád takovíhle?“

„Tihle dva jo,“ hodila bradou k Ondrovi s Bárou. „Tadytoho zas tak neznám, ale posledně nebyl tak vysmátej.“

„A jo, vlastně,“ vzpomněl si Kit a obrátil se k Báře.

„Jste děsný konspirátoři. Ale děkuju.“

„V pohodě, byla to sranda,“ zazubila se, načež se zarazila a nasadila jeden ze svých supervzácných provinilých výrazů.

„Teda jako pro tebe asi ne, že jo... Chci říct...“

„Klid,“ odmávl její rozpaky. „Vzhledem k výsledku asi přežiju, že ses u toho i bavila.“

Nakonec musel Ondra zpátky do práce a na odchodu se jízlivě zeptal, jestli jako půjdou taky lyžovat, nebo jestli hodlají prosedět celý den v bufetu. Kit byl natruc pro bufet, ale holky ho přehlasovaly. Zbytek odpoledne strávil s Bárou tím, že spolu s Miky učili Viky lyžovat, pomáhali jí vstávat, hráli cestou dolů po sjezdovce na babu, jezdili pozpátku, dělali „hodiny“, dokud se jim nezatočila hlava, balancovali na jedné lyži, házeli po Ondrovi sněhové koule, pletli se pod nohy jeho kurzistům, předbíhali ve frontě a vůbec se chovali, jak kdyby jim bylo deset.

„Od léta jsem tě neviděla tolik se smát,“ řekla mu Bára, když se těsně před zavíračkou vyvezli naposledy nahoru a Kit se chystal zkrátit si cestu domů lesem po opačném svahu kopce. „Jen tak dál.“

* * *

V neděli dopoledne Kit nafukoval balonky a věšel po obýváku girlandy, zatímco máma dodělávala dort a nahonem uklízela. Naďa s Věrkou dnes měly sedmé narozeniny a původně se plánovala oslava u doma, s kupou spolužáků a kamarádů. Jenže jako naschvál dostaly týden předtím obě plané neštovice. Kit i máma už je měli za sebou, a tak se nabídli, že by mohla být aspoň malá oslava u nich.

To nemusíš, vždyť můžete přijít k nám, bránila se Clara po telefonu, ale máma o tom n chtěla ani slyšet. Bylo jí jasné, že její sestřence neuškodí na pár hodin vypadnout z domu, kde už kolikátý den trčela zavřená s těmi dvěma marody. A že to poslední, co potřebuje, je trávit čas úklidem a přípravou oslavy.

Kromě toho Kitovi vůbec nevadilo přiložit ruku k dílu. Ráno pomohl vyluxovat, vytřít a pak se pustil do dekorací ve velkém stylu.

Po obědě dorazily s rodiči natěšené oslavenkyně, samozřejmě celé poďobané.

Věrka měla džíny, tričko s kostrou a hlavu skoro dohola, kromě vršku, kde jí zůstala dřívější střapatá kštice.

Nada byla oblečená v nadýchaných bílých šatíčkách, s načesanými copánky, a neštovice na ní vypadaly o to nepatříčněji. Obě začaly hned obdivovat výzdobu a Kit si pomyslel, že mu to za tu bolest hlavy od dlouhého foukání přece jenom stálo.

Když si rozbalily dárky a snědly dort – nebo spíš Nada snědla dort a Věrka si ho většinu napatlala po obličejí –, zmizel Kit k sobě do pokoje, lehl si na postel a otevřel si jednu z knížek, které dostal k Vánocům a zatím na ně nezbyl čas. Nepřečetl ani pět stránek, než se dovnitř vplížila Věrka. „Můžu k tobě?“

Jelikož už měla umytou pusu, Kit se posunul a udělal jí místo.

„Jasně. Máš bezva účes. A taky tričko.“

„Táta mě vzal mašinkou, a ty kosti ve tmě svítěj!“ pochlubila se.

„Jestli tu budem až do večera, tak ti to ukážu.“

„Ty jo, to nevím. Co když se budu bát?“

„Budu tě držet za ruku,“ uklidnila ho starostlivě.

„Víš, že mi včera napsal Dani?“ Kit roztáhl pusu do úsměvu. „Mně taky. Asi to vaše vánoční přání doopravdy zabralo. A co ti napsal?“

„Vlastně to bylo pro nás obě, pro Nađu a pro mě. Poslal nám všechno nejlepší k narozeninám,“ vykládala o překot.

„Mělo to i obrázek. Poslal ti taky všechno nejlepší?“

„Já ale nemám narozeniny,“ upozornil ji pobaveně.

„A jo, vlastně. Ale poslal ti něco hezkýho?“

„Spoustu.“

„To je dobře. Psal, že brzy přijede.“

„To určitě udělá.“

„V sobotu, co bude?“

„To asi ne, to pojedu já za ním. Ale někdy potom.“

„Tak mu řekni, že musí přijet, když bude ještě snít. Chci mu ukázat, jak umím lyžovat. Ale počkej!“ vykřikla najednou a zatvářila se velmi vážně. Kit poslušně čekal.

„Měl už neštovice? Aby je nechyt. Máma říkala, že se teď může kamarádit jenom s těma, co už je měli, jinak by se jejich maminky zlobily.“

„Taky bych se zlobil, kdyby Dani chytil neštovice,“ ubezpečil ji Kit, „ale myslím, že tou dobou už nebudeš nakažlivá.“

„To ale neuvidí, jak mám neštovice!“ vyhrkla zklamaně.

„Táta říkal, že mi to ohromně sluší. Jako psovi uši, prej, a psovi uši slušej, že jo, jak by vypadal pes bez uší? Takže...“

Kit její brebentění trochu odfiltroval a udiveně přemítal o tom, že Daniel napsal dvojčatům k narozeninám.

Že si vůbec pamatoval, kdy je mají, a napadlo ho udělat jim radost. Najednou mu při té sobota připadala neuvěřitelně daleko; chtěl ho obejmout a políbit hned teď.

Daniel

30. KAPITOLA
sobota 17. února

Do východu slunce zbývala ještě téměř hodina, ale obloha za okny pomaličku začínala světlát. Zvláštní, jak se i přes všechny vymoženosti civilizace upínáme ke slunečnímu svitu, pomyslel si Daniel. Noc přivolává naše strachy, paprsky slunce je plaší.

Vzbudil se před čtvrtou a věděl, že už neusne. V duchu si procházel plán dnešního dne. Cristian přijede z internátu do Prahy před jedenáctou a bude čekat na Proseku před panelákem. Magda už ve čtvrtek potvrdila, že od Teresy dorazila poslední splátka, a slíbila, že přijede pomoci se stěhováním. Daniel měl podezření, že chce hlavně konečně naživo vidět, co je Cristian vlastně zač. Na převoz věcí bude potřebovat taxi, platba za jednu cestu přes Prahu snad nebude úplně likvidační. Jinou možnost neviděl, auto nikdo z nich neměl, a kromě Magdy vlastně ani řidičák.

Venku už regulérně svítalo a lampa před domem zhasla.

V pokoji panovalo šero, na čtení by světlo nestačilo, ale na běžné činnosti už bylo vidět dostatečně. Daniel vstal, vyndal ze skříně kufr, s kterým jezdíval na internát, a další tři velké sportovní tašky.

Rodiče je většinou vozili na delší cesty, ale teď, pokud věděl, se nikam nechystali, a tak je jistě nebudou pár dnů postrádat.

Začal do první z nich rovnat složené oblečení ze skříně a stísněně přemítal, jestli raději nemá počkat, až rodiče někam odejdou, a zmizet potají a bez rozloučení. Hned se ale rozhodl, že by to byla až moc velká zbabělost. Nechtěl, aby jeho nový život začal právě takhle. Sbalí si předem, všechno nachystá, a pak jim řekne, že odjíždí. Snídani vynechal, stejně by nervozitou nedokázal pozřít ani sousto. Když mu kolem jedenácté zabzučel v kapse mobil, měl prakticky hotovo.

Jsem v Praze, asi za půl hodiny
budu na místě. Všechno ok?

Jdu se rozloučit, brzy se uvidíme.
Těším se.

Přešel pohledem připravená zavazadla, prozatím je nechal v pokoji a zhluboka se nadechl. Tak, jdeme na to. Sešel do přízemí a každý krok se mu zdál těžší než ty předchozí. Nepředpokládal, že bude odjíždět nerad nebo že se mu bude stýskat, ale teď se k obavám z nadcházejícího rozhovoru přidala i palčivá lítost. Ne nad odjezdem samotným, ale nad promarněným časem, nad tím, jaké vše mohlo být celé ty roky, kdyby jen... co vlastně? Nejspíš by býval musel být někým jiným. Vzpomínal na fotografie sebe sama jako nemluvněte, na otcův hrdý výraz, na to, jak matka shlížela na jeho maličký pokrčený obličejík jako na osmý div světa.

Kdy se to pokazilo? Co mohl udělat lépe? Nebo to byl předem prohraný boj a nikdy, ani s veškerou snahou, by nebyl býval schopen splnit očekávání v něj vložená?

Rodiče seděli v obýváku, matka upíjela ze sklenice minerálku nebo možná gin s tonikem a otec kouřil u pootevřeného okna na terasu. Zpravidla svůj zlozvyk omezoval na pracovnu, takže mu něco nejspíš dělá starosti. Což by mohlo pomoci – Danielův odjezd pro něj nebude tolik podstatný –, ale pravděpodobnější je, že bude mít prostě jen mizernou náladu a všechno se tím jen zhorší.

„Mami, tati,“ načal, ale dál se nedostal. „No, že ses taky uráčil,“ zamračil se otec. „Chtěl jsem s tebou mluvit.“

Byl jsem jen o dvě patra výš, pomyslel si Daniel, stačilo vyjít po schodech. Nahlas ale řekl: „Já s tebou taky. S vámi oběma.“

„O co jde?“ zeptala se matka s náznakem znepokojení.

„Doufám, že...“ Otec plynule pokračoval, jako by nikdo nic neřekl. „Jde o tu pondělní schůzku kvůli dotacím na solární elektrárny. Chci, abys šel se mnou. Uděláš zápis z jednání.“

„No, já vlastně...“

„Ano, já vím, že už máš zase školu,“ přerušil ho otec netrpělivě, „ale pro jedno dopoledne se snad nic nestane.“

„Ale já vám potřebuju něco říct. Něco důležitého.“ Otec semkl rty a zamračil se, jako vždy, když něco nešlo podle jeho plánu. Nakonec odměřeně kývl. „Tak mluv.“

„Není těhotná, že ne?“ vyhrkla matka, než Daniel stihl otevřít pusku. Dočista mu tím přetrhla nit. „Eh... co?“

„Ta tvoje Magda,“ udělala netrpělivé gesto rukou, v níž držela sklenici, až jí pár kapek vystříklo na zápěstí. Rozhodně gin s tonikem, usoudil Daniel.

„Ne, ne, nic takového. Jenom...“ Zhluboka se nadechl.

Odvahu, přikázal si. „Stěhuju se pryč.“

„Cože? Kdy? Kam?“ Matka v údivu povytáhla pečlivě vymalované obočí. Téměř současně s jejími slovy zamáčkl otec prudce nedopalek do popelníku a přikročil blíž. „No ty ses snad zbláznil.“

„Teď hned, do podnájmu na Prosek,“ odpověděl Daniel matce, protože se ze všech sil snažil udržet rozhovor na věčné a rozumné úrovni. Ale měl obavu, že to stejně dlouho nevydrží.

„Už jsem dospělý, chci...“

„Dospělý!“ vyrazil ze sebe otec, nepříjemně se zasmál a letmo pohlédl na matku. „Slyšíš, Aneto? Že prý je dospělý. A to mi řekni, co tak dospělého budeš na tom Proseku dělat, že to nemůžeš dělat tady?“

„Nic, prostě jenom...“

„Protože jestli si myslíš, že necháš školy a budeš se někde flákat, tak na to rovnou zapomeň!“

„Nechci se flákat! Prostě se jenom chci rozhodovat sám za sebe!“

„Tvoje studijní výsledky jsou bída s nouzí, a to jsi tady pod dohledem. Jeden semestr na tom tvém Proseku, a poletíš ze školy, ani se nestihneš rozkoukat,“ ohrnul otec ret.

„Taky mi to nepříjde moc rozumné,“ zamumlala matka do sklenice. „Umím se chovat zodpovědně,“ namítl Daniel. Začínalo se ho zmocňovat zoufalství. Proč vůbec myslel, že bude dobrý nápad si s rodiči promluvit? Měl prostě odjet a hotovo.

„Zodpovědně? K smíchu! Myslíš, že jsem zapomněl, jak to dopadá, když tě nechám, aby sis dělal, co chceš? Ale moment –“ Otec se zarazil, přimhouřil oči a naklonil se blíž. „Tak ono tě to ještě nepřešlo.“

„Nevím, co myslíš,“ řekl Daniel a v břiše se mu už zase všechno utahovalo na pevný uzel. „Ale víš. Víš moc dobře, co myslím! Na něčem jsme se snad dohodli, ne? Ty jsi souhlasil, a zatím tu ze mě celou dobu děláš blbce! Je to tak?“ Daniela zaplavilo palčivé rozhořčení. „Souhlasil?! Jako bys mi dal na vybranou!“

„To si teda piš, že jsem ti nedal na vybranou!“ Otec praštil pěstí do stolu, Daniel sebou trhl a musel se vědomě soustředit, aby neucouvl. „Ale to si povíme, až budeš mít svoje děti. Na vybranou můžeš dostat, jestli chceš jet v létě do Itálie nebo na Korsiku! Ale ne ve věcech, co mají vliv na tvůj zatracený život!“

„Vidíš, sám říkáš, že to je můj život!“

„Jenomže evidentně nevíš, co s ním.“

„Náhodou vím, a moc dobře!“

„No jistě! Ale já tady mluvím o vzdělání, o kariéře, o rodině! To je to, co dělají dospělí. A ne ty tvoje... nechutnosti! Dokud žiješ pod mou střechou –“ Otec se zarazil, očividně si uvědomil, co právě řekl. Vztekle vydechl a v koutku oka mu dvakrát cuklo.

Daniel to sledoval a soustředil se, aby mu nedrkotaly zuby. „Přesně,“ odpověděl neklidněji, jak dokázal. „Na mě si hubu otvírat nebudeš!“ Otec se napřáhl, aby mu vrazil facku.

Daniel stačil zareagovat v poslední chvíli a dostal ji někam za ucho. Skoro se mu zatmělo před očima, ne bolestí, ale dezorientací z toho, jak se začínala drolit hranice mezi tehdy a dnes.

Koutkem oka zachytil, jak matka odvrátila tvář k oknu.

Ten pohyb už důvěrně znal, viděl ho bezpočtukrát v různých variantách, a přece vždy v něčem stejný. Snad v tom nepatrném zaváhání, které mu pokaždé předcházelo a které v něm vždy zažehlo plamínek marné naděje, že tentokrát to bude jinak. Ale nikdy to jinak nebylo, ani tentokrát, a její nezájem, ne bezděčný, ale projevený po vědomé úvaze, zabolet mnohem víc než facka. Nejméně tisíckrát to přešel mlčky, ale dnes, po tisíci prvé, zatoužil aspoň kus té bolesti odrazit a poslat zpátky.

„Proč se díváš jinam, mami? Proč se zatraceně pořád díváš jinam? Já jsem přímo tady, slyšíš?!“

Podívala se na něj a na chvíli se mu zdálo, že snad doopravdy něco řekne. V duchu ji prosil, aby to udělala. Už ji nechtěl ublížit.

*Přál si jen to, aby
promluvila.*

*Aby se ho zastala
a vzala do náruče.*

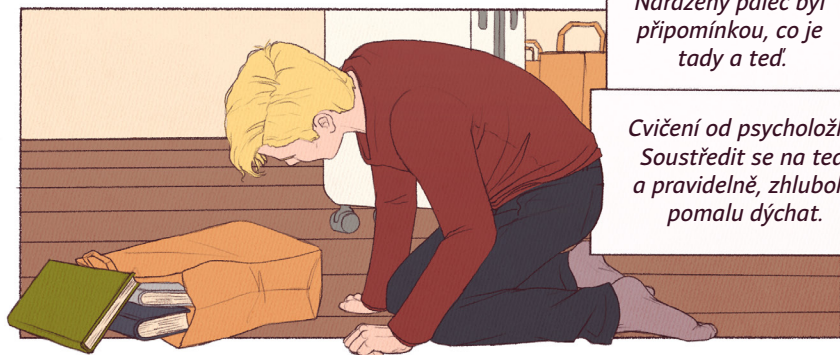
*Jenže se otočila
a odešla pryč.*

**Nikam nejdeš!
Padej do pokoje,
než zapomenu
na dohodu!**

*Naražený palec byl
přípomínkou, co je
tady a teď.*

*Cvičení od psycholožky.
Soustředit se na teď
a pravidelně, zhluboka,
pomalu dýchat.*

Ale nesmysl. Může si v klidu vzít všechno, vždyť co se může stát? Není to tak, že by mu hrozilo nějaké opravdové nebezpečí, všechno je jen v jeho vlastní hlavě, přesvědčoval se, i když tomu na nejhlubší úrovni vědomí tak úplně nevěřil. Telefon v zadní kapse se rozvíbroval. Napřed si myslel, že si přečte zprávu později, ale přístroj bzučel dál. Takže hovor. Raději by to měl zvednout.

„Ahoj Dani! Jsem tu s tvou holkou,“ ozval se Cristian zvesela. „Jak to s tebou vypadá? Už jsi na cestě?“

Daniel se přinutil ke klidu. „Ještě ne. Ale snad už brzy.“

„Všechno v pohodě?“

„Trochu jsme se nepohodli. Ale to se dalo čekat.“

Zdola zaslechl tříštivý zvuk, nejspíš skleničky o dlažbu, a hlasy. Rodiče se nehádali často.

Otec zpravidla jen oznámil svou vůli a matka se mlčky podřídila. Ale občas se přece jen ozvala; poté se většinou na delší dobu vrátila zpátky do své poslušně dekorativní role. Dnes tomu jistě nebude jinak...

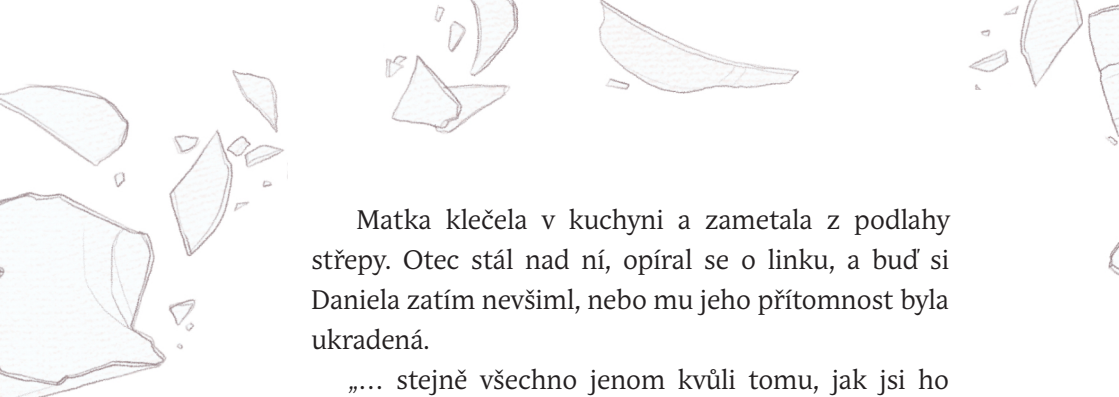
Jak můžeš?! Jak to můžeš přejít s takovou lhostejností? Vždyť ty se taky díváš jinam, zakřičela ta racionální část. A to jím v ten okamžik doopravdy otrásl.

„A nechceš...“ začal Cristian znepokojeně.

„Všechno je jenom v mojí hlavě,“ zamumlal polohlasem a nahlas dodal: „Promiň, něco se... musím teď jít. Za chvíli přijedu... snad.“

Nečekal na odpověď, zavěsil a telefon hodil na postel. Podruhé toho dne vykročil po schodišti dolů. Už si nedělal naděje, že by jeho odjezd mohl proběhnout v klidu.

Ráno se bránil myšlence, že by za sebou měl nadobro spálit mosty; teď se mu zdálo, že ani není co pálit, pokud vůbec kdy bylo. S otcem ho nespojovala ani mizerná lanová lávka, natož most. Ale pořád ještě si vzpomínal, jak foukal do mouky na kuchyňské lince, i když to možná ani nebyla skutečná vzpomínka.

Matka klečela v kuchyni a zametala z podlahy střepy. Otec stál nad ní, opíral se o linku, a buď si Daniela zatím nevšiml, nebo mu jeho přítomnost byla ukradená.

„... stejně všechno jenom kvůli tomu, jak jsi ho rozmazlovala,“ pokračoval zlostně v jedné ze svých litaní, „přestože jsi souhlasila už předem, že naše dítě budeme vychovávat po mém. Tak, aby z něj něco bylo. A vidíš? Tak vidíš, sakra, Aneto? Na moje slova došlo. Jako vždycky! Je to jenom tvoje vina, že z mého syna vyrostl flákač a buzerant. Doufám, že seš aspoň natolik střízlivá, abys byla schopná to pochopit...“

Matčina ramena se zatřásla, ale to byla jediná viditelná reakce. Smetáček dál s cinkáním honil střepy po dlaždičkách sem a tam. *Oba jsme se dívali jinam. Promiň, mami.* Zatnul ruce do pěstí, aby se mu neklepaly.

„Přestaň!“ Otec se zarazil v půlce slova, a aniž by mu věnoval pohled, vyštěkl: „Nepleť se do toho a vypadni!“

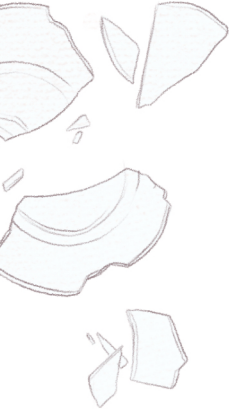
„Ne.“ Teď už se k němu obrátil s konsternovaným výrazem.

„Prosím?“

„Říkám, že ne. Nenávidíš mě, tak fajn, ale nebudeš si to vylívat na mámě.“ Hlas se mu třásl, ale doufal, že se to navenek dá přičíst rozčilení. Páni, špitla racionální část a vyděšeně zmlkla.

Otec k němu přikročil a kopl přitom do lopatky s nametenými střepy; Daniel ho podezíral, že schválně. „Jak to se mnou mluvíš? Co si to vůbec dovoluješ?“

Daniel chtěl ze všeho nejvíc utéct ze dveří a doběhnout mrazivým vzduchem až na Prosek, kde čekal Cristian. Ale právě proto to neudělá. Ani za nic. Přiměl se zůstat stát – měl pocit, že snad prvně.

„Pojď,“ napřáhl ruku k matce, „odvedu tě nahoru.“

Celou cestu přes halu a po schodišti si důrazně zakazoval ohlížet se přes rameno. Doprovodil ji do její ložnice.

Když k němu vzhledla, viděl, jak jí po tvářích tečou stružky rozpité řasenky. Stiskla mu paži, očividně nevěděla, co říct. Necítil při tom nic. Jen vzdálený stesk po rozesmáté bytosti s andělskou tváří a nepořádným plavým copem, která se k němu skláněla – pokud se to vůbec kdy stalo – a nataženým prstem mu na nos kreslila moučnou šmouhu. A možná si to přece jen nevymyslel; možná ještě pořád žila někde tam uvnitř a jednou se zase setkají. V tuhle chvíli po ní ale neviděl ani stopy.

Zavřel za sebou, prošel chodbou do svého pokoje a posbíral si věci. Na mobilu svítily tři nepřijaté hovory, ale na ty teď neměl čas, a tak ho zastrčil do kapsy. Popruhy dvou tašek si dal přes rameno, kufr a poslední tašku vzal do rukou. Bylo toho tak akorát, aby to všechno jen tak tak zvládl naráz dovést dolů.

Otec čekal v hale. Ovšem, že to tak jednoduché nebude.

„Ty si vážně myslíš, že odsud prostě odjedeš.“ Nebyla to vlastně otázka, a pod zdánlivě klidným tónem se chvěl potlačovaný vztek.

Daniel postavil zavazadla ke dveřím do předsíně. Místo strachu se mu do duše vkrádal dusivý smutek. Nevěděl přesně, odkud se bere; snad z vědomí toho, co bude muset udělat. „Odjedu,“ kývl.

„Takže předpokládám, že už je ti ukradený, co se stane s těma sockama z Krkonoš.“

Daniel krátce zavřel oči. Vážně doufal, že až k tomuhle to nedojde. Ten zvláštní smutek začínal hraničit s otupělostí, odclonil poslední zbytky strachu, obklopil ho ochranou vědomí, že se mu nic nemůže stát, nic se ho nemůže dotknout – nic, na čem by doopravdy záleželo.

31. KAPITOLA
sobota 17. února

Žlutá Octavia combi prosvištěla Dejvickým tunelem a vynořila se u Hradčanské. Magda seděla vedle řidiče, Kit se nakláněl mezi přední sedačky a nervózně mačkal opěradla. „Je to ještě daleko?“

„Bože, jízda autem s tebou je jak cestovat s pětiletým dítětem. Nechce se ti třeba taky čůrat?“

„Za pět minut jsme na místě,“ vložil se do toho řidič, který asi nebyl zvědavý na jejich dohadování.

Když Daniel zavěsil v půlce hovoru s podivným rozloučením, snažil se mu Kit dovolat zpátky, ale bez úspěchu. Nakonec přesvědčil Magdu, aby za ním radši zajeli. *A je to fakt nutný?* ptala se pochybovačně. Kit se pokusil sebrat zbytky trpělivosti a pověděl jí o tom, jak Daniela před lety jeho táta dostal do nemocnice. Ten hajzl, vyhrkla, *já to říkala hned, že ho mlátí!* Pak už nic ne-
namítala a rovnou zavolala taxíka. *Může se nám hodit i na zpáteční cestu,* podotkla rozumně, *třeba budem spěchat.*

„Mohl byste tu na nás chvíličku počkat, prosím vás?“

Zacukrovala na taxikáře, když si nechali zastavit o dva domy dál a zaplatili za jízdu. Pak už pobídla Kita ven a vytáhla mobil.

„Do ničeho se nepleť, jasný? Jestli se tam něco děje, volám policii.“

Kit jen přidal do kroku a neodpověděl. Doufal, že to tak vážné nebude, nicméně kdyby ano, nerad by něco sliboval. Nervy měl napnuté jako lano na bungee jumping, na jehož konci se zmítal on sám, s žaludkem až v krku.

Branka byla odemčená, jenže na vchodových dveřích byla místo kliky koule. Ztraceně, co teď? Prostě zazvonit? Obrátil se bezradně k Magdě, ale ta už sahala do batohu.

„Tak chodíme spolu, ne?“ pokrčila rameny, zasunula klíč do zámku a tiše otočila.

Zatlačila do dveří a skrz malou předsíň se jim otevřel výhled do haly. V rohu leželo pár sbalených zavazadel. Vedle schodiště stál Daniel zády ke zdi, takže neměl kam ustoupit. Střelil k nim pohledem, ale Kit si nebyl jistý, zda je vůbec viděl. Jeho otec se nakláněl těsně k němu a držel ho vpředu za svetr. Kit bez rozmyšlení vyrazil k nim, ale daleko se nedostal.

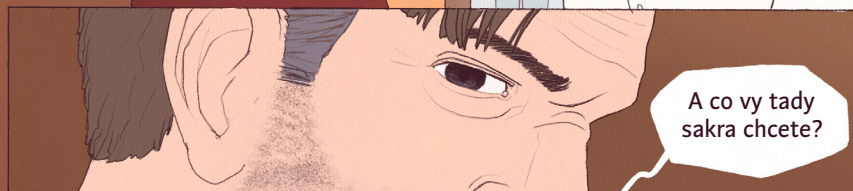
„Počkej,“ sykla Magda a rychle ho čapla za loket. Nechápatě se po ní ohlédl. Její výraz se podobal tomu, s nímž ho máma kdysi sledovala, jak hbitě šplhá po stromě a odvažuje se až do nejvyšších větví. Ždibec obav a hodně pýchy. „Nech ho,“ řekla. Kit se jí ještě jednou zlehka zkusil vyškubnout, jako by jeho tělu okamžik trvalo, než se sesynchronizuje s hlavou, a zůstal stát.

„... ale jestli ne, tak advokátní komoru bude určitě zajímat, jak to bylo se zakázkou pro Bernet – Loef. Anebo proč si v ověřovací knize necháváš prázdné řádky. A spousta dalších věcí,“ odříkával Daniel monotónně, v ostrém kontrastu s hněvem, který vyzařoval z jeho otce. Ten teď naprázdno zalapal po dechu a za látku svetru si ho přitáhl blíž. „To – to nemyslíš vážně!“ Kit fascinovaně sledoval, jak Daniel chytil staršího muže za zápěstí.

Puť mě!

Myslím to naprosto vážně. Mám fotky, ale nechci je použít. Pokud podnikneš něco nezákonného proti nám, já nemám problém vytáhnout jiné tvé nezákonitosti.

Taky bych byl rád, kdyby jsi byl k mámě slušný... určitě jí brzy zavolám.

A co vy tady sakra chcete?

Přišli jsme mu pomoci s taškama.

Vy-
Vy jste se...
to je vaše
práce?

To je
Danielova
práce.

Porušení
kázně. Máte
výpověď!

Břečet kvůli tomu
nebudu. Jdeme kluci,
taxík čeká venku.

Magda popadla první tašku a bez dalšího ohlížení vykročila ke dveřím. Kit počkal, až se Daniel strnule ujme dalších dvou, a pozoroval jeho otce, jak supí potlačovaným vztekem. Pak vzal zbývajících kufr a vydal se za nimi.

Celá ta scéna se mu zdála naprosto neuvěřitelná. Nahlas by to samozřejmě nepřiznal, ale nevěřil by, že Daniel zvládne podobnou konfrontaci s takovým přehledem.

Přesto se necítil úplně volně a ulevilo se mu, když zjistil, že taxikář na ně opravdu čeká venku. Natlačili tašky a kufr do zavazadlového prostoru, Magda vklouzla na sedadlo spolujezdce a Kit se posadil dozadu k Danielovi, který se na sedačku doslova svalil.

„Byls fakt perfektní,“ oznámil mu Kit.

„Úplně – páni, ani neumím říct, jak moc. Jsi v pořádku?“

„Ne,“ zavrtěl Daniel hlavou po krátké pauze a pak se k němu teprve obrátil.

„Ne tak docela. Ale budu.“

Kit ho chytil za ruku a kývl, protože věděl, že je to pravda. Byla studená, ale jen trochu.

„Díky, že jste přijeli,“ dodal Daniel. „A nezlob se, že jsem ti tak praštil s telefonem.“

„Měl jsi důležitější věci. A přijeli jsme – no, jak říkala Magda. Pomocť s taškama.“

„Bez tebe bych to nezvládl.“

„Co povídáš,“ zasmál se Kit.

„Vůbec nic jsem neudělal. Dokonce jsem ani nic neřekl, i když se mi to nepodobá.“

„Možná o tom nevíš,“ odpověděl Daniel vážně, „ale byls tam se mnou. Celou tu dobu.“

Zpáteční cesta trvala slabých dvacet minut. Daniel toho moc nenamluvil, bylo vidět, že není ve své kůži. Ale vzhledem k okolnostem Kit usoudil, že se drží výborně.

Dostali klíče od domu i bytu od sympatické paní domácí, která se s nimi jen krátce zastavila před domem a utíkala někam na tramvaj, a odnesli zavazadla do pokoje. Kit si sundal bundu mikinu, protože ústřední topení hřálo, jako by mu za to někdo platil.

„Bezva tričko,“ podotkla Magda. Kit spokojeně koukl po jedno-rožci s duhovou hřívou a jednorožec na oplátku koukl z trička po něm. „Dík! To je moje pro štěstí.“

„Tak to asi klaplo,“ usmála se ze široka.

Při pohledu na její rozzářený obličej si Kit náhle uvědomil, že Magda má z nich třech vlastně nejméně důvodů k radosti.

Zvážně a rozpačitě přešlápl. „Mrzí mě, že jsi dostala padáka.“

„Mě ne,“ pokrčila rameny.

„Stejně jsem chtěla odejít. Už jsem tam byla rok, různorodá praxe bude vypadat líp. Docela bych teď na chvíli zakotvila někde, kde dělají trestní právo.“

„Tak hodně štěstí... uvidíme se ještě, ne?“

„Určitě jo! Kdyby nic jinýho, mám u vás prachy,“ mrkla na něj.

„No, ale teď vás tu nechám... budete určitě vybalovat a uklízet, a to není nic pro mě. Mějte se. Byl jsi skvělej, věděla jsem, že budeš,“ obrátila se ještě cestou k Danielovi, vlepila mu pusku na tvář a odešla.

„Nedal by sis...“ načal Kit, když za Magdou zapadly dveře.

Ale dál se nedostal. Daniel ho prudce objal a schoval si obličej do ohybu jeho krku. Kit se tedy přestal pokoušet nabízet čaj a podobné zbytečnosti a objal ho zpátky.

„Měla pravdu. Vážně jsi byl senzační.“ Daniel neodpověděl, ani nic nenaznačovalo, že by ho chtěl v nejbližším okamžiku pustit. Ne, že by si Kit stěžoval.

„Je ti to líto? To, co se dneska stalo?“ zeptal se po chvíli.

„Je mi líto vše, co se stalo předtím,“ zamumlal mu Daniel do vlasů. „Jenom je mi to asi pořádně líto až teď.“

„To přejde,“ slíbil Kit.

„Asi ne úplně, ale hodně. A věř mi, získal jsi mnohem víc, než jsi ztratil.“ Myslel na to, s jakým klidem – byť třeba předstíraným – tam Daniel stál a jak dalekou cestu k tomu místu ušel.

Daniel ho stiskl pevněji.

„Já vím.“

32. KAPITOLA

pátek 9. března

„Tak kde jste?!“ vyhrkl Kit do telefonu hned, jak uslyšel Ondrův hlas, a úplně při tom zapomněl na pozdrav. „Už skoro u vás. Hoří, nebo co?“

„Takhle dlouho to z nádraží netrvá.“

„Nám jo. Neplaš.“

„Tak co já vím, jestli jste někde nezapadli?“

„No, skoro...“

„Ale kuš,“ ozvala se Bára v pozadí.

„Dobře, tak nezapadli,“ opravil se Ondra poslušně.

„Bysme tvůj drahocennej náklad nepotloukli, neboj. A vůbec, když položíš ten mobil a vylezeš ze dveří, tak si pokecáme líp.“

To bylo sice trochu přehnané, ale když Kit otevřel dveře, viděl podle světel, že Bára opravdu zrovna parkuje dole u plotu. Za okamžik už vystoupila nejen ona s Ondrou, ale i Magda a Daniel. Všichni se nahrnuli do malé předsíně a zaplnili ji botami, bundami, zavazadly a kyticí, kterou donesla Magda.

„Neseš mi kytku?“ zajímal se Kit.

„To je milý.“

„Houbelec, ta je pro tvoji mámu. Je to slušný, přinýst něco na návštěvu.“

„To je taky milý, ale máma tu není. Má rande,“ pochlubil se.

„Nene, fakt?“ zeptala se Bára překvapeně. „To je prvně asi po... kolika? Dvou letech?“

„Skoro po třech. Taky jsem nevěřil vlastním uším.“

„A s kým?“

„Vím já?“ pokrčil Kit rameny. „Nechce nás seznamovat, dokud to nebude vážný. Akorát nevím, pro čí blaho to dělá, jestli pro moje, nebo toho týpka. Nechtěli byste jít třeba dál? Tady je trochu málo místa.“ Přesunuli se do obývacího a Ondra s děvčaty začali v kuchyni vybalovat zásoby. Daniel původně vypadal, že jim půjde pomoci, ale Kit mu to překazil důrazným objetím.

„Nikam,“ prohlásil rozhodně. „Neviděl jsem tě pět dní, tak lehko nevyvázneš.“

„Ne? A co mi provedeš?“

Kit to místo zdlouhavého vysvětlování raději předvedl názorně, a jelikož se jeho ukázka setkala s poměrně pozitivním přijetím, nepřestal Daniela líbat, dokud se z kuchyně neozvalo zahvízdání. Pak teprve vzhlédl a setkal se pohledem s pobavenou Magdou.

„Nechcete se přesunout někam vedle? My si klidně uděláme mejdan sami.“

„Tak jo,“ souhlasil radostně, jen aby ji popíchl.

„Já jsem vám chtěl jít pomoci,“ pokrčil Daniel rameny.

„Ale některým formám nátlaku se prostě člověk neubrání.“ Kit do něj drcnul loktem. „Zrádce. Nezdálo se, že by ses moc bránil.“

„Pomoc nepotřebujem, spíš co si dáte?“ zeptala se Bára.

„Dane? Kotě?“

„Něco k pití bych si dal,“ připustil Kit.

Ondra se rozesmál: „Máme tady výborný koláčky!“

Nato vyprskli smíchy všichni kromě Daniela.

„Ondřeji, ty seš blboun,“ zavrtěla Bára hlavou.

„Ačkoli teda nekecá, koláčky máme. I když ne tenhle druh.“

„O čem to mluvíte?“ nechápal Daniel. „Tys neviděl Samotáře?“ vyjevila se Magda. Když zavrtěl hlavou, dodala: „Tak to by chtělo napravit. To jsou regulérní mezery ve vzdělání.“

„Můžem si je pak pustit,“ řekl Kit. „Ale teď bych si dal fakt něco k pití. Něco jinýho než koláčky, kdyby to šlo.“

„Pivo, víno, cider, cola. Tvrdej nevedem,“ odrecitovala Magda, „ale jestli ho přesto máte doma, nech ho radši spinkat. Jsem tady něco jako rodičovskej dozor, a nerada bych tady tvý mámě nechávala tu kytku jako omluvu za poblitej koberec.“

Rozebrali si pití – vesměs cider, jen Magda si dala víno a Bára zůstala u coly, že bude ještě řídit a ráno že musí brzy vstávat na trénink. Holky donesly na stůl i tyčinky, oříšky a samozřejmě slibované koláčky, které okamžitě začaly záhadně mizet.

„Tak na vás, hrdličky,“ zvedla Magda sklenku.

„Spíš na vás spiklence,“ přiřukl si s ní Kit. „Musím vám ještě jednou poděkovat, když vás tu mám tak pohromadě. Jste fakt kámoši.“

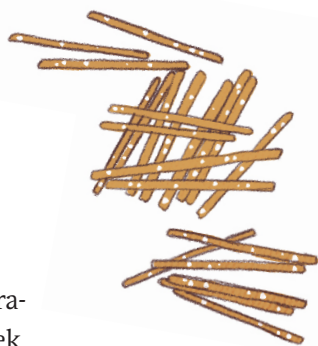
„Mohli bysme si na to otevřít poradnu,“ prohlásila Bára.

„Něco ve stylu – zachráníme vztah i největším zoufalcům.“

Kit po ní hodil polštářek z gauče. „Já nejsem žádnéj zoufalec.“

„Už ne,“ podotkl Ondra. Kit se zakabonil, hlavně proto, že ho nenapadal žádný dost úderný argument.

„No proto,“ řekla Bára.

„A je vyřešeno, co budem dělat v létě.“

„Už nechcete pracovní tábor?“ podivil se Kit.

„Agroturistiku,“ opravil ho Ondra důležitě.

„A jo, chceme. Žádný vztahy už víckrát zachraňovat nebudu. Myslel jsem, že z těch bosorek budu mít smrt.“

„Můžete mi vysvětlit, co má společnýho agroturistika s pracovním táborem?“ ozvala se Magda. „To nechceš vědět,“ ujistil ji Kit.

„Bára prostě překroutí všechno, co člověk řekne.“

„To já umím,“ potvrdila potěšeně Bára.

„Už tu chybí jenom malá Zieglerová,“ poznamenal Ondra odevzdaně, „ta je taky pěkně cáklá.“

„Jak, taky?“ ozvaly se Magda s Bárou unisono, podívaly se po sobě a rozesmály se.

„No,“ přikývl Ondra, jako by se tím potvrdila jeho hypotéza.

„A jo, vidíš, musím jí přinést čokoládu,“ vzpomněl si Kit.

„Největší, jakou seženu.“

„V Praze vím o obchodě, kde mají z čokolády nejružnější figurky,“ navrhl Daniel. „Vlastně spíš figury, některé jsou vážně obrovské.“

„Tak to by bylo ještě lepší. Jenom jestli to dovezu vcelku.“

„Když mi zaplatíš za benzín, tak tě svezu,“ nabídla se hned Bára. „To by se mi ta čokoláda prodražila. Nějak to zvládnou.“ Ještě chvíli rozebírali varianty dopravy, a když vyčerpali i paroplavbu a vrtulník, zvedl pro změnu svou lahev cideru Daniel: „A teď by se slušelo připít na Cristianovu nadcházející akademickou dráhu.“

„Na cože to?“ zamrkal Ondra.

„Nene! Vzali tě?“ vyskla Bára.

Kit se rozzářil a přikývl. „No jo! Úplně jsem vám to zapomněl říct! Přišlo to včera, máma mi volala.“

„Gratuluju! To je skvělý!“ předháněli se všichni kromě Daniela, který už mu blahopřál po telefonu, a tak mu teď jen vlepil pusu.

„Hele, a co z tebe vlastně bude?“ zeptala se Magda, když si připili. „Nesmíš tu rodičovskou roli brát tak vážně,“ poradil jí Kit.

„Na řeči, co z toho našeho kluka bude, máš ještě času dost.“

„Seš praštěnej.“

„No, můžu dělat v reklamě, někde v novinách nebo v časopise, kreslit ilustrace do knížek... a tak.“

„Hmm...“ broukla zamyšleně.

„Jestli seš co k čemu, tak mám známý, kterejm by ses mohl čas od času hodit.“

„Ale já – totiž, vlastně zatím nic moc...“

„Netvrď, že nic moc neumíš,“ zarazil ho Daniel a obrátil se směrem k Magdě. „Umí. Nevěř mu.“

„Však ono by to zas nebylo kdovíco,“ řekla Magda.

„Je to neziskovka, tak ani nevím, kolik by tak mohli platit. Byly by to hlavně obrázky pro děti – do dětského časopisu, na diplomy do soutěží, na letáky, takový věci. Pokud by tě to zajímalo, tak se ti poptám.“

„Rozhodně!“ souhlasil Kit nadšeně. „Když by jim nevadilo, že je to jen od studenta, pro mě by to byla dobrá praxe.“

„To bys nám vlastně mohl udělat leták na ty ovce,“ přidala se hned Bára.

„Pokud na tom nebudeš chtít chlapa se samopalem...“

„Zas by to bylo dost originální,“ nevzdávala se.

„Žádný samopaly,“ nařídil Ondra přísně. „Dej tam jenom ty roztomilý chundelatý... děti s jiskřičkama, nebo jaks to říkal.“

„Vy budete úplný podnikatelský hvězdy,“ uchechtl se Kit. „Vám to nakreslím už jenom z dobroty srdce.“

Za chvíli byly poslední koláčky ty tam, Kit připojil notebook k televizi a našel slíbený film.

„Ještě než to pustíš, tak se na něco mrkni,“ zarazila ho Bára a podala mu složené noviny. „Ty si kupuješ noviny? To je docela retro.“

„Tak za prvý jsem je vůbec nekupovala, v Jilemnici je hážou do schránek zadara. Za druhý koukni na pátou stranu.“

Kit poslušně přelistoval na článek o výstavě fotografií talentované studentky místního gymnázia. Na hlavní doprovodné fotce našel sám sebe, jak sedí na zasněženém chodníku.

„Jé, jsem v novinách! Teď můžu v klidu umřít.“

„To je dobrá fotka,“ nakoukla mu Magda přes rameno. „Pracovně jí říkám, hromádka neštěstí.“

„Můžu si to nechat?“ zamával Kit novinami.

Bára kývla. „Klidně. Můžeš pak vyprávět vnoučatům, jak jsi byl kdysi slavný.“

„Jsou vnoučata od adoptovanejch dětí taky vnoučata?“ zamyslel se Ondra. „A jak bys jim chtěl jinak říkat?“ povytáhla Bára obočí.

„Adopčata?“

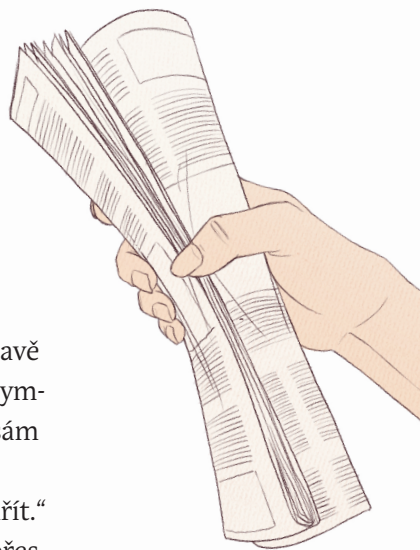
„To je dobrý slovo, náhodou. Můžeš se chlubit adopčatům, Kite.“

„Já asi radši pustím ten film,“ povzdechl si Kit a uvelebil se s notebookem vedle Daniela. „Jsou totálně cáklí. Všichni.“

„To je na nich ale nejlepší,“ podotkl Daniel a přitáhl si ho k sobě blíž. „Tak už to zapni, než nám ta adopčata i pojmenuj.“

Než skončil film, zůstaly z tyčinek a oříšků poslední drobečky a Kitovi se chtělo trochu spát. Bára na tom asi byla podobně, protože zívla a protáhla se. „My už asi pomalu vyrazíme,“ řekla, „mám budíka na půl šestou.“

„Hele, svezli byste mě do města?“ zeptala se Magda. „Počkej, a co tam teď budeš dělat? Můžeš přespat tady,“ nabídl jí Kit.

„Dík, ale potřebuju se dostat do Jilemnice do hotelu... ee... teď nevím, jak se jmenuje, mám to napsaný v telefonu.“

„Ale přece nebudeš utrácet za hotel.“

„To nebudu,“ zazubila se vítězoslavně. „Můj chlap tam už bude a čeká, že se k němu připojím na zbytek víkendu. Takže tvůj gauč zní super, ale dám přednost posteli s milou společností.“

„Tak to pak jo,“ zasmál se Kit.

„Tomu se nebudu snažit konkurovat.“

„To je ten z práce?“ zeptal se Daniel, a když přikývla, dodal: „Tak gratuluju.“

„Ale prosím tě,“ mávla rukou a zlehka se začervenala. „Pracháč jako pracháč.“

„Nepochybně,“ ušklíbl se Daniel.

Když se ti tři rozloučili a odjeli, sebral Kit těch pár věcí ze stolu a šel trochu porovnat kuchyň. „Co to mělo být s Magdou a chlápem z práce?“

„Jenom to, že je do něj celá pryč,“ vysvětlil Daniel.

„Ale nechce to přiznat.“

„A je to fakt pracháč?“

„Nejspíš je,“ připustil Daniel. „Taky je skoro o deset let starší, a navíc její nový šéf.“

„To zní jako pořádný kliše,“ uchechtl se Kit.

„Zní, vid? Ale nějak mi připadá, že je doopravdy spokojená. Ne s jeho penězi nebo tak, ale s ním.“

Kit se nad tím na okamžik zamyslel. „Vlastně co by ne? Já nevím, proč v pohádkách jsou lidi vždycky nakonec šťastní s někým chudým. Pak má člověk skoro pocit, že bohatý lidi nemůžou být doopravdy zamilovaní. Chceš ještě s něčím pomoci?“

„Jestli se ti chce, tak si vem tamhle utěrku,“ kývl Kit bradou k háčkům na stěně, zatímco oplachoval těch pár kousků nádobí.

„Ale nemusíš.“

Daniel proti utírání nic neměl, a tak měli za chvíli hotovo. Kit šel ještě sbalit notebook a v tu chvíli bouchly vchodové dveře.

„Krásný dobrý večer, mládeži,“ ozvala se máma z předsíně nápadně nahlas, „honem skleničky pod gauč, cigarety do květináčů, kontrola se blíží!“

Kit vyprskl smíchy. „To vypadá, že se rande vyvedlo.“

„Děti do osmnácti let se postaví do řady nalevo, budou dýchat do balónku,“ pokračovala máma a nakonec se i objevila.

„Vůbec nevím, o čem to mluvíš,“ prohlásil Kit nevinně, „ale vynasním se postavit do řady.“

„Dobrý večer, už jsme tu jenom my,“ oznámil Daniel trochu zbytečně a rozpačitě přešlápl. „Žádný pánvičky!“ dodal Kit důrazně a Daniel po něm vrhl nechápavý pohled.

„Pánvičky až ráno, budou palačinky. Danieli, moc ráda tě vidím.“

„Jak šlo rande?“ neudržel se Kit. „Zvědavost zabila kočku.“

„To se česky neříká,“ zasmál se.

„Říká se nebuď zvědavej, budeš brzo starej.“

„Nebo tak,“ kývla máma nevzrušeně. „Ačkoli ve tvém případě mi to s kočkou přijde mnohem...“

„Ale no tak.“

„Dobře šlo. Slibně, dejme tomu. A to je maximum, co se ode mě dozvíš. Teď jdu spát, nebo budou palačinky na oběd místo na snídani.“ To Kit považoval za poměrně přesvědčivý argument, a tak nechal výsledek na jindy a pobídl Daniela, aby ho následoval do pokoje.

„Vidíš? Říkal jsem, že máma není naštvaná,“ poznamenal hned, jak zavřel dveře. Moudře se rozhodl vynechat tu krátkou chvíli, kdy opravdu naštvaná byla.

„A jestli jí přece jenom nechceš nic vysvětlovat, klidně jí zítra můžu říct, že zvědavost zabila kočku.“

Daniel

33. KAPITOLA
sobota 17. března

Nebe za okny bylo šedé jako sídliště pod nimi a skrápělo paneláky hustým mrholením. Daniel se vrátil do pokoje, strčil do dveří, aby se zavřely, a postavil dva hrnky s rozpustnou kávou na psací stůl. Z jednoho upil, ušklíbl se a v duchu zařadil kávovar na jedno z čelných míst seznamu plánovaných výdajů, hned za nejnnutnější životní potřeby, splátku Magdě a Cristianův dárek k narozeninám.

Původně měl v plánu připravit snídani, ale nakonec se oba shodli, že po včerejšku ještě pořád nemají hlad. V jakémsi pominutí smyslů Cristian nasmažil k večeři tolik palačinek, že by je nespořádal ani celý regiment. *Zbyde nám na snídani*, krčil rameny. Což sice zbylo, ale momentálně na ně nikdo neměl chuť.

Cristian ležel na posteli a žlutým zvyrazňovačem si podtrhával Danielovy maturitní otázky z češtiny. Od rána se ani neobtěžoval obléct si tričko a Daniel ten pohled shledával velmi inspirativním.

Pravidlo pořád platí, zarecitoval jako vždy Cristian, když se včera večer chystali do postele. Už v tu chvíli Daniela mimoděk napadlo, jak se ta věta stačila od léta proměnit.

Pořád zněla bezpečně, ale to bezpečí se postupně začínalo zdát přehnaným, uklidňovalo až do otupělosti, chránilo nejen před obavami, ale i před vším novým a lákavým. Jenže včera se vrátili pozdě, oba byli unavení a spánkem jim těžkla víčka. Zato dnes... Dnes je ten den, rozhodl se.

Dnes to hloupé pravidlo odvolá. Ta myšlenka ho znervózňovala, lhal by, kdyby to zkoušel popřít. Ale taky voněla svobodou a čerstvým vzduchem. Nechtěl se věčně schovávat na dobře chráněném místě, kde se nikdy nic nestane. Nešlo ani o to, že by se muselo stát něco velkolepého. Neočekával zemětřesení a ohňostroje, o jakých se píše v knihách. Spíš opatrné objevování, nešikovné rozpaky, pár kroků dopředu a pár zase zpátky. Zemětřesení znělo děsivě; tohle naopak jako něco blízkého a skutečného.

Cristian vycítil jeho pohled, ohlédl se přes rameno, s koncem zvýrazňovače mezi zuby, protože si ještě pořád neodvykl v zamyšlení okusovat tužky. Roztáhl pusu do širokého úsměvu a ten jeden pramen vlasů, Danielův oblíbený, mu zase spadl do obličeje.

Tak tohle je život, pomyslel si Daniel.

To předtím byla jen existence. Musel přiznat, že podřídit se a poslušně existovat bylo snazší. Šedé a beznadějně, snad, ale nekomplikované.

Život vyžaduje úsilí. A někdy nahání strach. Ale Daniel začínal chápat, že ho ten strach nemusí pohltnout, zajmout a ochromit, ne když mu to sám nedovolí. Učil se vnímat jej jako výzvu – *tady jsem, koukej! Schválně, zkus mě překonat. Mám obtížnost tři hvězdičky z pěti, to bys mohl zvládnout. Víš, jak pak na sebe budeš hrdý? A když ne, svět se přece nezboří.* A to byl možná ten nejdůležitější objev ze všech. Že každý neúspěch je jen výsledkem jednoho jediného pokusu, a ne měřítkem jeho hodnoty jako člověka.

Takhle se mění svět. Pomalu a po krůčcích.

Na co myslíš?

Na život.

Ne na mě?

Soustřed se
přece trochu.

Vždyť říkám,
že na tebe.

Theo Addair

KOLÁČKY a SPIKLENCI

zpracoval Ondřej David
pod vedením MgA. Ing. Václava Šlajcha
jako svou diplomovou práci

Katedra výtvarného umění
Studijní program výtvarná umění
Studijní obor Ilustrace a grafický design
Specializace Ilustrace

*Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeská univerzita v Plzni
Akademický rok 2020/2021*